

ΜΠΟΥΚΕΤΟ

ΕΤΟΣ 12^{ΟΝ}

ΑΡ. 610

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

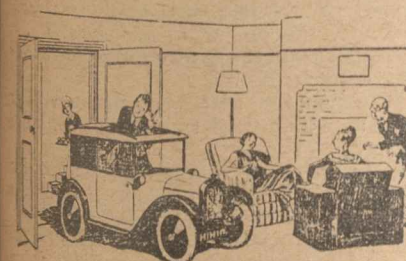
— Ένα ελάφι !...

ΣΤΟ ΚΥΝΗΓΙ
— Μπάμ !... Μπάμ !...

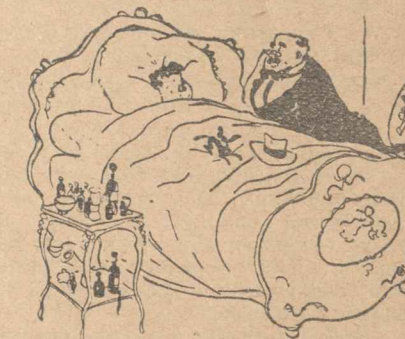
— Τζέφος !...

ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΙΣ
Ο ΝΕΟΠΛΟΥΤΟΣ (εισελαύνων με το αυτοκίνητό του στο σπίτι του πεθερού του). — Και τώρα έχετε ν' ακούσετε το ραδιόφωνο, το οποίο έβαλε εγκαταστήσει στο άνω μου !...

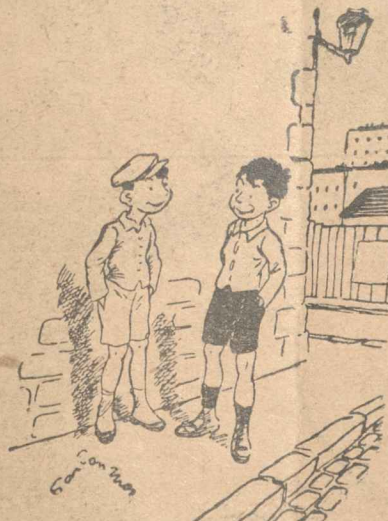
ΤΡΕΙΣ ΛΩΠΟΔΥΤΕΣ ΝΕΜΡΩΔ ΣΤΟ ΚΥΝΗΓΙ
— Χτύπησε τίποτα ;
— Ναι. Ένα... πορτοφόλι !...

ΤΟ ΓΙΑΤΡΙΚΟ
— Σας ωφέλησε το γιατρικό που σας έδωσα ;
— Πολύ.
— Το πήρες ολόκληρο θέβαια.
— Όχι, μ' ωφέλησε γιατί... δεν το πήρα !...

ΓΙΑΤΙ ΤΟΥ ΑΡΕΣΟΥΝ
— Σας άρεσουν ή πρασινάδες, κ. Άνανια ;
— "Α, ναι," ναι, πολύ... Είμαι, έχετε..., φυτο-
... !...

ΣΤΟ ΔΡΟΜΟ
— Τι δουλειά κάνει ο πατέρας σου ;
— Άνοίγει μαγαζιά.
— Έχει τόσο πολλά κεφάλαια ;
— Όχι... έχει αντικληβία !

ΣΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ ΤΟΥ ΑΝΑΚΡΙΤΟΥ
— Ντροπή σου ! Δεν μετανοείς ποτέπασες τη λάμπα στο κεφάλι της πεθεράς σου ;
— Μετανοώ, κ. άνακριτά... γιατί ή λάμπα στοί-
χιζε τρακόσιες δραχμές !...

Η ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ ΤΩΝ ΓΕΙΤΟΝΩΝ ΜΑΣ

Η ΧΡΥΣΗ ΚΟΥΠΑ

(Τουρκικό παραμύθι από τη συλλογή του Γιουσούφ Ζιγιά Ντεμιρούλνι)

ΕΝΑ και λίγα χρόνια ζούσαν τρία παλληκάρια, τρεις στενοί φίλοι. Ο ένας απ' αυτούς ήταν μοραγκός, ο άλλος ράφτης κι' ο άλλος χτίστης. Όσα κέρδιζαν, τάβαζαν μαζί και μαζί τὰ ξόδευαν.

Μα μιά μέρα, ο χτίστης έμεινε χωρίς δουλειά κι' έφτιασε αυτό γιὰ ν' αγοράσουν οι φίλοι του νά του κάνουν μούτρα. Ένα βράδυ, λοιπόν, του είπαν νά πάη νά φέρη νερό απ' την πηγή. Ο χτίστης πήρε τη στάμνα, τη γέμισε και ξαναγύρισε στο σπίτι. Μα βρήκε την πόρτα άμπαρμένη. Χτύπησε, ξαναχτύπησε, αλλά κανένας δεν του άνοιξε.

Τότε ο φτωχός κατάλαβε ότι οι φίλοι του του φερόντουσαν άσχημα γιὰ νά τον ξεφορτωθούν και λυπημένος πήρε τὸ δρόμο τῆς αγοράς, όπου περιπλανήθηκε άρκετή ώρα, βυθισμένος στις σκέψεις του.

Σε κάποια στιγμή, ένας φούρναρης, που του άκουε έντοπωσι ή βύθισι του παλληκαριού, τὸ πλησίασε και τὸ ρώτησε :

— Ποιά εινε ή πατρίδα σου, παιδί μου; Και ποιά εινε ή δουλειά σου;

Τότε ο νέος του διηγήθηκε τί είχε πάθει και τὸ ελεε πως δεν είχε ούτε λεφτά, ούτε σπίτι. Ο φούρναρης τὸν λυπήθηκε και τὸν πήρε ως μαθητευόμενο στο φούρνο του, όπου και θά μπορούσε νά κοιμάται.

Τὰ παλληκάρια τῆς πολιτείας εκείνης συνήθιζαν νά δργανώνουν μιά φορά τὸ χρόνο ένα μεγάλο ψάρεμα στο ποτάμι. Ο χτίστης μας, λοιπόν, ζήτησε απ' τὸν άφέντη του τὴν άδεια νά πάη μαζί τους. Έκείνος τὸν άφισε και όταν ο νέος βρέθηκε στην άροποταμιά, ελεε μέσα του :

— Τὸ ποῦτο ψάρι που θά πιάσω θάινε γιὰ τὸν άφέντη μου!

Κι' έπιασε σὲ λίγο ένα μεγάλο ψάρι που ζύγιζε δέκα άκάδες. Ένας Έβραϊός τότε που ήταν κοντά του και τὸ ελεε, ελεε νά του τὸ δώση. Μα ο χτίστης του άπάντησε :

— Τὸ ψάρεμα γιὰ τὸν άφέντη μου.

Και τράβηξε ίσια γιὰ τὸ φούρνο.

Μα ο Έβραϊός τὸν έπηρε τὸ κατόπιν και τὸ προσέφερε 1000 χρυσά νομίσματα γιὰ τὸ ψάρι του. Ο χτίστης όμως δεν τὸ δέχθηκε.

Σὺν έφτασε στο φούρνο, έδειξε τὸ ψάρι του στὸν άφέντη του, ο οποίος του ελεε : «Πήγαive νά τὸ πλύνης, παιδί μου!»

Τὸ παλληκάρι πήγε πάλι στην άροποταμιά νά καθαρίσει τὸ ψάρι. Όταν τὸ άνοιξε όμως τὴν κοιλιά, βρήκε μέσα σὰ σπλάχνα του μιά μικρή χρυσή κούπα. Κι' όταν έβριξε μερικές σταγόνες νερό στην κούπα γιὰ νά τὴν πλύνη, ελεε κατάπληκτος πὸς τὸ νερό μεταμορφώθηκε σὲ χρυσάφι. Έχασε άμέσως τὴν κούπα στην τσέπη του και ξαναγύρισε με τὸ ψάρι στο φούρνο.

Έκείνο τὸ βράδυ, ο χτίστης μας γέμισε με νερό όλα τὰ ποτήρια, τὰ κανάτια και τις στάμνες πὸν βρισκότουσαν στο φούρνο κι' έπειτα, άφου τὰ μεταμόρφωσε με τὴν κούπα σὲ χρυσάφι, γέμισε μ' αὐτὸ όλα τὰ μπασούλα κι' έδωκε τις κάσες τὸν άφέντη του.

Τὴν άλλη μέρα ελεε στὸν άφέντη του :

— Άφέντη, σ' άφίνο. Πάω στην πρωτεύουσα τὸν βασιλιά...

— Μήπως σου δίνω πολλή δουλειά, παιδί μου; τὸν ρώτησε εκείνος. Τί σοι λέπει;

Μα ο χτίστης δεν θέλησε ν' άκούση τίποτε κι' έφυγε. Άμέσως μετὰ τὴν άναχώρησι του νέου, ο ψωμάς ελεε πὸς ή κάσες του και τὰ μπασούλα του ήταν γεμάτα χρυσάφι και χάρισε πολύ.

Ο νεαρός χτίστης, όταν έφτασε στην πρωτεύουσα, έχτισε ένα λαμπρὸ παλάτι, όπου περνοῦσε τὴ ζωή του με γλέντια και διασκεδάσεις.

Μιά μέρα τὸν ήρθε όρεξι νά κάμη έναν περίπατο στο ροδόνα τῆς κόρης τὸν βασιλιά και πῆγε εκεί συνοδευόμενος από τρεις φίλους του. Η νεαρή πριγκίπισσα, που έκανε εκείνη τὴν άρα τὸν περίπατό της, περιτοιχιζόμενη από τις σκλάβες της, ελεε τὸ νέο και θύμωσε.

Μα αὐτὸς έβγαλε τὴν κούπα του, τὴ γέμισε νερό από τὴ δεξαμενὴ που ήταν εκεί, και τὸ μεταμόρφωσε σὲ χρυσάφι.

Κατόπιν έδωξε τὸς φίλους του κι' ή πριγκίπισσα έκανε τὸ ίδιο γιὰ τις σκλάβες της, μόλις ελεε τὸ θαῦμα τὸν χρυσάφι.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

Όταν έμειναν μόνοι, ή πριγκίπισσα ζήτησε νά μάθῃ από τὸν χτίστη τὸ μυστικό τῆς κούπας του.

— Θα τὸ μάθης, τῆς άποκριθήκε εκείνος, άν γίνης δική μου. Η πριγκίπισσα βλέποντας τὸ ὄμορφο παλληκάρι ρίχτηκε σὲ άγκαλιὰ του.

Τότε ο νέος τῆς χάρισε τὴν κούπα και ξαναγύρισε σὲ πατρίδα του.

Μέσα σὲ λίγο καιρὸ σπατάλησε όλα τὰ χρήματά του, πώλησε τὸ παλάτι του και ξαναγινε φτωχὸς ὅπως και πρῶτα. Όσο γιὰ τὴν πριγκίπισσα ελεε φτάνει πεινὰ ή ώρα νά γεννηθῇ και νά φέρη σὲ κόσμο τὸ παιδί τὸν χτίστη. Μα όταν ο βασιλιάς, ο πατέρας της, ελεε τὴν κατάστασι της, θύμωσε πολύ και διάταξε νά τὴν θανατώσουν.

Ο αὐλόρχης τῆς τότε τὴν πριγκίπισσα και τὴν πήρε σὲ πηγή άνὸς ποταμιού γιὰ νά τὴ θανατώσῃ. Εκείνη τὸν παρακάλεσε νά τὴν άφήσῃ νά κάμη πρῶτα μιά προσευχή γιὰ τὴν ψυχή της. Έτσι βρήκε καιρὸ, πῆρε λίγο νερό με τὴν κούπα της, τὸ μεταμόρφωσε σὲ χρυσάφι και τὸ προσέφερε στὸν αὐλόρχη γιὰ νά τὴν άπελευθερώσῃ.

Έκείνος δέχτηκε, πῆρε τὸ χρυσάφι κι' έφυγε.

Όταν ή βασιλοπούλα έμεινε μόνη στην άροποταμιά, ελεε φτάνῃ σὲ λίγο ένας καβαλλάρης. Αὐτὸς ο καβαλλάρης ήταν ένας Άβανός άγῆς. Μόλις ελεε τὴ βασιλοπούλα τὴν πῆρασε και τὴν πήρε σὲ πατρίδα.

Η πριγκίπισσα τὸν διηγήθηκε τὴν ιστορία της και τότε ο Άβανός τῆς πρότεινε νά τὸν συνοδεύσῃ. Εκείνη δέχτηκε με τὴν ἡμέραν και ο Άβανός θάκανε προηγουμένως ένα μαντίο σὲ καὶ τὸν χτίστη.

Ό Αβανὸς γδύθηκε και βούτηξε τὸ νερό. Ότε όμως ή πριγκίπισσα πῆρε τὰ ρούχα του, τὰ φόρεσε και, άφου καβάλλησε τὸ άρμα, τὸν άπομακρόνθηκε καλπάζοντας.

Έφτασε σὲ λίγο σὲ μιά πολιτεία, όπου οι ὑπηρέτες ενός βασιλιά τὸν δέχτηκαν με πολλές σεβρόντες, νομιζόντας τὴν γιὰ ἄλλο άγῆ. Η νέα άφου διάλεξε μιά κάμαρη κι' εγκαταστάθηκε σ' αὐτή φώναξε ένα ζωγράφο, τὸν έβαλε νά της κάμῃ τὸ πορτραίτο της και τὸ κρέμασε στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου.

— Άν κανένας σταθῇ μπροστά σ' αὐτὸ τὸ πορτραίτο και άρῇ ν' άναστανῇ, δώστε του μιά κάμαρη και περιποιηθῇ τὸν πᾶν πάροχα, ελεε στὸς ὑπηρέτες.

Κι' έπειδὴ ήταν έτοιμὸς γεννη, πῆγε σὲ μιά μαμή και τῆς έβρεθη χρυσά νομίσματα γιὰ νά τὴν ξεγεννήσῃ, χωρίς νά πᾶ σὲ κανένα.

Έντομεταξύ, ο βασιλιάς που ταξίδευε μεταμφιεσμένος σὲ ἄλλο πολίτη, έφτασε στην πολιτεία αὐτή και σταθῇ μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου βλέποντας εκεί τὴν εικόνα τῆς κόρης του. Στάθηκε κι' άρχισε ν' άσπαστίζει με καμὶ και πόνος βαθύ.

Κι' άμέσως τότε οι ὑπηρέτες τῆς πῆραν και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Τὴν άλλη μέρα έφτασε σὲ μιά πολιτεία εκείνη κι' ο χτίστης.

Μόλις ελεε μπρὸς στην πόρτα τὸν ξενοδοχείου τὴν εικόνα τῆς κόρης τῆς πῆρε και τὸν έγκατέστησαν σὲ μιά κάμαρη, όπου τὸν περιποιήθηκαν σὲ σιλικά...

Έγινε ὁ γάμος τους με χοροὺς και με τραγούδια

Η συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 215

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΣΑΣ

Υπο λινζών των Αρμενίων

Παλ διατηρείται ή εμορφιά

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ

— Τὴν περασμένη βδομάδα παρετέθη μικρὸν γεῦμα στην 'Αγγλὴ Πρεσβεία, όπου παρεκάθησαν ο ὀπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν και ή θροιά, ο πρεσβευτῆς τῆς Ἀμερικῆς και ή κ. Μάκ Βή, ο πρεσβευτῆς και ή πρεσβείρα τῆς Βουλγαρίας, ο Ἀρχιεπίσκοπος τὸν Γιβραλτάρ, ο πρεσβευτῆς τῆς Ἰταλίας κ. Μπουκαρέλλι και οι γραμματεῖς τῆς Πρεσβείας.

— Στὸ μέγαρο τῆς Ἰταλικῆς Πρεσβείας ο πρεσβευτῆς κ. Μπουκαρέλλι παρέθεσε πρόγευμα, ἐν στενῷ κύκλῳ, τὸ περασμένο Σάββατο τὸ μεσημέρι.

— Παρεκάθησαν ο πρεσβευτῆς τῆς Αὐστρίας και ή βαρὼννη Βίμπερ, ή κ. Ἀννὰ, ή δις Σκουζέ, ο ἐπιτετραμμένος τῆς Πολωνίας κ. Βάισα, ο Ἰταλὸς βουλευτῆς κ. Έζιο Γκρένι, ο κ. Τσερεζόλε και ο γραμματεῖς τῆς Πρεσβείας κ. Σερραφίνι.

— Κομψότατος κόσμος τὴν περασμένη Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα εἰς τὸν βασιλικὸν και τῆς βαρὼννης Μάρτερερ, οι ὅποιοι, λόγω τῆς προσεχῆς ἀναχωρήσεώς των, εἶχον συγκεντρώσει γνωστούς και φίλους.

— Η ὀκοδόσποινα έδέχεται τοὺς προσκεκλημένους, φέρουσα ὀραίαν ποικίλταν από μαύρο βελούδο, γαυρισμένο με κόκκινο.

— Κοιμόντατες εμφανίσαι, αὐτοί ἀνιρθεῖσαι ἐκ Παρισίων, αἱ κ. Γ. Παπαδόπουλου, Ν. Καρέλλα, Χ. Ζηλοκόστα με μαύρα, ή δις Θεολόγου με ὀραῖαν κάπ από ρενὰ άρξαντε και ή δις Γ. Πεσμαζόγλου με κόκκινα.

— Παρευρέθησαν, επίσης, ο πρεσβευτῆς τῆς Αὐστρίας και ή βαρὼννη Βίμπερ, ο πρεσβευτῆς τῆς Ἀμερικῆς και ή κ. Μάκ Βή, ή κ. Π. Τσαλδάρη, ο ἐπιτετραμμένος τῆς ὀλλανδίας και ή κ. Σίλλερ, ή κ. Βαλδία, ο κ. και ή κ. Α. Ἀργυροπούλου, ο κ. και ή κ. Νίκολς, ο στρατηγός και ή κ. Μανέτα, ή κ. Α. Σαβάνου, ο κ. και ή κ. Μ. Μελά, ο κ. και ή κ. Μ. Μπενάκη, ή κ. Κ. Μάτσα, ή κ. Ραζέλλου, ο κ. και ή κ. Βουκαρέλλι, ή κ. Σ. Θεοτόκη, ο κ. και ή κ. Ν. Ἀπέρρη, ή κ. Σ. Μεταξά, αἱ διδς Μάτσα, Καμπάνη, Μελλισσινού, Σταθάτου, Συνιδόσγλου, ο κ. κ. Ζαλοκώστας, Παπαχριστόπουλος, ντὲ Ποσσόν, Παπαδημητρίου κ. λ. π.

— Τὴν περασμένη Κυριακὴ τὸ ἀπόγευμα δεξίωσις παρὰ τῇ κ. Α. Σαπφισίδη στην Κηφισιά, λόγω τῆς προσεχῆς ἀναχωρήσεώς της. Η ὀκοδόσποινα χαριτωμένη με κομψὸν φόρεμα μπλε μαρὸν.

— Κομψὲς επίσης εμφανίσαις ή κ. Χ. Ζαλοκώστα με μαύρα και κόκκινα καπιλάκια, ή κ. Α. Λιάπη με μαύρα, ή κ. Ἀτέργη με μαρὸν, ή κ. Μαλαμίδη, αἱ κ. Μλότη, Σ. Θεοτόκη, Α. Συριώτη, Γ. Ρωμανοῦ, Ν. Καρέλλα με μαύρα.

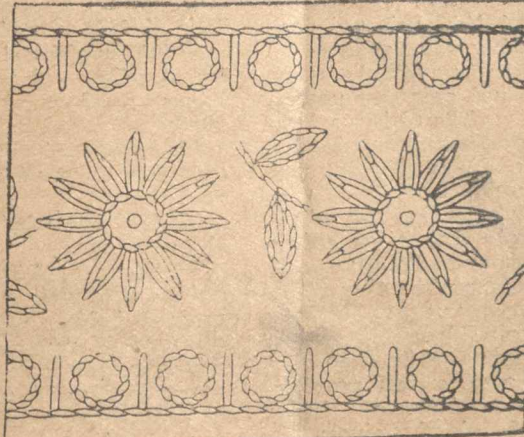
— Παρέστησαν επίσης ο κ. και ή κ. Μ. Μεταξά, ο κ. και ή κ. Κ. Μάτσα, ο κ. και ή κ. Κ. Γκιόνη, ο κ. και ή κ. Μ. Μελά, ή κ. Δροῦλια, ο κ. και ή κ. Ἀρβαντιδῆ, ή κ. Παπαχατζῆ, αἱ διδς Ἀνδριτσάκη, Ἀπέρρη, Παπαδόγλου, Θεολόγου, οι κ. Λιάπη, Ζαλοκώστας, Καμπάνη, Ἀπέρρη, Μαλαμίδης, Δαμαλάς, Χαριτολάρης, Μλότης, Ἀζελός, Τσατσόπου κ. λ. π.

— Η πρώτη τῆς «Δωδεκάτης νυκτός» στο «Εθνικόν»... κοσμικὴ εἴδη!

— Διεκρίνανε τὴν κ. Π. Τσαλδάρη, τὸν κ. και τὴν κ. Μ. Βλασσίου, τὴν κ. Μαλάμου, τὸν κ. και τὴν κ. Κοντογιάννη, τὸν κ. και τὴν κ. Ἀρβαντιδῆ, τὴν κ. Σαράτη, τὴν κ. Σταχου, τὴν κ. Ἀθανασιάδου, τὴν κ. Σακελλαριδῆ, τὸν κ. και τὴν κ. Γ. Παπαδόπουλου, τὴν κ. Ἀποστολίδου, τὰς Δίδας Ἀραβαντιδῆ, Κολλινάκη, Δορβάρη, Σκουζέ, τοὺς κ. Βλάγιου, Ἀθανασιάδην, Φερδῆδην, Κολλινάτη, Μαλάμου κ. λ. π.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε ὅσον ἡμπορεῖτε οικονομίας, ὅσο μικρὸς, άν δεν σὰς περισσεύουν πολλά. Καταθέτετε αὐτάς εἰς τὸ Ταμιευτήριο τῆς Ἐθνικῆς Τραπεζῆς. Έτσι ἄν θέλετε ἐντελὸς τὰ λεπτὰ σας και μακροχρόνιος τὸν πόνο τῶν τόκων, σχηματίζετε σιγά-σιγά ένα σεβαστὸν κεφάλαιον, ἀπαραίτητον διὰ τὰ γεράματα και διὰ κάθε ἑπιτακτὴν ἀνάγκην τῆς ζωῆς σας.

Ὁρατο κέντημα γιὰ ποδίτσα παιδιού.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

ΜΙΑ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΕΡΕΥΝΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΠΩΣ ΚΕΡΔΙΣΑΝ ΤΑ ΠΡΩΤΑ ΤΟΥΣ ΧΡΗΜΑΤΑ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΕΞΕΧΟΝΤΕΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

(Όμιλοῦν οἱ κ. κ. Νικ. Κανελλόπουλος, Κυρ. Βαρβαρέσσος καὶ Στ. Σεφεριάδης)

Ο κ. ΝΙΚΟΣ ΚΑΝΕΛΛΟΠΟΥΛΟΣ εἶνε σήμερον ἀπὸ τοὺς πῶς σημαντικοὺς παράγοντας τῆς οἰκονομικῆς ζωῆς τοῦ τόπου. Οἱ μεγάλοι οἰκονομικοὶ ὀργανισμοί, τὸ Ἐργοστάσιο Ἐλαιουργίας καὶ Σαπωνοποιίας στὴν Ἐλευσίνα, τὸ Ἐργοστάσιο Τσιμεντῶν «Ιταν», ἡ Ἐταιρεία Οἶνων καὶ Οἶνοπνευμάτων, ἡ Ἐταιρεία Χημικῶν Λιπασμάτων κ.λ.π. ἀνήκουν κατὰ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν κ. Νίκο Κανελλόπουλο. Πῶς ὅμως ξεκίνησε ὁ κ. Κανελλόπουλος; Πῶς ἐκέρδισε τὰ πρῶτα χρήματα στὴ ζωὴ του, εἶχε οἰκογενειακὴ περιουσία;

Γιὰ ὅλα αὐτὰ παρεκάλεσαμε τὸν κ. Κανελλόπουλο νὰ θελήσῃ νὰ μᾶς ἀπαντήσῃ. Μᾶς δέχθηκε μὲ πολλὴ εὐγένεια καὶ πρόθυμα μᾶς ἔδωσε τὶς ἀπαντήσεις στὰ ἐρωτήματά μας.

— Ὁ πατέρας μου, μᾶς εἶπε, ἦτο ἕνας εὐκατάστατος σταφιδοκτηματίας στὸ Ζευγολατιὸ τοῦ Αἰγίου καὶ ἤθελε νὰ μὲ σπουδάσῃ. Τὴν ἰδίαν ἐπιθυμίαν εἶχα καὶ ἐγώ, ἀλλὰ διαφώνησα μὲ τὸν πατέρα μου σὺν τῷ ζήτημα ποῖα ἐπιστὴμὴ ἔπρεπε νὰ ἀκολουθήσω. Ὁ πατέρας μου ἤθελε νὰ γίνω ἱατρός, ἀλλὰ ἐγὼ ἐπιπροτίμουσα μιά πῶς θετικὴ ἐπιστὴμὴ. Γιὰ νὰ μὴ τὸν δυσαρεασθῶ, ἐνεγράφημ στὴν ἱατρικὴ σχολὴ καὶ ἔκανα ἕνα χρόνον φοιτητῆς τῆς ἱατρικῆς. Ἡ ἐπιδοσίς μου δὲν ἦτο κακὴ, ἀλλὰ ἡ προτιμήσεις μου ἐστρέφοντο ἄλλοῦ. Πραγματικὰ εἶχα ἔρωτα γιὰ τὴν χημείαν. Ἐν τῇ αἰσῇ ὁ πατέρας μου συγκატένευσε καὶ ἔφυγα γιὰ τὴν Ζυρίχη, ὅπου ἐσπούδασα χημείαν.

— Ὡστε ὡς χημικός ἐκέρδισατε τὰ πρῶτα χρήματά;

— Μάλιστα, ἀλλὰ ἐχρεώσασθαι νὰ προσφέρω πρῶτα δωρεάν τὴν ἐπιστημονικὴν μου ἐργασίαν. Γιὰ ν' ἀποκτήσω τὴν ἀπαραίτητη ἐπιστημονικὴν πείραν ἐργάσασθαι χωρὶς μισθὸν σὲ γαλλικὰ ἐργοστάσια. Ὅταν ἐγύρισα στὴν Ἑλλάδα προσελήφθην χημικός στὸ Πυριτιδοποιεῖο καὶ Καλυκοποιεῖο. Ὁ πρῶτος μου μισθὸς ἦταν 350 δραχμὲς καὶ ἐργαζόμενον στὸ τμήμα παραγωγῆς θετικῶν ὀξέων. Ἀν σὰς ἐνδιαφέρῃ ὅμως ἡ ὑπερμερία, σὰς λέγω, ὅτι τελικῶς ἐθῆκα ζημιωμένος, διότι ἀποχωρῶν ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο — μᾶς λέγει γελῶντας ὁ κ. Κανελλόπουλος — ἐξέλασα τὰ ἐργαλεία μου, τὰ ὁποῖα ἦσαν ἀπὸ πλᾶτινα καὶ ἐστοίχιζαν περισσότερα ἀπὸ 350 δραχμὲς!

— Πῶς ἀρχίσατε κατόπιν, ἐρωτοῦμε, νὰ ἰδρύετε τὰ μεγάλα ἐργοστάσια;

— Ὅταν ἀπεχώρησα ἀπὸ τὸ Καλυκοποιεῖο, ἐσκέφθην νὰ ἰδρῶσιν τὸ ἐργοστάσιο Ἐλαιουργίας καὶ Σαπωνοποιίας στὴν Ἐλευσίνα. Ἡ ἀρχὴ ἔγινε μὲ τὸ πατρικὸν μεριδίό μου, ποὺ δὲν ἦταν μεγάλο. Τὸ ἐργοστάσιο αὐτὸ τὸ ἰδρύσαμε στὰ 1892 καὶ ἐργαζόμεθα πολὺ καλά. Καρπὸς τοῦ πρώτου αὐτοῦ ἐργοστασίου ἦσαν τὸ ἐργοστάσιον τῶν τσιμεντῶν καὶ ἡ Ἐταιρεία Οἶνων καὶ Οἶνοπνευμάτων, ἡ ὁποία ἰδρύθη στὰ 1902, ὅταν ἐξέσπασε ἡ κρίσις τῶν κρασιῶν. Τελευταία, ἰδρύθη ἡ Ἐταιρεία Λιπασμάτων στὰ 1909. Ἀφοῦ ὅμως μὲ ἔκαμπε, — συνέχισε ὁ κ. Κανελλόπουλος, — νὰ θυμῶμαι τὰ περασμένα, θὰ σὰς πῶ καὶ πῶς ἐκέρδισα τὸ πρῶτον «χαρτζιλίκι» μὲ τοὺς κόπους μου. Στὴν περίοδον, λοιπόν, τῶν διακοπῶν τοῦ σχολείου, ἐπήγαινα στὸ ἄλωνα τοῦ πατρός μου καὶ ἐμάζευα τὴν σταφίδα, ποὺ ἐσκορπίζετο γύρω, ἀλλὰ ὑπὸ τὸν ὅρον νὰ ἀμείβωμαι. Πραγματικὰ, ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας μου ἐξεπλήρωνε τοὺς δροῦς τῆς συμφωνίας. Μία ἡμέρα ὅμως δὲν εἶχε ψιλά καὶ δὲν μοῦ ἔδωσε τὸ «χαρτζίλι».

γελῶσε... Κι' ἐγώ, ἐπειδὴ δὲν ἤμουν ἀπὸ ἔυλο, τῆς ἀντιστάθην τοὺς χαριεντισμοὺς τῆς... Ἔτσι σοὺ κέναμε ἀπιστίας... Κἀπὸ θράδην μάλιστα ποὺ γύρισε ἀπρόοπτα ἀπὸ ἕνα ταξίδι, λίγο ἔλειψε νὰ μᾶς πιάσῃ ἐπ' αὐτοφῶρα. Εὐτυχῶς πρόλαβα καὶ κρύφτηκα... Μάντεψε, ἂν μπόρῃς, ποῦ ἤμουν κρυμμένος; ... Μέσα στὸ ντουλάπι...

Κι' ὁ φίλος του ἔεσπασε σὲ γέλια...

Μὰ ὁ Ρασὺλ ἔγινε κατὰχλωμος... Τραβήχθηκε πίσω μὲ φρίκην κι' ἔπειτα σωριάστηκε κάτω ρογχαίνοντας, μ' ἕνα τριανταφυλλένιο ἄφρον στὰ χεῖλη...

Ὅλη ἡ εὐτυχία του ἦταν μιά ψευτιά καὶ ἡ ὁδυνήρ, ἡ τραγικὴ αὐτὴ ἀποκάλυψις τὸν εἶχε σκοτώσει!...

Ἀπὸ τῆς 20ῆς Σεπτεμβρίου ἤρchiσε λειτουργοῦσα μοναδικὴ ΣΧΟΛΗ ΚΟΠΤΙΚΗΣ Γυναικείων Φορέματων ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τῆς διαπρεποῦς καλλιτέχνιδος μοδίστας κ. ΧΡΙΣΤΙΝΑΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ. — Συναγματοῦς — Μητροπόλεως 14Α. — ΑΘΗΝΑΙ.

λίку. Ἐθῶμωσα τότε — προσελήθη ἡ παιδικὴ μου φιλομυρία — καὶ ἐσκορπίσα τὴ σταφίδα καὶ θυμὸ μακρὰ ἀπὸ τὸ ἄλωνα!

Ὁ καθηγητὴς τῆς Πολιτικῆς Οἰκονομίας κ. ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΑΡΒΑΡΕΣΣΟΣ, ὑποδιοικητῆς τῆς Ἐκδοτικῆς Τραπεζῆς — ποὺ διοικεῖ μάλιστα οὐσιαστικὰ τὴν Τράπεζαν, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ κ. Ἑμμ. Τσουδεροῦ — μᾶς εἶπε λίγα λόγια μόνο γιὰ τὸν τρόπον μὲ τὸν ὁποῖον ἐκέρδισε τὰ πρῶτα χρήματα.

— Τὰ πρῶτα χρήματα τὰ ἐκέρδισα, ὅταν ἐστάλην ὑπότροφος στὸ Ἐξωτερικὸν γιὰ εὐρύτερας σπουδὰς. Ἡ ἐπιτυχία μου αὐτὴ εἶνε ἡ καλλίτερη ἀνάμνησις τῆς ζωῆς μου.

Ὁ παγκοσμίου φήμης καθηγητῆς τοῦ Διεθνoῦς Δικαίου, μέλος τοῦ Διοικητοῦς Διαιτητικοῦ Δικαστηρίου καὶ πρῶτον πρῶτος τῆς ΣΤ. ΣΕΦΕΡΙΑΔΗΣ ἀπέκτιψε τὰ πρῶτα του χρήματα ὡς δικηγόρος.

— Μετὰ τὰς σπουδὰς μου στὴ Γαλλίαν ἐγύρισα στὴ Σμύρνη, ὅπου ἐδικηγόρησα, μᾶς λέγει. Θυμοῦμαι, ὅτι εἶχα πολλὰς ὑποθέσεις, ἀλλὰ ἡ ἀμοιβὴ ἦταν μηδαμινή. Ἐκαμα γνωμοδοτήματα συγκριτικὸν δικαίον, ἀλλὰ οἱ πελάτες ἦσαν κακοσυνήθιστοι. Φαντασθῆτε, ὅτι ὑποθέσεις 60.000 λιβρῶν ἤθελαν νὰ τίς πληρῶνουν μὲ 10 καὶ 20 λίρες! Ἐξ αἰτίας τῆς πενιχρᾶς ἀμοιβῆς ἐρητήθησαν κάποτε ἀπὸ μιά μεγάλη ὑπόθεσιν. Ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὴν Σμύρνην καὶ ἐπῆγα στὸ Παρίσι τὰ πράγματα ἔλλαξαν. Ἀνέλαβον ὑποθέσεις διεθνoῦς δικαίου καὶ ἐπληρώνοντο πολὺ καλά.

Ἀλλὰ ἐάν ἀρχισα τὸν διοριστικὸν μου στάδιον ὡς δικηγόρος, μᾶς λέγει ὁ κ. Σεφεριάδης — αὐτὸ δὲν σημαίνει, ὅτι δὲν εἶπα ἀποκτήσει καὶ πρὶν χρήματα μὲ τοὺς κόπους μου.

Συγκεκριμένως θεωρῶ καὶ σήμερον ἀκόμη γιὰ τὴν γάλην μου τιμὴν ἐνθυμούμενος ὅτι ὡς πρῶτος ἐπὶ τῆς τῆς σὺν Παρίσι εἶχα ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς ἐξωτερικῶν στρά, τὰ διδασκὰς, τὰ δικαίωμα διδασκῆσαι καὶ τὰ ἐξοδα διπλώματος. Τὸ πῶσον ἦσαν ἡμῶν μαντικὸ καὶ θεωρῶ ὅτι ἦτο τὸ πρῶτον χρηματικὸν μου κέρδος. Τὰ εὐεργετήματα αὐτὰ, ποὺ εἶχα ἀπὸ τὸν πρώτον φοιτητῆν, μὲ ἔκαμαν νὰ εἶμαι περισσότερο ἐπιμελής, ὥστε, ὅταν ἔδωκα ἐξετάσεις γιὰ νὰ ἀποκτήσω τὸ δίπλωμά μου, ἐπράτευσαν καὶ πάλιν ἂν καὶ εἶχα συναγωνιστὰς μου τοὺς γυναικῶν τότε προέδρων τῆς Δημοκρατίας καὶ τῆς Τελευτῆς Κυβερνήσεως.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Νέες ἀπαντήσεις.

ΠΙΚ-ΝΙΚ

ΖΕΣΤΑ ΚΑΙ ΚΡΥΑ

Κίνδυνος — Θάνατος!

— Ἄκου, φίλε μου, μιά συμβουλὴ ποὺ θὰ σοὺ δώσω, εἶπε ὁ Χάρρυ. Ἐκείνην ἐκεῖ τὴν ξανθὴν πρέπει νὰ πιάσῃς νὰ τὴν φάγῃς, γιὰτί θὰ μετανοήσῃς πικρά... Ὁ ἄνδρας τῆς ἔχει κατὰ τίτλον.

— Καὶ τί μὲ νοιάζει ἂν ὁ ἄνδρας τῆς ἔχη τίτλον;

— Ἄ! ὥστε δὲν σε νοιάζει; Μάθε, λοιπόν, ὅτι ἔχει τὸν τίτλον τοῦ πρωταθλητοῦ τοῦ μπόξ!

Ὁ ΧΙ ΠΑΙΖΟΥΜΕ.

— Μήπως ὅταν μαλώνετε, ἡ γυναῖκά σου ἔχει πάντα τὴν λευταία λέξι;

— Ποτέ! Ἐγὼ τὴν ἔχω!

— Πράβδον! Καὶ τί τῆς λές συνήθως;

— Τῆς ζητῶ συγγνώμην!

Η ΖΩΗ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

Η ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν «Ἀναμνήσεων» ἑνὸς θηλυκοῦ ἰδιωτικοῦ ντεντέκτιβ, τῆς δίδος ΖΑΝΙΝ ΜΠΑΣΤΙΕΝ)

ἡλὴν τὴν πελατεία του καὶ γιὰ νὰ θησαυρίσῃ, ἔστειλε τὸ ἴδιον σὲ διάφορες προσωπικότητες τοῦ Παρισιῶν ἀνώνυμες ἐπιστολὰς ποὺ ἐσυμπάσαν σὲ γραφεῖα του.

Ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ ἦσαν ὅλες ὅμοιες κι' ἐγράφαν τὰ ἑξῆς:

«Κύριε,

Ἡ γυναῖκά σας, σὰς ἀπατᾷ. Εἶνε περίεργον μάλιστα πῶς δὲν ὑπομασθίσκατε ἀκόμα τίποτε. Ἐπειδὴ ἐντελὼς τυχαίως πληροφορήθηκα τὴν ἀπιστίαν τῆς συζύγου σας, θεωρῶ καθήκον μου νὰ σὰς εἰδοποιήσω σχετικῶς, γιὰτί δὲν θέλω νὰ γελοιοποιῶται ἕτσι ἕνας τίμιος ἄνθρωπος σὺν ἑσῶς.

Κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ὑπέφερα πολὺ ἀπὸ τὶς γυναῖκες καὶ γι' αὐτὸ τὸ διάβημά μου αὐτὸ δὲν φελεῖται σὲ τίποτε ἄλλο παρὰ σὲ μίαν ἀνδρῶν, ποὺ τόσο αἰσχρὰ τοὺς ἀπατοῦν...»

Σὺν γυναῖκες πάλι, τὸ λαμπρὸ αὐτὸ πρακτορεῖο ἔστειλε ἐπιστολὰς σὲ συγγενεὺς ὡς ἑξῆς:

«Κυρία,

Μία δυστυχισμένη γυναῖκα, ἐγκυκλιζομένη ἀπὸ τὸν σύζυγόν της, ὁ ὁποῖος τῆς κατέστρεψε τὴν ζωὴν, σὰς φωνάζει. «Προσοχή!» Ἐγὼ κάνω ὄρκο νὰ ἐκδικηθῶ τὴν γυναῖκα σου, ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄνθρωπος καὶ παμπόνηρος ἄνδρας, καταγγέλλοντάς καὶ ἀποκαλύπτοντάς σὲς διὰ τὸν ὁποῖον μου ἔδωκε τὶς προδοτικὰς σου.

Ὁ σύζυγός σας ἔχει ἐρωμένη. Ἡ θεία Πριονίσα μὲ βοήθησε νὰ μάθω τὴν ἀπιστίαν αὐτοῦ ποὺ σὰς φώκισκε αἰώνια πίστις.

Θανάτῳ καὶ κινεῖς εὐχολοῦν τὴν ἀναστάσιον ποὺ ἐφεργαν ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ σὲ ἀνδρόνους ποὺ τίς λάβαναν... Ὁ κατήνας ἀναστάσιν τὸν κάμει γιὰ νὰ μάθῃ κατὰ πόσον ἦσαν ἀληθινὸν τὸ περιεχόμενον τῶν. Συγγνώμης ὅμως παρουσιάζοιαν σὲν ἐνδιαφερόμενον ἕνας ὑπάλληλος τοῦ αστυνομικοῦ πρακτορείου ποὺ εἶχε ὀργανώσει ὅλην αὐτὴν τὴν ἐπιχείρησιν καὶ τοῦ ἔλεγε:

— Ἐβιάσθαι, κύριε, ὅτι λάβατε κάποια ἀνώνυμη ἐπιστολὴ καὶ ἐξέλασθε νὰ θέλατε νὰ μάθετε ἂν εἶνε ἀληθινὰ αὐτὰ ποὺ σὰς καταγγέλλουν. Ἐπειδὴ λοιπὸν σὲς ὁ ἴδιος δὲν μπορεῖτε νὰ κάνετε ἕνα τέτοιο πρῶτον σὰς προσφέρουμε τίς ὑπηρεσίας μας. Μέσα σὲ τρεῖς μὲρες θὰ ἔχετε μάθει ὅτι θέλετε...

Ὁ ἐνδιαφερόμενος φυσικὰ δεχόταν κι' ἔτσι τὸ πρακτορεῖο ἀνελάμβανε τὴν ὑπόθεσιν γιὰ νὰ πληροφορήσῃ σὲ δυο-τρεῖς μέρες τὸν σύζυγον ἢ τὴν γυναῖκα γιὰ τὴν ἐκείνην ποὺ δὲν κινδύνευε καθόλου κι' ὅτι μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ ἡσυχῶς. Μὰ κάποιος δικηγόρος, ποὺ ἔλαβε κι' αὐτὸν μὲ μὲρα μιά ἀνώνυμη ἐπιστολὴν, κατέστρεψε τὴν προσδοκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τῇ ἐπιχείρησιν τοῦ πρακτορείου. Ὁ δικηγόρος αὐτοῦς μίτηξε σὲ ὑποψήφιον βίβλινος ὅτι τὸ πρακτορεῖο ἤξερε τόσο καλὰ πῶς εἶχε λάβει μὲ ἀνώνυμη ἐπιστολὴν καὶ, ἀπὸ σκέψιν σὲ σκέψιν, κατάλαβε ὅτι τὸ ἴδιον πρακτορεῖο τοῦ τὴν εἶχε στείλει.

Κατήγγειλε τὸ πρᾶγμα στὴν ἐπισημὴν ἀστυνομίαν, ἡ ὁποία ἐνημέρωσε ἀναγκαστικὰ κι' ἀπεκάλυψε τὰ πάντα. Ὁ διευθυντὴς τοῦ πρακτορείου συνέληθη κι' ἀναγκάστηκε νὰ ἀπολογηθῇ γιὰ τὴν ἐκείνην ἐκείνην ποὺ εἶχε λάβει μὲ ἀνώνυμη ἐπιστολὴν καὶ, ἀπὸ σκέψιν σὲ σκέψιν, κατάλαβε ὅτι τὸ ἴδιον πρακτορεῖο τοῦ τὴν εἶχε στείλει.

Ἡ πραγματικὴ ἀνώνυμος ἐπιστολὴ εἶνε τόσο πολυάριθμος ὥστε δὲν μποροῦνται νὰ ἀπολογηθῶνται μὲ αὐτὴν. Ἐγὼ πολλὰς φορὰς ἀνέλαβα τέτοιες ὑποθέσεις καὶ τὴν ἑσπέρω εἰς πέρας.

Μὰ μέρα, ἕνας ἐργοστασιάρχης τοῦ Σαντὰ μᾶς ἀνέθεσε ν' ἀνακαλύψω τὸν ἀποστολέαν μερικῶν ἀνώνυμων ἐπιστολῶν ποὺ τὸν καταγγέλλαν ὡς ἀπίστον στὴν σύζυγον.

τοῦ καὶ ποῦ ἐκείνη, ἐπειδὴ δὲν ἦταν ζηλιάρης, τοῦ τίς εἶχε παραδώσει. Δεκαπέντε μέρες πέρασαν καὶ δὲν εἶχα προχωρήσει οὔτε κατὰ ἕνα βῆμα στὶς ἐρευνάς μου. Εἶχα ἀπελπισθῇ ὅτι δὲν θὰ καθόρθωναι τίποτε, ὅταν ἔξαφνα ἀπὸ μιά καμαριέρα τῆς γυναίκας τοῦ ἐργοστασίου ἔμαθα ὅτι ἡ κυρία αὐτὴ δὲν ἦταν τόσο ἐνάρετη ὅσο τὴ θεωροῦσε ὁ σύζυγός της κι' ὅτι εἶχε ἐραστήν.

Τὰ ἐξακριβώσα ὅλα αὐτὰ καὶ κατόπιν καθόρθωσα νὰ προμηθευθῶ μιά ἰδιωτικὴ ἐπιστολὴ τῆς γυναίκας τοῦ ἐργοστασίου σὲ κάποια φίλῃ της. Πῆρα τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν, καθὼς καὶ μιά ἀπὸ τὶς ἀνώνυμες ἐπιστολὰς καὶ τὴς ἐπέθηκα σὲ κάποιον γραφολόγον, ὁ ὁποῖος δένδυσκολεῖται νὰ ἐξακριβώσῃ διὰ τὸ ἴδιον τίς εἶχε γράψῃ καί τις δυο: «Ἀρα ἡ ἴδια ἡ γυναῖκα τοῦ ἐργοστασίου ἔστειλε τὶς ἀνώνυμες ἐπιστολὰς σὲν αὐτὸν τῆς.

Τὸ ἴδιον βράδυ ἀνεκάλυψα σὲ διευθυντὴν μου τὸ ἀποροδόχον αὐτὸ ἀποτέλεσμα τῶν ἐνεργειῶν μου. Ἡ σύζυγος τοῦ ἐργοστασίου γιὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ὅλη τὴν ἡσυχίαν τῆς σὲν ἑσῶς της, δὲν εἶχε βοθῇ τίποτε καλύτερον παρὰ νὰ ἐκθέσῃ τὸν ἴδιον τὸν σύζυγόν της, στέλνοντάς ἀνώνυμες ἐπιστολὰς σὲν αὐτὸν τῆς ποὺ τὸν παρουσίαζαν ὡς ἐκλυτο. Ἡ κατεργασία τῆς ἦταν μεγάλη. Μὰ τί ἔπρεπε νὰ κάνουμε ἑμεῖς τότε; Νὰποκαλύψουμε σὲν ἐργοστασιάρχῃ τὴν ἀκατακρίστην διαγωγὴν τῆς συζύγου του; Μὰ ἔτσι ἦταν ἐνδεχόμενον νὰ προκαλέσουμε δρᾶμα τιμῆς ἢ τοῦλάχιστον διαζύγιον. Βρισκόμαστε σὲ πολὺ δύσκολη θέσι.

Δὲν εἶχαμε ἀποφασίσαι ἀκόμα τίποτε, ὅταν τὴν ἐπομένη, εἶδαμε νὰ παρουσιάζεται σὲν γραφεῖόν μας ὁ ἐργοστασιάρχης γιὰ νὰ μᾶς ἀναγγεῖλῃ, ὅπως μᾶς εἶπε ὁ ἴδιος, «ἕνα γεγονός ἀπίστευτον καὶ ἀφάνταστο».

— Ἡ γυναῖκά μου μ' ἐγκατέλειπε! μᾶς ἀνήγγειλε. Ἐφυγε μ' ἕνα φίλον τῆς!

Κι' ἀφοῦ πῆρε ἀνάσιν, ἐπρόσθεσε:

— Ἡ ἱστορία τῶν ἀνώνυμων ἐπιστολῶν δὲν μ' ἐνδιέφερε πειά. Αὐτὸ ποὺ θέλω εἶνε νὰ μοῦ βρῇτε τὴν γυναῖκα μου. Τὴ λατρεῖν πάντα καὶ τὴ συγχωρᾶν προκαταβολικῶς γιὰ τὸ κακὸ ποὺ μοῦ ἔκαμε.

Ἡ εὐφάνταστος καὶ ἀπίστη σύζυγος ξαναβρέθηκε ἐπει' ἀπὸ λίγες μέρες, χάρις στὶς φροντίδες μας, στὴν Κωνσταντίνῃ Ἀκτὴν, καὶ μὲ μεγάλη δυσκολία χαϊρωθῶσαι νὰ τὴν πείσωμε νὰ ἐγκατολέψῃ τὸν φίλον τῆς καὶ νὰ ξαναγυρίσῃ σὲν σύζυγόν της.

Μιά ἄλλη φορὰ, ἡ κ. Β... σύζυγος ἑνὸς ἀνωτάτου ὑπαλλήλου, ἤρθε καὶ μᾶς κατήγγειλε ὅτι λάβαινε ταχτικά, κάθε τρεῖς μέρες, μιά ἐπιστολὴν, ποὺ τῆς κατήγγελλε ὅτι ὁ σύζυγός της εἶχε συχνὰ ραντεβού μὲ ἑρωμένην του: Τῆς φώριζαν μάλιστα τὴν ὥραν καὶ τὸ μέρος τῶν ραντεβού ποὺ ποτε δὲν ἦταν τὸ ἴδιο. Φυσικὰ, ἡ κ. Β... πῆγαινε σὲν μέρος τοῦ τῆς ὑπεδείκνυναν, μὰ ποτε δὲν εὗρισκε ἐκεῖ τὸν σύζυγόν της.

Παρακολούθησα τὸν κ. Β... κι' ἐξακριβώσα ὅτι ἦταν ἐντελὼς ἄσφογος. Τὴ συνέβρινε, λυπὸν; Ἀπλούστατα, ὅπως ἐξακριβώσα, ἔπειτα ἀπὸ ἐπιστάμενες ἐρευνάς, ἡ ὑπηρετρία τοῦ ἀνδρὸς ἔστειλε τὶς ἐπιστολὰς αὐτὰς σὲν κυρία τῆς, γιὰ νὰ τὴν ἀπομακρύνῃ ἀπ' τὸ σπίτι καὶ νὰ μὴ ποτὴ ἔτσι νὰ δέχεται ἡ ἴδια ἐλευθερία τὸν φίλον τῆς.

Δυστυχῶς, ἡ ἀνώνυμος ἐπιστολὴ προκαλοῦν συχνὰ τρομερὰ δρᾶματα. Μία πρώτη Ἀπριλίον, ἡμέρα ποὺ γίνονται ὅλες ἡ ἀσχημὲς φάρσες, ἕνας κύριος μίτηξε ἐξάλλος σὲν γραφεῖόν τοῦ διευθυντοῦ μας. Πέταξε ἕνα φύλλον χαρτί ἐπάνω σὲν τραπέζιν του καὶ φώναξε:

— Νὰ τί ἔλαβα σήμερον τὸ πρωὶ ζωγραφισμένον ἕνα χονδροειδὲς σκίτσον, ποὺ παρίστανε ἕνα ἄνθρωπον κερασφόρον κι' ἀπὸ κάτω χαράσμενα τὰ ἀκόλουθα λόγια:

«Νὰ πῶς σὲ κατάντησε, κακο-

μοῖρη, ἡ γυναῖκά σου».

Ὁ διευθυντὴς μου μοῦ ἀνέθεσε νὰ ἐξακριβώσω κατὰ πόσον ὁ πελάτης μας ἦταν. Ἐξὼν κερασφόρον. Μὰ ὅπως ἐξακριβώσα, ἡ γυναῖκα του, ἦταν μιά σύζυγος ἀνεπληρήν, τιμὴν ἡθικῶν.

Ὅταν τὸ ἀνακοινώσαμε αὐτὸ σὲν ἐπὶ τὸν τύπον σύζυγον, ἐκεῖνος δὲν θέλησε νὰ πιστέψῃ τίποτε κι' ἐφώναξε:

— Εἰσάστε ἀνίκανον!...

Κι' ἐφυγε μανιασμένος.

Γιὰ μᾶς, ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ εἶχε τελειώσει πειά. Φαντάζεστε λοιπὸν τὴν κατάπληξιν μας, ὅταν τὴν ἄλλη μέρα, διαβάσαμε στὶς ἐφημερίδες τὸ ἑξῆς:

(Ἡ συνέχεια εἰς τὴν σελίδα 2115)

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ο ΚΑΛΟΥΔΙΑΡΗΣ

Με τὸν φίλο μου τὸν Νίκο τὸν Σισμάνη — καλή του ὥρα, ὅπου βρίσκεται — μιὰ φορὰ πού ἤμαστε παιδιά καὶ μαθηταὶ τοῦ Γυμνα-

ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ ΠΛΑΚΑΣ

Τὸν καλὸν τὸν Τέση

χορταίνανε ἑμᾶς.

Θέλαμε Παρίσι, ἀνότερες σπουδές, εὐρύτερα πεδία περιπετειῶν, δράσεως, γνώσεων καὶ ἀπεραντὸν εὐνομαθείας ἑκτασιν.

Γιὰ τοῦτο, κάθε καλοκαίρι πού κάναμε ἐξετάσεις καὶ φορτωμένοι μ' ἕνα ἐνδεικτικὸ κατεβαίναμε γιὰ τὸ χωριὸ μας, σκεπόμεθα καὶ συσχεπτόμεθα, πῶς θὰ πάμε στὸ Παρίσι.

Χρήματα δὲν εἶχαμε διόλου. Τὰ τελειώσαμε, μέχρι πεντάρας, στὴν πρωτεύουσα καὶ γυρίζαμε ἔχοντας τὰ ναῦλα μοναχά. Δέκα δραχμὲς ἦταν τότε τὸ εἰσιτήριο ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὡς τὸν Ψαθόφυργο καὶ μιὰ δραχμὴ χρειαζόταν γιὰ τὸ καίκι, τὴν «παντόφλα» τοῦ Κοντόγιωργα ἢ τοῦ Δημητράκη τοῦ Τραγοῦδα, τοῦ «σκυλομουτσούνη», πού μᾶς περνοῦσε στὴν ἀντίπερα τῆς Στερεᾶς Ἀκτῆς.

Ἐκεῖ πειά, ὅτι μᾶς ἔδιναν τὰ σπῆτια μας, μὲν μᾶς ἐπέτρεπαν νὰ καθήσουμε στὸ καφενεῖο, στοῦ Ψανή, καὶ νὰ πάρουμε ἕνα λουκουμάκι. Λιμνοχοντορία!

— Τὰ λεπτὰ δὲν εἶνε δύσκολο, μοῦ λέει ὁ Νίκος, νὰ βρεθοῦνε.

— Σύμφωνα εἶμαι. Ἀλλά πῶς;

— Αὐτὸ τὸ «πῶς» πρέπει νά... ἀνακαλύψουμε.

Καὶ τὸ βρῆκαμε τὸ «πῶς».

Ἦταν τότε ἡ σταφίδα στὶς μεγάλες δόξες τῆς.

Σταφίδα μαύρη, Κορινθιακὴ, εἶχε κι' ὁ Νίκος εἶχα κι' ἐγώ.

Ὁ Νίκος ὅμως εἶχε καὶ πατέρα—τὸν Μπάριμπα-Μήτσο τὸν καλὸ τὸν ἀπείρητο καὶ ἀρετάνθρωπο, πού ἔφραγε ὅλη τὴν περιουσία του γιὰ τὴν πολιτικὴ, βγάζοντας τοὺς ἀδερφούς του βουλευτὰς καὶ ἀρχοῦμενος αὐτὸς στὴ Δημαρχία.

Ἐγώ, ἦταν κάμποσος καιρός πού εἶχα χάσει τὸν πατέρα μου, καὶ ἤμουν ὀρφανὸς καί... μέγας νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ.

— Ἐρεῖς, μοῦ λέει ὁ Νίκος ἕνα δειλινὸ, ἐνὼ καθόμαστε στῆς πατρίδας μας τὴν ἀμμουδιά καὶ βλέπαμε ἀντίκρου τὸν Γέρω-Βοδιά, ντυμένον τὸ βαθυ-μενεξεδένιο φόρεμα τοῦ δειλινοῦ, πῶς θὰ βροῦμε τὰ λεπτὰ;

— Πῶς;

— Νὰ πάρουμε σταφίδα, ἐγὼ ἀπὸ τὴ δική μου καὶ σὺ ἀπὸ τὴ δική σου, καὶ νὰ τὴν πωλήσουμε. Τραχόσες δραχμὲς καὶ παραπάνω ἔχει ἡ χιλιάδα. Μὲ δυό-τρεις χιλιάδες λίτρες φεύγουμε.

Πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ ἰδέα κι' ὁ τρόπος εὐκολὸς πολὺ, ἀλλά...μοναχὰ γιὰ μένα. Εἶπα πῶς ἐγὼ ἤμουν ὁ μόνος νοικοκύρης τοῦ σπιτιοῦ κι' ἡ σταφίδα ἡ δική μας ἦτανε στὶς ἀποθήκες μας. Ἡ μητέρα μου δὲν ἀνακατευόταν διόλου μὲ τὰ κτήματα. Θεὸς νὰ τὴν συχωρέσῃ!... Κῦτάζε τὸ σπῆτι τῆς καὶ τὰ παιδιά. Νοικοκυρὰ κλεισμένη, τοῦ παλαιοῦ καιροῦ νοικοκυρὰ. Κατὰ συνέπειαν, ἐγὼ μπορούσα ὅση σταφίδα ἤθελα νὰ πάρω καὶ νὰ μὴ δώσω λόγο σὲ κανένα.

Ἐνός θεῖος μου, ὁ Ντούλας, πού μᾶς κηδεμόνευε τότε, στὴν πρόσφατη ὀρφάνια μας, τίποτε δὲν θὰ καταλάβαινε. Ἀλλά γιὰ τὸ Νίκο, τὰ πράγματα ἤ-

ταν ἄσχημα πολὺ. Αὐτὸς εἶχε τὸν πατέρα του, πού ἔφραγε σὲς τὰς θήκες τους, πού ἦταν ἡ σταφίδα, κι' ἕναν ἐπιστάτη, φίλο, τὸν Νικολό.

Καὶ τὸν Νικολό, βέβαια, εὐκολο ἦταν νὰ τὸν μεθύσουν. Τὸ ἔτσουζεν ὁ μακαρίτης καὶ τὸ κατέβαζε μὲ τὶς μισὲς ὀκάδες, μὲ στίχους καὶ τραγούδια, δικὰ του, αὐτοσχέδια:

Αὐτὸ τ' ὠραῖο πο-
[τηράκι]
μὲ τὸ κόκκινο κρα-
[σίκι]
τὸ πῖνω στὴν θυγιά
[μου]
καὶ πᾶει στὴν κοι-
[λιά μου]...

Ἀλλὰ τὸν Μπάριμπα-Μήτσο πῶς θὰ τὸν γελοῦσαμε καί, πῶς θὰ μεταφέραμε

τὴ σταφίδα ἀπὸ τὴν ἀποθήκη, πού δὲν εἶχαμε ἐμπιστοσύνη σὲ κατὴν. Οὔτε σὲ καροτσέρη, οὔτε σὲ ἀγωγιάτη τοῦ χωριοῦ.

Ἀλλά καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ ἐλύθη κατ' εὐχὴν. Ἐνας ἄλλος θεῖος μου, ὁ Δημητράκης, εἶχε ἕνα ἄλογο, τὸν «Κολοβό», ἔτσι, σχεδὸν γιὰ γούστο. Τὸ ἄφινε ἐλευθέρου στὰ κτήματα νὰ βοσκάει καὶ ἐτοί τὸ ἐπαίρνα ἐγώ, κρυφά, τὸ καβαλλίκενα καὶ ἐπὶ πάντοτε πρὸς... τὰ ἔμπροσ, στὸ ἀπειρον...

Ὅπου μ' ἔβγαζεν ἡ ἀκρὴ. Σὲ λίγες ὁδοὺς, σὲ γχομετοπιές καὶ σὲ βουὰς. Πόσες φορὲς μὲ κουβίλησαν μὲ σασμὰ τὸ κεφάλι σπῆτι μου!...

Τὴν ἐποχὴ ὅμως τοῦ τρύγου, τῆς φιδας, τὸν δουλειῶν, ὁ «Κολοβός» ἦταν περιορισμένος σὲ συγγενικά κτήματα καὶ ἀλώνια.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, μάλιστα, τὸν «Κολοβό» τὸν εἶχε στὴ σταφίδα τοῦ ἑνὸς ἀλλοῦ μπάριμπα μου, ὁ Παπαχρήστος, ἕνας δι- τουλιστιανὸς τετραπέρατος. Μνῆμα δὲν με- ροῦσε νὰ περάσῃ ἀπὸ τ' ἀλώνι του, πάλιν ἀπὸ τὰ κτήματά του.

— Πῶς νὰ τὸν πάρουμε τὸν «Κολοβό»;

— Νὰ δοκιμάσουμε.

Καὶ δοκιμάσαμε. Ἐμένα τὰ στυλὰ τοῦ Παπαχρήστου μὲ γνωρίζανε. Καὶ ἕνα βράδυ μὲ... πανσέληνο, συρτήκαμε ὡς τ' ἀλώνι πού ἦταν ὁ «Κολοβός» ἐκεί- νος καὶ τὸν λύσαμε. Τὸν πῆρε ὁ Νίκος καὶ μπουσουλώντας τὸν πε- ρβέζε ὡς ἔβω ἀπὸ τὸ κτήμα, σ' ἕνα βολτωδὲς μέρος, πού τὸ λέει «Βαζικό», ἀν καλὰ θυμοῦμαι. Ἐκεῖ κρύφθηκε μέσα στὰ βούδια καὶ στὶς καλαμιές. Ἐγὼ ἐγγύστησα πρὸ πέρα ἀκόμα καὶ σπινάκιος σὺν φρεῖδι, πῆρα τὸ σαμάρι, τὸ... φορτώθηκε καὶ πῆγα καὶ βόηκα τὸν Νίκο καὶ τὸν «Κολοβό».

Ὅλη τὴν ἄλλη τὴν ἡμέρα ὁ «Κολοβός», χρωμένος σὲ ἕνα σπῆτι ἔρρημο, ἀπάνω ἐκεῖ ψηλά στὸ φρούριο, πού τὸ λέγανε τοῦ «Καλουδιάρη» τὸ ρημαδιακό, ἔτρωγε κριθὰρι ἀφθονο γιὰ ν' ἀποκτήσῃ δύναμι.

Τὸ ἄλλο βρά-δυ, κατὰ τὰ μεσάνυ-χτα, πού ἕνα ὀλόγιω-μο φεγγάρι, Ἀδελφού-οτου—Σεπτεμβρίου, μεσοσυρανοῦσε κι' ἔ-κανε τὴ νύχτα μέρα, μὲ τὸ καθάριο του φῶς, πῆρα ἐγὼ τὸν «Κολοβό» ἀπὸ τὸ φρούριο, τὸν καβαλ-λίκεψα καὶ κατέβη-κα στὰ «Χασάπικα» ὅπου θὰ μὲ περιμέ-νε ὁ Νίκος.

Ἐκεῖ, κοντὰ στὰ «Χασάπικα», ἦταν ἡ ἀποθήκη του καὶ παρκεῖ τὸ σπῆτι του.

Τὸ σχέδιό μας ἦ-ταν νὰ μεθύσῃ μὲ-χρις ἀνασθησίας τὸν Νικολό, νὰ πάρῃ

Γυμνασιάρχῃ τὸν Σκαλλάρπουλα.

...Φορτώθηκε στὴν πλάτη τὸ σαμάρι!...

— Ποιὰ σταφίδα; Ἐχετε σέις καμιά σταφίδα;

ΤΟΥ Χ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

τὴν ἀποθήκη τοῦ πατέρα του, νὰ γεμίξῃ τὰ τσου-βίλια σταφίδα κι' ἐγὼ νὰ τὰ φορτώνω καὶ νὰ τὰ πηγαίνω στὴ δική μου ἀποθήκη.

Στὸ δρόμο δὲν ἦτανε ψυχὴ. Γκιώνηδες μοναχὰ λαλοῦσαν καὶ τρι-ζύνη ἐπὶ τὴν γλῶσσα.

Μὰ ἐκεῖ κοντὰ στὰ «Χασάπικα» καὶ στὸν ἴσιο ὅπου ἔρριχνε ὁ πάπρος τοῦ φρουρίου, μοῦ φάνηκε πῶς εἶδα ἕνα φάντασμα.

Ἐνὰ ἀνθρώπου ψηλὸ καὶ κοκκαλιάρη, ντυμένον ἕνα ῥάσο, πού κορμίσαν ὡς τὰ πόδια του, ἕνα πλατύφυρο καπέλλο καὶ κατὶ μάτια κατεστῶτα, μεγάλα, μαύρα, τρομερά.

Χωρὶς νὰ θέλω, κράτησα τὸ ἄλογο στὸν τόπο τρομαγμένος.

— Τί στέκεσαι σὺν ἀγάμια! ἀκούω μιὰ φωνή. Ἐλα καὶ μὴ χαι-ρεῖς, μὴ μᾶς δοῦν!

— Σὺ εἶσαι, μορὲ Νίκο;

— Ναι, ἐγώ!

— Καὶ τί ντύθηκες ἐτσι, σὺν νὰ εἶσαι ξετωτικό;

— Μεταμφιεστήκα, γιὰ νὰ μὴ... μᾶς ἀναγνωρίσουν.

Φοροῦσε μιὰ πλατεῖα καὶ μακρὰ ρομπα-κάμαρα τοῦ Μπάριμπα-Μήτσου, τοῦ πατέρα του, ἕνα ζευγάρι ματογυῶλια, κατὰμαυρα καὶ ἀσπρονύχια, καὶ ἕνα μαῦρο καπέλλο μὲ κατὶ μὲρ τεράστια πού πῆρε ἀπὸ κάποιον Ἀμερικανὸ μετανάστη.

Εἶπε, δηλαδή, λάβει ὅσο τὰ μέτρα ὅπου χρειαζόμαστε, γιὰ νὰ... ἀποσταθῇ ὅλη ἡ πόλις!

Ἀλλὰ τὰ παιδικὰ μας τὰ μυαλά, τότε, δὲν φθάναν ὡς ἐκεῖ πού ἔχετε γιὰ νὰ τὰ καταλάβουμε αὐτὸ...

— Αἱ σὺ διάλογο, τοῦ λέω, ποῦ γινεες ἀπόψε σκιάχτρο καὶ παρ' ὅ-λοιον νὰ πᾶθῃ συγκοπή κι' ὁ «Κολοβός»!

Ἡ σταφίδα κουβιλήθηκε ἕν τάξει. Θὰ ἦταν δυὸ χιλιάδες λίτρες, κι' ἀκόμα παραπάνω.

Ἀρραβώθηκε στὴν ἀποθήκη, κανένας δὲν μᾶς ἐκατάλαβε. Ὁ ἀνα-γχομίσκος «Κολοβός», γιὰ τὸν ὁποῖον παρ' ὀλίγον νὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος—ὁ μακαρίτης Παπαχρήστος, τὸ εἶχε πάρει ζήτημα τιμῆς.

— Ἀκούς νὰ μὴ πάρουμε καὶ τὸ σαμάρι, μέσα ἀπὸ τὰ μάτια μου!

— Ὁ «Κολοβός», λέμε, βρέθηκε δεινός στὴν πόρτα τοῦ «Καλουδιάρη», σὺν τὴν κατὰ τὴν ἀποθήκην μὲν ὅσο του!

Ἐνα μοναχὰ ἦτανε λιγάκι δύσκολο.

— Τί θὰ γινόταν τώρα, ἡ σταφίδα; Καὶ πῶς θὰ τὴν πωλήσουμε, νὰ φάμε γιὰ τὸ Παρίσι;

Ὁ Νίκος ὅμως, ὁ Σισμάνης, τὸ διευθέτησε καὶ τὸ ζήτημα αὐτό.

Στὸ χωριὸ ἀπὸ καιροῦ, εἶχαν ἔρθει δυὸ ἀδελφοί. Οὔτε ἀπὸ πού ἦτανε, ἔμαθα ποτέ, ἴσως ἀπὸ τὴν Ἡπειρο, οὔτε καὶ πῶς λεγότανου-σαν καὶ σήμερα ἀκόμα, ἔξω. Ἐνα ἐνθιμουδαίμοναχά. Ὅτι σὴν ἀκρὴν παπαροσασθήκανε ἐκεῖ, πωλοῦσαν καραμελλες καὶ καλοῦδια, στραγάλια καὶ ἄλλες τέτοιες λεχουδιές, γιὰ τὰ μικρὰ παιδάκια.

Ἐτσι, μὲ τὸ ὄνομα «καλουδιάρη» μοναχὰ, ἦσαν γνωστοί, καὶ ἐκεῖ μενᾶνε στὴ μνήμη μου. Κατόπιν ὅμως ἔμαθα πῶς ἐξελιχθήσαν ὁ παρὼς καὶ πῶς μιὰ ἡμέρα ἔγιναν, ἀπὸ τοὺς πρὸ καλοῦς νοικο-κυραίους τοῦ χωριοῦ μας.

Σ' ἐνα, τὸ λοιπὸν, ἀπὸ αὐτοὺς ὁ Νίκος ἀπετάθη, γιὰ ν' ἀγοράσῃ τὴ σταφίδα μας.

Ἐκείνος ἠνώνησε, ἔδεδθη καὶ τὴν παρέλαβε...

Ἀλλὰ διὰ τὸ ζητούσαμε τὰ χρήματα... προσεποιεῖτο τὸν ἀνί-ζωπο.

— Βρὲ ἀνίαν, βρὲ τὰ λεπτὰ γιὰ τὴ σταφίδα! καὶ θέλουμε νὰ φύ-γουμε.

— Ποιὰ σταφίδα! Ἐχετε ἴσως καμιά σταφίδα, πουθενά;

— Βρὲ τὴ σταφίδα! Ἐνός καμιά ἀπὸ ἀγρόδους.

— Ἐγὼ! Εἰστε σὺ καλὰ σὰς;

Πᾶν ἡ σταφίδα, πᾶν τὰ λεπτὰ, πᾶν τὸ ταξίδι στὸ Παρίσι, πᾶν καὶ ἡ εὐφροσύνη καὶ ἀτέραντες σπουδές!

Ἐλός, ἕνα βράδυ, πού συναντήσαμε τὸν «Καλουδιάρη» σ' ἕνα σπῆτι καὶ σκεπτικὸ καλδερῖμι τοῦ χωριοῦ, μᾶς... πλήρωσε μὲ ἄλλο ῥήματα.

Ἐφραγε τόσο ξύλο, πού ἔβαλε καὶ στὰ μανίκια του. Τὸ κατάπτε καὶ αὐτὸ, ὅπως κατὰπτε καὶ τὴν σταφίδα...

Ἦρθε κάμποσος καιρός.

Ὁ Νίκος, πού δὲν τὸν χωροῦσαν, ὅλα τῆς Ἑλλάδος τὰ Γυμνάσια, τῆς στὴν Τουρκοκρατούμενῃ τότε Κοριτσά καὶ πῆρε τὸ χαρτί του. Τὸ ἀπολυτήριο.

Ἐγὼ πῆγα μιὰ μέρα στὸ Παρίσι, ἀργότερα λιγάκι, ἀλλὰ ἀπὸ ἄλλου ῥόπου, τίμου, τῆς φορὰ αὐτῆς, χωρὶς νὰ μεσολαβήσῃ οὔτε ὁ Κα-λουδιάρης, οὔτε καὶ ὁ «Κολοβός».

Πέρασαν πάλι, χρόνια ἀπὸ τότε.

Καὶ σὲ κάθε βῆμα τῆς ζωῆς μου, συναντῶ «Καλουδιάρηδες». Ἐκείνος εἶν' ὁ κόσμος. Ὅτι σὶς κλεμμένες τὶς σταφίδες μοναχὰ, ἀλλὰ καὶ σὲ κάθε ἐκδήλωσι καὶ συναλλαγῇ τοῦ βίου. Γνώμονες καὶ ρυθμί- καὶ τῆς ζωῆς τοῦ κόσμου. Πόσους οἶδα, εἶδα καὶ συνάντησα!

Παλιός, οὔτε τοὺς θυμοῦμαι πειὰ!...

Ἀλλὰ τὸν πρῶτον ἐκεῖνον δὲν μπορῶ, οὔτε ἐγώ, οὔτε ὁ Νίκος, νὰ τὸν λησμονήσουμε. Καὶ ὅταν συναντηθοῦμε—καὶ τόσο σπανίως συναντηθεῖ—μέσα σὶς ἀλλὰ πού θὰ ποῦμε, θὰ ποῦμε σὺν τέλος, σὲ κατὰ κοινὴν μας, τὴν ἐπιστολήν:

— Μορὲ θομάσαι, κι' ἐκεῖνον τὸν διαβολό—καλουδιάρη, τί μᾶς ἔλασε!...

Μὰ ποῦς τὸν λησμονεῖ!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

Μὲ 4 δελτία τοῦ «Μπουκέτου» καὶ 8 δραχμὰς ἀποκτᾶτε τὰ ἑξῆς ἀριστουργήματα:

«ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ» τοῦ ΑΛΦΟΝΣΟΥ ΚΑΡ

«Ἡ ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ»

τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ, υἱοῦ

«Ἡ ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ» τοῦ ΑΒΒΑ ΠΡΕΒΩ

«ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ» τοῦ ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ

«ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» τοῦ ΑΛΦΡΕΔΟΥΜΥΣΣΕ

Στὸν τόμον τῆς «ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ» συμπεριλαμβάνεται καὶ ἡ γεμάτη πάθος ἐρωτικὴ ἱστορία τῆς ΦΡΑΝΤΖΕΣΚΑΣ ΝΤΑ ΡΙΜΙ ΝΙ καὶ οἱ παθητικοὶ «ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΜΑΡΓΚΟ».

«Ὁ ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ» ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Ἐπίσης μὲ τὰ ἴδια δελτία καὶ δραχμὰς 8 ἀποκτᾶτε καὶ τὴν «ΠΛΗΓΩΜΕΝΗ ΚΑΡΑΙΑ» τοῦ Ὀνορέ Μπαλζάκ καὶ τὴν «ΣΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» τοῦ Τουλίου Βέρν.

Ἐπίσης ἀρχισε ἡ διανομὴ τοῦ ἐβδόμου βιβλίου τοῦ «Μπουκέτου»—«Οἰκογενεας» τὸ ὁποῖον περιέχει τὰ δύο ἀριστοὺρ γήματα

«ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ» τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

«ἈΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» ΤΗΣ ΝΤΕΛΛΥ

Προσεχῶς θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ 8ον ἔργον:

«ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ» τοῦ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (πατρός)

ΔΙΑ ΤΟΥΣ Κ. Κ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ ΜΑΣ ΜΟΝΑΔΙΚΗ ΕΥΚΑΙΡΙΑ!

Πολλοὶ ἀναγνώστῃ μας ζητοῦν νὰ ἀποκτήσουν ὅλην τὴν σειράν τῶν παλαιότερων ἐκδόσεων τοῦ «Μπουκέτου» γιὰ νὰ μὴν λείπει τίποτε ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην των, καθὼς καὶ τὴν σειράν τῶν ἐκδοθέντων μέχρι τοῦδε ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ», τὰ ὁποῖα εἶνε πλήρη Ἑλληνικῆς ἐκλεκτῆς συλλογῆς τῶν καλυτέρων Ἑλληνῶν λογογράφων.

Ἡ Διεύθυνσις τοῦ «Μπουκέτου» πρὸ τῆς δεκάδικῃ αὐτῆς αἰτήσεως εὐρεθεῖσα καὶ ἐπιθυμοῦσα νὰ εὐχαριστήσῃ τοὺς ἀναγνώστῃ τοῦ «Μπουκέτου» καὶ τῆς «Οἰκογενεας» ἀπεφάσισε ὅσους προσκομίσουν εἰς τὰ γραφεῖα μας τὰ τέσσαρα δελτία καὶ λαμβάνουν τὰς νεωτέρας ἐκδόσεις μας, νὰ παρέχῃ μὲ πᾶν μόνον δραχμὰς διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 8 δραχμὰς διὰ τὰς ἐπαρχίας τὰ ἑξῆς βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ τοῦ Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ τῆς ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΟΜΑΡΤΗ τοῦ ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ τῆς ΓΚΡΕΒΙΑ

ΚΑΙ ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥ-ΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΣ ΠΥΜ τοῦ ΕΝΤΙΑΡ ΠΟΒ

(ὅςου τόμου ἕκαστος δρ. 5 διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἑπαρχίας)

Καὶ τὰ ὅκτω περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ

τοῦ τιμῶνται δρ. 25, πρὸς 5 δραχ. ἕκαστον διὰ τὰς Ἀθήνας καὶ 6 διὰ τὰς ἑπαρχίας ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν ἐπὶ πλέον τὰ ταχυδρομικὰ ἔξοδα.

Εἰδοποιῶνται ὅμως οἱ ἀναγνώστῃ μας ὅτι τὰ βιβλία αὐτὰ πρέπει νὰ τὰ ζητήσουν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὰ γραφεῖα μας καὶ ὅσον δὲν θὰ σταλῶσι

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΣΥΝ

Τὴ μινονήρια τῶν Περικίων

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Γ.
Η ΒΑΡΚΑ

Τὸ νησί τοῦ Χαλαστίη ἦταν πραγματικὸς παράδεισος τὴν ἡμέρα, κάτω ἀπὸ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, μὲ τὰ λογιῆς λογιῆς δέντρα του, τὰ γραφικὰ μονοπάτια του καὶ τὶς ἀμμουδιές του.

Ἐκεῖνο τὸ ἀπόγευμα, τὴν ἴδια ὥρα περίπου πού ἡ γρηὰ Σεραφίνα παρελάμβανε τὴ Μαριάνθη ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου, ὁ Νικόλας Γκαγιάρ κ' ἡ ἀδελφή του, ἡ φοιτητὴ Πλωσκὸς βρισκόταν στὴν ἀκρογιαλιά τοῦ νησιού, ὅπου ἦσαν δεμένες σὲ πασσάλους τρεῖς βάρκες. Ὁ Νικόλας, σκυμμένος μέσα σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς δοκίμαζε ἀν τραβιόταν εὐκόλα ἡ σανίδα μὲ τὴν ὁποία εἶχε σκεπάσει τὴν τρύπα πού εἶχε ἀνοίξει στὸ βάθος τῆς βάρκας γιὰ νὰ πνίξη τὴ δυστυχισμένη Κελαϊδίστρα.

Ἡ Πλωσκὸς ἀπὸ πάλι, ὁρθὴ ἐπάνω σὲ μιὰ καρέκλα, ἔβλεπε στὴν ἀκρογιαλιά, κύτταζε πέρα πρὸς τὴν ἀντικρινὴ ἀκτὴ, κατὰ τὴ διεύθυνσι πού θάπαιρναν ἡ κυρὰ Σεραφίνα κ' ἡ Μαριάνθη γιὰ νὰ ἔρθουν σὲ νησί.

— Δὲν φαίνεται ψυχρὴ ζωντανή! εἶπε ἡ Πλωσκὸς στὸ Νικόλα, κατεβαίνοντας ἀπὸ τὴν καρέκλα τῆς. Μοῦ φαίνεται πὺς τοῦ κάκου θὰ περιμένουμε καὶ σήμερα... Ἄν περάσῃ μισὴ ὥρα καὶ δὲν φανῇ ἡ γρηὰ καὶ τὸ πιστοῦνι τῆς, τότε καλὰ θὰ κάνουμε νὰ γυρίσουμε πίσω... Ἡ δουλειὰ τοῦ Κοκκινόχερῃ μοῦ φαίνεται καλύτερη... καὶ πρέπει νὰ κάνουμε γρήγορα, γιατί ἡ γρηὰ μεσῆρα τὼν διαμαντικῶν, ἡ κυρὰ Ματιέ, θὰ πάη στὶς πέντε νὰ τὸν συναντήσῃ... Ἐμεῖς πρέπει νὰ μᾶς ἐκεῖ νωρίτερα...

— Καλὰ λές, ἀποκρίθηκε ὁ Νικόλας βγαίνοντας ἀπὸ τὴ βάρκα του. Ὁ διάβολος νὰ τὴν πάρῃ αὐτὴ τὴ γρηὰ στρίγγλα πού μᾶς ἔχει καὶ τὴν περιμένουμε δυὸ μέρες τοῦ κάκου... Φοβᾶμαι μόνο μήπως δὲν καταφέρουμε τίποτε, γιατί κυνηγᾶμε δυὸ δουλειές μαζί... Ἄσε καὶ τὴν ἄλλη δουλειὰ μὲ τὸν προκομμένο τὸν ἀδελφὸ μας τὸ Γκαγιάρ πού τὸν ἔχουμε θάψει ζωντανὸ μέσα στὴν κάμαρὴ του... Τί νὰ γίνεταί τάχα; Ἀπὸ σήμερα τὸ πρῶτ' ἔπαψε πιά ν' ἀκούγεται τόσο αὐτὸς, ὅσο κι' ὁ σκύλος του...

— Ἰσως νὰ τὸν ἔπνιξε γιὰ νὰ τὸν φά... Ἐδῶν λυσσάζει κ' οἱ δυὸ ἀπὸ τὴν πείνα καὶ τὴ δίψα δυὸ μέρες τώρα πού εἶνε κλεισμένοι ἐκεῖ μέσα... Δὲν φαντάζομαι ὅμως νὰ ψόφησαν ἀκόμα... Ὁ Γκαγιάρ ἀντέχει πολὺ... Ὅταν καταλάβουμε πὺς τελείωσε λέμε πὺς πέθανε ἀπὸ κάποια ἀρρώστεια... κι' ἔτσι τὸ πρᾶγμα σκεπάζεται μιὰ χαρὰ. Ἡ μάνα μας μάλιστα ἀρχισε κιόλας νὰ λέη σ' ὅλο τὸν κόσμο πὺς ὁ Γκαγιάρ εἶν' ἀρρωστος βαρεῖά...

— Ναί... εἶπε ἡ Πλωσκὸς. Μὰ φοβᾶμαι πὺς θ' ἀργήσῃ ἀκόμα πολὺ νὰ πεθάνῃ!... Μὲ τέτοια δύναμι πούχει, μπορεῖ νὰ βαστήξῃ καὶ μιὰ βδομάδα... Τί νὰ κάνουμε, θὰ περιμένουμε... Τὸν θάψαμε ζωντανὸ στὴ κάμαρὴ του, μιά καὶ δὲν μπορούσαμε νὰ τὸν ξεμπερδέψουμε ἀλλοιῶς...

— Ἄν δὲν τοῦ σακάτευα ἐγὼ τὰ χέρια, θὰ ἔσπαζε τὰ κάγκελλα τοῦ παραθύρου του... Τὰ εἶχε ἀρπάξει καὶ τὰ τράνταζε μὲ δύναμη, ἀλλὰ ἐγώ, σκαρφαλωμένη καθὼς ἤμουν στὴ σκάλα, τοῦ τὰ καταπλήγωσα μὲ τὸ μπαλτά μου, ὡς ὅτου στὸ τέλος τὸν ἀνάγκασα νὰ τραβήξῃ μέσα. Ἐπρεπε, βλέπεις, νὰ τὸν ἀπασχολήσω ὥστ' οὐ νὰ καρφώσῃ ἐσὺ στὴν πόρτα του τὴ σιδερένια πλάκα πού ἀγόρασες ἀπὸ τὸ γέρο Μικὸ.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούστηκαν ἀπὸ τὴ διεύθυνσι τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Γκαγιάρ θρήνοι καὶ κραυγές. Συγχρόνως φάνηκε στὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἡ μητέρα τῶν κακούργων, ἀπαίσια καὶ στυγνὴ. Ἀπλάσε τὸ μακρὸ τῆς χέρι καὶ προσκάλεσε τὸ Νικόλα νὰ τρέξῃ κοντὰ τῆς.

— Καὶ τὴν ἴδια τὴ μάνα μου ἀκόμα θὰ σκοτώσω!...

— Κατάλαβα!... εἶπε αὐτὸς στὴν Πλωσκὸς, γούρα μὲ προσκαλεῖ νὰ δεῖρῃ τὸ μικρὸ Φραγκίσκο πού σίγουρα θάκανε πάλι τὰ δικά του. Ἀνάστησε τὸν Γκαγιάρ! Ἄν δὲν ἦταν ἐκεῖνος αὐτὸ τὸ βρομωμένο θὰ εἶχε γίνῃ ξεφτέρι στὶς δουλειές καὶ θὰ μᾶς βοηθᾶν ἀντράς... Κάθησε ἐσὺ ἐδῶ καὶ κύττα μήπως φανῇ ἡ γρηὰ τὴν κοπέλλα, ὡς ὅτου νὰ πεταχτῶ ἐγὼ στὸ σπίτι...

Κι' ὁ Νικόλας ἔτρεξε στὸ σπίτι, ὅπου βρῆκε τὴ μικρὴ Ἀμαντίνια γονατισμένη στὴ μέση τῆς κουζίνας, νὰ ζητᾷ μὲ τὰ μάτια τῆς πλημμυρισμένα ἀπὸ δάκρυα, ἔλεος ἀπὸ τὴν πείνα τῆς γιὰ τὸν ἀδελφὸ τῆς Φραγκίσκο.

Ὁ μικρὸς Φραγκίσκος πάλι, τρομερὸς ἀπὸ τὴν ὄψη τῆς στεκόταν ὁρθος σὲ μιὰ γωνία, σαλεύοντας μὲ δὴλ τοῦ τῆς ναμὶ ἕνα τσεκούρι κι' ἀποφασισμένος ν' ἀντιστῇ μέχρι τὸ χάτων στὴν μητέρα του.

Ἀπαθὴς πάντα καὶ σιωπηλὴ ἡ γρηὰ, ἔδειξε στὸ Νικόλα τὴ μισανογιμένη πόρτα τοῦ ὑπογείου καὶ τοῦ ἔγενε νὰ κτεῖ δόξαι ἐκεῖ μέσα τὸ Φραγκίσκο.

— Αὐτὸ δὲν θὰ γίνῃ ποτέ! φώναξε ὁ μικρὸς, κοιτάς πάντα ὡς μόνον τὸ τσεκούρι του. Ἐσὺ ζητᾷς νὰ μὲ κτεῖς στὸ ὑπόγειο μαζί μὲ τὴν Ἀμαντίνια γιὰ νὰ πεθάνουν τὴ πείνας σάν τὸν ἀδελφὸ μας τὸ Γκαγιάρ!

— Μάν, γιὰ τὸ Θεό, ἀφῆσέ μας στὴν κάμαρὴ μας, ἀπὸ καὶ χτές! εἶπε ἡ μικρὴ Ἀμαντίνια ἐνῶντας ἱκετικὰ τὰ χέρια τῆς. Μέσα στὸ ὑπόγειο εἶνε σκοτεινὰ καὶ θὰ πεθάνουν ἀπὸ τὸ φόβο μας...

Ἡ γρηὰ κύτταξε τὸ Νικόλα ἀνυπόμονα, σάν νὰ τὸν μάλωνε γιὰτὶ δὲν εἶχε ἐκτελέσει ἀκόμα τὴ διαταγὴ τῆς, καὶ τὸ ἔδειξε πάλι τὸ Φραγκίσκο μὲ βλέμμα ἐπιτακτικόν.

Ὁ μικρὸς, βλέποντας ὅτι ὁ ἀδελφὸς του προχωροῦσε ἐναντίον του ἀρχισε νὰ στριφογυρᾷ τὸ τσεκούρι τοῦ γρηὰς ζώντας:

— Μὴ μὲ ζυγώσῃ κανένας γιὰ τὸ χτυπᾶω!... Καὶ τὴν ἴδια τὴ μάνα μου ἀκόμα θὰ τὴ σκοτώσω!

Ὅπως ἡ μητέρα του, ἔτσι καὶ ὁ Νικόλας καταλάβαινε πὺς ἦταν ἀνάγκη νὰ κλειδωθοῦν τὰ δυὸ μισὰ στὸ ὑπόγειο γιὰ νὰ μὴ μπερδεύουν τὸν Γκαγιάρ, τὴν ὥρα πού θάφευαν γιὰ τὸ Παρίσι γιὰ νὰ μὴ στέψουν καὶ νὰ σκοτώσουν μαζί μὲ τὸν Κοκκινόχερῃ καὶ τὸν Τριαντίν τὴ γρηὰ μεσῆρα τῶν κοσμημάτων τῆς κυρὰ Ματιέ. Ἐπίσης δὲν ἤθελε νὰ ἴδωσιν τὰ παιδιά τίς σκηνές πού ἐπ' ἐπακολουθοῦσαν σὲ λίγο ἐκεῖ, γιὰτὶ ἀπὸ τὸ παράθυρό τους φαινόταν τὰ μέρες τοῦ ποταμοῦ, στὸ ὁποῖο ἔβλεπαν τὴν Μαριάνθη. Ὡστόσο ὁ Νικόλας, πού, παρ' ὅλη τὴν ἐγκληματικότητά του, ἦταν κατὰ βάθος ἀνάνδρος, δίσταζε νὰ πλησιάσῃ τὸν μικρὸ Φραγκίσκο ἀπὸ φόβο μήπως τὸν χτυπήσῃ.

Βλέποντας τὸν διαταγὴ τοῦ τὸν ἡ γρηὰ ἔσπρωξε τὸ Νικόλα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Φραγκίσκου. Ἀλλὰ ἐκεῖνος τραβήχθηκε ἀμέσως πίσω καὶ ζώντας:

— Κι' ἂν μὲ πνίγῃς, μάνα, θὰ γίνῃ τότε... Ἐσὺ κατὰ τὸν χέρι μου θὰ μοῦ χρειαστοῦν σὲ λίγο κι' ἐγὼ πονᾶω ἀκόμα ἀπὸ τὸ χτύπημα πού μοῦ κατάρφε ο Γκαγιάρ...

Ἡ γρηὰ σήκωσε τοὺς ὤμους τῆς περιφρονητικὰ κι' ἔκανε ἕνα βήμα πρὸς τὸ Φραγκίσκο.

— Μὴ ζυγώσῃς μάνα! φώναξε ὁ μικρὸς ἔξαλλος. Γιατὶ ἀλλοῦς ἀπὸ πληρώσεως τώρα ἀμέσως ἀκριβὰς θὰ τραβήξω ἀπὸ σένα ἡ Ἀμαντίνια ἐγώ...

— Φραγκίσκο! Ἀφῆσέ τους καλύτερα νὰ μᾶς κλειδωθοῦν στὸ ὑπόγειο! Γιὰ τὸ Θεό, μὴ χτυπήσῃς τὴν μάνα! φώναξε ἡ Ἀμαντίνια φοβισμένη.

Ἐξαφνὰ, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸν ὑπόγειο φωνές καὶ ἀντιφώνησι.

— Ἐσὺ κατὰ τὸν χέρι μου θὰ μοῦ χρειαστοῦν σὲ λίγο κι' ἐγὼ πονᾶω ἀκόμα ἀπὸ τὸ χτύπημα πού μοῦ κατάρφε ο Γκαγιάρ...

Ἐξαφνὰ, τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸν ὑπόγειο φωνές καὶ ἀντιφώνησι.

Ἡ γρηὰ τοῦ Νικόλα ἔπρεπε ν' ἔνα μεγάλο πάλωμα, ἀκούμπιμένο σὲ μιὰ καρέκλα. Μὲ μιὰ γρήγορη κίνησι, τὸ ἄρπαξε, τὸ ἔβηλε καὶ τὸ πέταξε μὲ τέχνη ἀπάνω στὸν μικρὸ Φραγκίσκο, ὡς ὅτε νὰ τὸν τυλίξῃ ὁλόκληρο. Ἀμέσως τότε ὁ Νικόλας ὤρμησε ἐναντίον του, τὸν σήκωσε μαζί μὲ τὸ πάλωμα ἀπὸ χέρια του καὶ τὸν κατέβασε γρήγορα—γρήγορα στὸ ὑπόγειο, βοηθούμενος ἀπὸ τὴ μητέρα του.

Ἡ Ἀμαντίνια βλέποντας τὴν τύχη τοῦ ἀδελφοῦ τῆς σήκωσε μὲ μῖαν καὶ παρ' ὅλο τὸν ἀπερίγραπτο φόβο τῆς ἔσπευσε νὰ κατεβῇ κι' ἐκείνη στὸ ὑπόγειο. Σὲ λίγο ὁ Νικόλας κ' ἡ μητέρα του ἀνέβηκαν ἀπάνω καὶ διπλοκλειδῶσαν πίσω τους τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου.

— Ποῖος εἶνε ἡ ἀφορμὴ πού αὐτὰ τὰ παιδιά ἔγιναν ἐχθροὶ μας; φώναξε ὁ Νικόλας. Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν Γκαγιάρ; Ἀπὸ σήμερα τὸ πρῶτ' ἔδω ἀκούγεται πια τίποτε στὴν κάμαρὴ του, εἶπε ἡ γρηὰ κατσοφιάζοντας κι' ἀνατριχιάζοντας κατὰ τὴν ἑλπίδα...

— Αὐτὸ σημαίνει, μάνα, εἶπε ὁ Νικόλας ἀσυγκίνητος, ὅτι κατὰ ἔκτακτο κ' ἔλπεσ στὸ γέρο Φερὸ, τὸν ψαρά ἀπὸ τὸ Ἀσπὴν ὅτι ὁ Γκαγιάρ εἶνε ἀρρωστος βαρεῖά. Ἐτσι ὁ θάνατός του θὰ φανῇ πολὺ φυσικὸς...

Ἡ γρηὰ εἰπὼν μερικές στιγμὲς σιωπηλὴ κι' ἔπειτα σάν ἔβλεπε νὰ διώξῃ κάποια ὀδυνηρὴ σκέψι, εἶπε:

— Καλὰ, ἀκόμα δὲν φάνηκε ἡ γρηὰ μὲ τὴν κοπέλλα...

Ὁ Νικόλας δὲν πρόφτασε ν' ἀπαντήσῃ, γιατί τὴν ἴδια στιγμὴ ἀκούστηκε ἀπ' ἑξῶς ἡ φωνὴ τῆς Πλωσκὸς πού ἔλεγε:

— Νικόλα! Νικόλα!... Ἐλα!... Ἐρχονται ἡ γρηὰ μὲ τὴν κοπέλλα!... Φάνηκαν ἀπέναντι στὴν ὄχθη...

— Μάν, ἔλα καὶ σὺ μαζί!... εἶπε ὁ Νικόλας, τρέχοντας ἔξω...

Ἡ γρηὰ ἔτρεξε ἕνα σάλι στοὺς ὤμους τῆς κι' ἀκολουθοῦσε τὸ γιο τῆς. Μὰ καθὼς ἀπομακρυνόταν ἀπ' τὸ σπίτι τῆς γύρισε τὸ κεφάλι τῆς πρὸς τὸν Νικόλα καὶ ἔβλεπε ἕνα βλέμμα σὲ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Γκαγιάρ. Δάγκασε ἀμέσως τὸ χεῖλ τῆς καὶ μουρμουρίσε, ἀνατριχιάζοντας πάλι:

— Τὰ ἔβλεπε καὶ τὰ ἔπαθε... Δὲν τοῦ φταίει κανένας...

Κύτταξέ τες, Νικόλα, ἀπέναντι! φώναξε ἡ Πλωσκὸς, δελχώντας τὸν ἀδελφὸ τῆς στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη τῆς Σεραφίνας καὶ τὴ Μαριάνθη, ἡ ὁποῖα κατέβαιναν ἐνα μονοπάτι.

— Μὴ βιάζεσαι! τῆς ἀπάντησε ὁ Νικόλας. Ἀφῆσέ τες πρῶτα νὰ μᾶς γίνουν νὰ πᾶμε νὰ τίς πάρουμε...

— Κύττα τὴ μικρὴ πόσο χαρούμενη τρέχει!... Φαίνεται πὺς δὲν ἔχει ἡ δυστυχισμένη τὴν τύχη πού τὴν περιμένει...

— Λοιπὸν, ἔρεξες, Πλωσκὸς, τί πρέπει νὰ κάνουμε... Ἐγὼ εἶπα, τὴ γρηὰ μαζί μὲ τὴν κοπέλλα μέσα στὴ βάρκα μὲ τὸν τρύπο πᾶτο... Ἐσὺ θὰ μ' ἀκολουθήσῃς ἀπὸ πολὺ κοντὰ μὲ τὴν ἄλλη βάρκα... Πρόσεχε ὅμως μὴν ἀπομακρυνθῇς γιὰ νὰ μπερδεύω νὰ βρεθῶ μ' ἕνα πηδῆμα στὴ βάρκα σου, ὅταν θὰ τραβήξῃ τὴ σανίδα καὶ θὰ βουλιάξῃ ἡ δική μου... Ἐγὼ βέβαια καλὰ κολῶμι... Ἀλλὰ ἂν δὲν προφτάσω νὰ πηδήξω στὴ βάρκα σου, ὑπάρχει φόβος ν' ἀρπαχτοῦν ἡ δυὸ γυναῖκες ἀπὸ τὰ ροῦχα μου καὶ νὰ μὲ τραβήξουν μαζί τους σὲ τὸν πᾶτο...

— Ἡ γρηὰ μᾶς γνέφει μὲ τὸ μαντῆλι τῆς! εἶπε ἡ Πλωσκὸς. Ἐλάτε, πᾶμε!...

— Ἐμπὰ γρήγορα, μάνα, στὴ βάρκα μου γιὰ νὰ μὴν ὑποψιστοῦν τίποτε... εἶπε ὁ Νικόλας. Ἐσὺ, Πλωσκὸς, πηδήξε στὴν ἄλλη βάρκα καὶ τράβα κοινὴ μὲ τὴν κοπέλλα σου... Πάρε κι' αὐτὸ τὸ γαντζο κι' ἔχε τὸν κοντὰ σου... Μπορεῖ νὰ σοῦ χρειαστοῦν... πρόσδεσε ὁ κακούργος, πετώντας στὴ βάρκα τῆς Πλωσκὸς μίαν ἀρπάγη πού κατέληγε σ' ἕνα μυτερὸ ἀγκίστρι.

Σὲ λίγες στιγμὲς, ἡ δυὸ βάρκες εἶχαν πλησιάσει στὴν ἀντικρινὴ ὄχθη, ὅπου περιμέναν ἡ Σεραφίνα κ' ἡ Μαριάνθη. Ἐνῶ ὁ Νικόλας ἔδενε τὴ βάρκα του σ' ἕνα πασσαλό μπηγμένο στὴν ἄμμο, πλησίασε τὸ Νικόλα καὶ τοῦ εἶπε μὲ σιγανὴ φωνή:

— Νὰ πῆς στὴ μικρὴ ὅτι ἡ κυρὰ Γεωργία μᾶς περιμένει σὲ νησί...

Καὶ μὲ δυνατὴ φωνή, οὕτως ὥστε ν' ἀκουστῇ ἀπὸ τὴ Μαριάνθη, ἐπρόσθεσε:

— Ἀργήσατε λίγο... Ἐ, παλληκάρι μου!

— Ναί, κυρὰ, ἀργήσατε... ἀπάντησε ὁ Νικόλας. Κ' ἡ κυρὰ Γεωργία ὅλο ρωτάει καὶ ξαναρωτάει γιὰ σᾶς...

— Βλέπεις κόρη μου, ἡ κυρὰ Γεωργία μᾶς περιμένει,

εἶπε ἡ Σεραφίνα γυρίζοντας πρὸς τὴ Μαριάνθη, ἡ ὁποῖα, παρ' ὅλη τὴν ἀπιστοσύνη τῆς, ἔνοιωσε κάποια ἀόριστη δυσπιστία, μὲ τὴν ἀντίκρουσε τ' ἀπαίσια πρόσωπα τῆς χήρας, τῆς Πλωσκὸς, καὶ τοῦ Νικόλα.

Τὸ ὄνομα ὅμως τῆς κυρὰς Γεωργίας τῆς ἔδωσε θάρρος καὶ εἶπε:

— Κι' ἐγὼ ἀνυπομονῶ νὰ ξαναἰδῶ τὴν κυρὰ Γεωργία. Ἐυτυχῶς, ἡ ἀπόστασι πού μᾶς χωρίζει εἶνε πειὺ λίγη...

— Ἰόσο θὰ χαρῇ ὅταν σὲ ξαναἰδῇ! εἶπε ἡ κυρὰ Σεραφίνα.

Καὶ ἀπευθυνόμενη πρὸς τὸν Νικόλα, τοῦ εἶπε:

— Ἐλα, παλληκάρι μου, φέρε πὺς κοντὰ τὴ βάρκα σου γιὰ νὰ μπούμε μέσα...

Συγχρόνως ὅμως, μὲ σιγανὴ φωνή τοῦ ψιθύρισε:

— Ἡ μικρὴ πρέπει νὰ πνιγῇ χωρὶς ἄλλο. Ἄν ἀνέβῃ πάλι στὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ, νὰ τὴν ξαναβουτήξετε...

— Μὴ σὲ μέλει!... Μὴ φοβάσαι τίποτε!... Μονάχα, ὅταν σοῦ γνέφω, ὅσο μου τὸ χέρι σου... Ἡ μικρὴ θὰ πάη στὸν πᾶτο εὐκόλα... Ὅλα εἶνε κανονισμένα μιὰ χαρὰ... ἀποκρίθηκε ὁ Νικόλας.

Καὶ μὲ θηριώδη ἀπάθεια, χωρὶς ἡ καρδιά του νὰ συγκινηθῇ καθόλου ἀπὸ τὴν καλλονὴ τῆς Μαριάνθης, ἀπλῶς πρὸς αὐτὴν τὸ χέρι του.

Ἡ νέα στηρίχτηκε ἐλαφρὰ σ' αὐτὸ καὶ μῆκε στὴ βάρκα, εἶπε καὶ τοῦ λόγου σου, κυρὰ, εἶπε ὁ Νικόλας στὴ Σεραφίνα, ἀπλώνοντας καὶ πρὸς αὐτὴν τὸ χέρι του.

Ἀλλὰ ἡ οἰκονόμος τοῦ Ζακ Φερὰ, εἶπε ἀπὸ προαίσθησι εἶπε ἀπὸ δυσπιστία, ἡ καὶ ἀπλῶς ἀπὸ φόβο μήπως δὲν προφτάσῃ νὰ πηδήξῃ ἐγκαίρως ἀπὸ τὴ μιὰ βάρκα στὴν ἄλλη, εἶπε στὸ Νικόλα, ὁπισθοχωρῶντας:

— Ἀφῆσε. Ἐγὼ θὰ μῶδ στὴν ἄλλη βάρκα γιὰ νὰ μὴ βαρένομαι κ' οἱ τρεῖς...

Καὶ μῆκε στὴ βάρκα τῆς Πλωσκὸς...

— Ὅπως ἀγαπᾷς, ἀπάντησε ὁ Νικόλας, ἀλλάζοντας ἕνα βλέμμα συνεννόησε μὲ τὴν ἀδελφὴ του.

Καὶ μὲ τὴν ἄκρη τοῦ κουτιοῦ του, ἔσπρωξε μὲ δύναμι τὴ βάρκα τοῦ ἀπὸ τὴν ὄχθη. Τὸ ἴδιο ἔκανε κ' ἡ ἀδελφὴ του.

Ἡ γρηὰ, ἡ ὁποῖα ἀπόμεινε μόνη τώρα στὴν ὄχθη, ἀκίνητη καὶ ἀδιάφορη πρὸς τὴ σκηνὴ αὐτὴ, εἶχε προσηλώσει τὸ βλέμμα τῆς σὲ τὸν παρὰ τὸν ἀδελφὸ τοῦ Γκαγιάρ πού φαινόταν στὸ ἀντικρινὸ νησάκι.

Ἐν τῷ μεταξὺ, ἡ δυὸ βάρκες, ἀπ' τίς ὁποῖες ἡ μιὰ ἔφερε τὸ Νικόλα καὶ τὴ Μαριάνθη, ἡ ἄλλη ἀπὸ τὴν Πλωσκὸς καὶ τὴν Σεραφίνα, εἶχαν ἀπομακρυνθῇ πειὰ ἀπὸ τὴν ὄχθη.

Δ.
Η ΛΥΚΑΙΝΑ

Πρὶν διηγηθῶμε στὸν ἀναγνώστη τὴ λύσι τοῦ δράματος πού ἔλαβε χώραν μέσα στὴ βάρκα τοῦ Νικόλα θὰ ξαναγυρίσουμε στὴ φυλακὴ τοῦ Ἁγίου Λαζάρου.

Λίγα λεπτά μετὰ τὴν ἀπόλυσι τῆς Κελαϊδίστρας, ἀπελύθη καὶ ἡ Λύκαινα. Χάρις στὴ μεσιτεία τῆς κ. Ἀρμαν, ἡ ὁποῖα θέλησε νὰ τὴν ἀνταμείψῃ γιὰ τὴν καλὴ διαγωγή τῆς τῶν τελευταίων ἡμερῶν, χαρίσθηκαν στὴν ἐρωμένη τοῦ Γκαγιάρ ἡ λίγες ἡμέρες τῆς φυλακίσεως πού τῆς ἀπόμειναν ἀκόμα.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴ φυλακὴ ἡ Λύκαινα, ἐζήτησε νὰ ἴδῃ τὸν ἀγαπημένο τῆς. Μὲ τὴν ἀπόφασιν αὐτὴν τράβηξε γιὰ τὸ νησί τοῦ Χαλαστίη κι' ἔφτασε στὴν ὄχθη πού βρισκόταν ἀπέναντι σ' αὐτὸ ἕνα τέταρτο πρὶν φθάσουν ἐκεῖ ἡ Μαριάνθη κ' ἡ Σεραφίνα.

Στὴν ὄχθη αὐτὴ ἔμεινε κάποιος ψαράς, ὁ γέρο Φερὸ, τὸν ὁποῖον χρησιμοποιοῦσε συχνὰ γιὰ νὰ τὴν περυνᾷ ἀπέναντι. Ἡ Λύκαινα τὸν βρῆκε νὰ ἐπισκευάζῃ τὰ δίχτυα του καθισμένος μπρὸς στὴν πόρτα τῆς καλύβας του.

— Τὴ βάρκα σου, γέρο Φερὸ!... Γρήγορα! τοῦ φώναξε.

— Καλῶς τὴν κοπέλλα!... τῆς ἀπάντησε ὁ ψαράς. Τί ἐγίνεες τόσον καιρὸς... Ποῦ ἦσουν...

— Τὴ βάρκα σου!... Γρήγορα νὰ μὲ περάσῃς σὲ νησί.

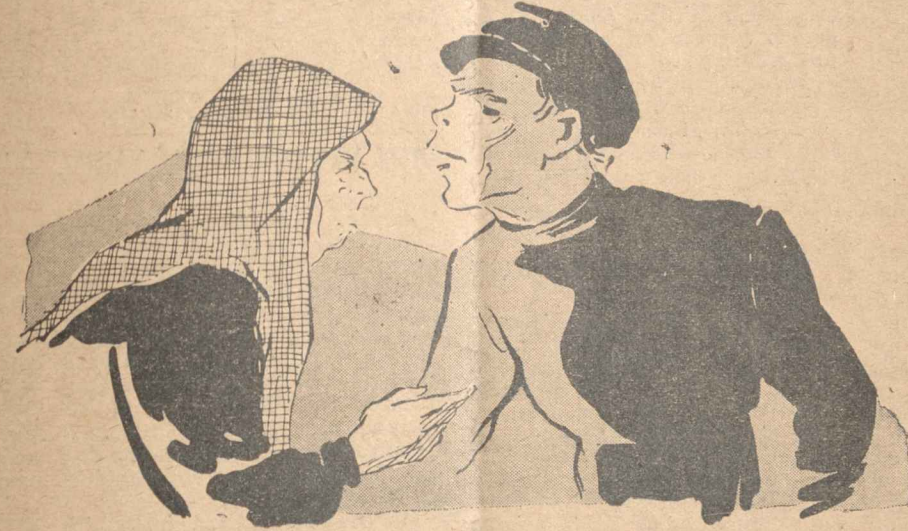
— Ὡ! εἶσαι ἄτυχη σήμερα κοπέλλα μου...

— Γιατὶ;

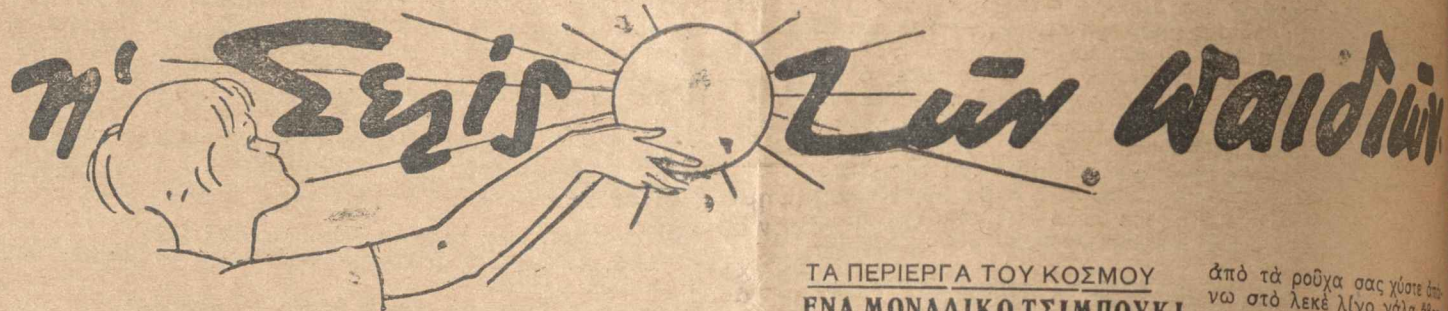
— Γιατὶ τὴ βάρκα τὴν ἔχει πάρει ὁ ψυχογυιὸς μου καὶ πῆγε στοὺς ἀγῶνες κωπηλασίας.

— Τί δυστήχημα! μουρμουρίσε ἡ Λύκαινα, χτυπώντας τὸ πόδι της καταγῆς. Καὶ τώρα τί θὰ γίνῃ;

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ μικρὴ πρέπει νὰ πνιγῇ, χωρὶς ἄλλο.

ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙΑ ΣΑΣ

ΠΩΣ ΣΩΘΗΚΕ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ
ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟ

"Όταν ο Νώε έφτιασε την κιβωτό και άρχισε να μεταφέρει σ' αυτήν τα διάφορα ζώα, έβαλε ανάμεσα στην κιβωτό και στη στεριά μία πλατεία σανίδα, απ' γέφυρα, για να μπορούν να περνούν τα ζώα ευκολότερα.

Κι' αλήθεια όλα τα ζώα έμπαιναν μέσα άκοπα και μόνο ο γαίδαρος δεν ήθελε να μπη, αλλά στάθηκε καταμεσής της γέφυρας και ούτε μπρός πήγαινε ούτε πίσω. "Ο καϊμένος ο Νώε τον έσπρωχνε, μ' εκείνος τίποτε. "Έστένανε τ' αυτιά του και στεκόταν στην ίδια θέση ακίνητος.

Στό τέλος ο Νώε έχασε την υπομονή του, τον έσπρωξε με θυμό και είπε:

— "Έμπα λοιπόν μέσα, διάβλε!

Και με τό λόγο αυτό ο γαίδαρος μπήκε μέσα στη στιγμή.

"Όταν τελείωσε ο κατακλυσμός και τραβήχτηκαν τα νερά ο Νώε έβγαλε από την κιβωτό πρώτα τα πουλιά και τα έκοιτάζε. Μ' ένα φειδί είχε κουλουριασθή σ' ένα γωνιά και δεν ήθελε να βγί έξω.

Τού λέει ο Νώε:

— Τι κάθεται αυτό; "Αδειασέ μου άμέσως τη γωνιά.

— Δεν μπορώ να φύγω, τού λέει το φειδί, γιατί αν φύγω θ' αβουλιάξω ή κιβωτός. "Ένα ποντίκι, να αυτό εκεί, έκανε μία τρύπα και την έχω βουλώσει με την ούρά μου.

Τότε ο Νώε γυρίζει και λέει στο ποντίκι:

— Δεν μού λές, γιατί τρύπησες τ' άμπαρι;

— Δεν φταίω εγώ, απαντάει ο ποντικός. Φταίει εκείνος που στέκει εκεί.

Γυρίζει ο Νώε και πούν βλέπει σ' εμάν άκρη; Τόν Διάβολο τόν ίδιον.

Μπά! Πώς βρισκεσαι έσύ εδώ μέσα; τού λέει. Ποιος σου είπε να μπη;

— "Η άφεντιά σου, λέει ο Διάβολος. Ξέχασες πώς όταν ο γαίδαρος δεν ήθελε να μπη στην κιβωτό, τού φώναξες: "Έμπα μέσα Διάβλε!"

Και έτσι ο Διάβολος σώθηκε από τόν κατακλυσμό.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ ΠΟΥΛΙΩΝ

Τό έπεισόδιο αυτό είνε αληθινό και τό αναφέρουν οί "Τάιμς" τού Λονδίνου, ή μεγαλύτερη εφημερίς τού κόσμου.

Μιά μέρα ένας συντάκτης της καθόταν σ' έναν πάγκο τού μεγάλου δημοτικού κήπου τού Λονδίνου και διασκέδαζε ρίχνοντας ψιχουλά στους σπουργίτες που τιτιβίζοντας πεδούσαν γύρω του.

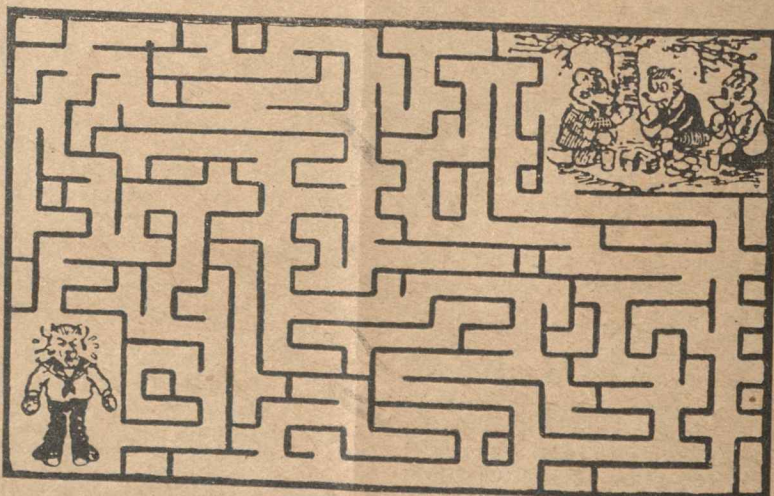
Παρατήρησε όμως πως ένα άπ' τα πουλιά αυτά στεκόταν κάπως άπόμερα. Προσπάθησε δυό - τρεις φορές με μερικές άπεγνωσμένες κινήσεις ν' άρπάξει μερικά ψιχουλά, αλλά τ' άλλα πουλιά, πού γρήγορα άπ' αυτό, τό έσπρωχναν και έτρωγαν τα ψιχουλά. Στο τέλος τό καϊμένο τό πουλάκι άπελπίστηκε κι' έμεινε κατά μέρος κυττάζοντας τό άλλα με θλιμμένο ύφος.

Τότε ένα άπό τ' άλλα πουλιά, τό ζωηρότερο άπ' όλα, άρπαξε τό πιο μεγάλο ψιχουλό και τό έφερε στόν μικρό άδικημένο.

Φανταστήτε την έκπληξη τού δημοσιογράφου όταν τό είδε αυτό τό πράγμα. "Η έκπληξίς τού αυτή έγινε ακόμη μεγαλύτερη όταν είδε πως ο σπαχνικός σπουργίτης πέταξε κάμποσες φορές κοντά στόν παραπεταμένο σύντροφό του κουβαλώντας του τα πιο διαλεχτά ψιχουλά.

Στό τέλος ή περιέργεια τού δημοσιογράφου κεντήθηκε σ'έτέο σημείο πού σηκώθηκε, πλησίασε τόν μικρό άδικημένο σπουργίτη κι' άφου τόν σάκωσε με μεγάλη ευκολία τόν εξέτασε και είδε πως είχε και τό πόδι του και τό φτερό του σπασμένα άπό σκάγια γυνήγού και δεν μπορούσε ούτε ν' πετάξει ούτε ν' πεδήσει.

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Θεέ μου τί... "εθριωδία", τί σκληρότης!... Τά τρία αυτά λιονταράκια τό ρίξανε στο φαγοπότι κι' αφήσανε τό τέταρτο μακριά τους να κλαίη με μαύρα δάκρυα...

Τό καϊμένο!... Μπορείτε να τό περάσετε άπό τα μπερδεμένα μονοπάτια πού χ'ωρίζουν άπ' τ' άδελφάκια του; Κάμετέ το γρήγορα γιατί τό θέρισε ή πείνα και μούσκεψε άπ' τ' άδάρκα.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ
ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ

Τό πολυτιμότερο τσιμπούκι τού κόσμου τό έχει ο Σάχης τής Περού. "Έχει μάκρος μισό μέτρο, άν αγαπάτε, και είνε ολόκληρο άδամαντοκόλλητο, ή δέ άξία του είνε άνυπολόγιστη. "Ο σημερινός Σάχης τό έχει κληρονομήσει άπό τόν πατέρα του κι' εκείνος πάλι άπό τόν πατέρα τόν δικό του και ούτω καθ'εξής.

Θά μπορούσαμε να πούμε πως είνε τό τσιμπούκι τού Δαρείου, άν ξέραμε πως την έποχή εκείνη άν πνιζαν.

Τόσο πολύτιμο είνε γιά τόν Σάχη τό τσιμπούκι του, ώστε έπειδή φοβάται μήπως τού τό κλέψουν, ή έστω μήπως τού βγάλουν ένα διαμαντάκι, διώρισε έναν άπό τούς αδελφούς του τσιμπουκοφύλακα!

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΒΓΑΙΝΕΙ Η ΜΕΛΑΝΗ

Αυτές τις ήμέρες, μικροί μου φίλοι, πού άρχίσατε πάλι τα μηθήματά σας και πήρατε στα χέρια σας πέννες, καλαμαρία και βιβλία, θά έχετε άσφαλώς σ'εμιά στιγμή άπροσεξίας ή βιασύνης να χύσετε λίγη μελάνη και να μουντζουρώσετε την ποδιά σας, ή τό τραπέζι σας ή τα χέρια σας. "Η μαμά θά σ'ας μάλλωσε και σεις βέβαια θά στενοχωρηθήκατε.

Μη στενοχωριέστε όμως. "Η μελάνη βγαίνει με τούς έξής άπλούστατους τρόπους:

Γιά να βγάλετε τη μελάνη

άπό τα ρούχα σας χύστε άνω στο λεκέ λίγο γάλα ή άπο στο και τρίψτε το μ' ένα κοτάκι. Θά ιδίτε πως τό γάλα θά μαυρίση, έπαναλάβετε τ' αυτό πολλές φορές έως ότου εξαφανισθή έντελώς ή με μισή.

Γιά να βγάλετε τη μελάνη άπό τα έπιπλα ή τό πατώμα, άγοράστε λίγο οξάλικό ή άπό τό φαρμακείο, παταλίστε με αυτό τό λευκώματο μέρος και ύστερα ρίξτε άνω πάνω λίγο ζεστό νερό και τρίψτε έλαφρά τό σημείο εκείνο.

"Όσο γιά τα χέρια σας ή ξέρετε βέβαια πως ή μελάνη βγαίνει άν τα τρίψετε με λίγο λεμόνι. Και τό οξάλικό ή έστω τό ίδιο άποτέλεσμα έχει.

"Αν ή μελάνη είναι παλιά τ' έχει ποτίσει τό δάχτυλό τριψτε τό έλαφρά με λίγη έλαφρόπετρα, βγαίνει άμέσως.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΤΟΜΑΧΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΧΙΑ

"Υπάρχουν μερικοί άνθρωποι όποιοι όταν φάνε κερνάς νοιώθουνε μία φαγούρα σ'εμ τους τό κορμί! Τό ίδιο συμβαίνει και με τα στρείδια. Γιά άλλους είνε ή ώραύση και έκλεκτότερη τών προφών και γιά άλλους δηλητηριώδης. "Επίσης υπάρχουν άνθρωποι όποιοι όταν καταπιούν με άλογότριχα ή ποφύρον τα πύρινα, ενώ άλλοι δεν διατρέχουν κανέναν άπόλυτα κίνδυνο.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ ΤΟ ΝΕΡΟ

Μιά κοπέλλα λυγρή
Τό ψηλό βουνό διαβαίνει
"Η χαρά την καρτερεί
Στ' άκρογιάλι πού πηγαινει.

Και τό κύμα είνε βαθύ
Κ' είν' ή κόρη διψασμένη
Βρήκε βρύσι δροσερή,
"Ηπτε, άρρώστησε, πεθαίνει.

Μά ή φωνή της πνί ν' άκούει
Καταράστηκε τη βρύση
Κι' άπό κείνο τόν καιρό

"Ερημ ή βρύση έχει άπομείνει
Και κανείς ποτέ δεν πίνει
Της «κοπέλλας τό νερό».

Γ. ΑΡΟΣΙΝΗΣ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΜΑΣ

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΩΝ ΠΡΩΤΩΝ ΕΤΩΝ ΤΗΣ ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΩΝΟΣ

(Από τό περίφημο βιβλίό τού συνοδεύσαντος τόν "Όθωνα, κατά την κάθοδό του στην Ελλάδα. Βαυαρού άξιωματικού Χριστοφόρου Νέζερε)

(Συνέχεια έκ τού προηγούμενου)

μεθεπομένη, ήμέρα τής έορτής τών άποστόλων Πέτρου και Παύλου, ήταν ή ήμέρα πανηγυρική γιά τούς "Ελληνες. Τα παλληκάρια, χωρισμένα σ'εμίλους, έψηναν άρνιά σ'ε σούβλες, κοντά στις ροδοδάφνες τού "Αλφειού, κάτω άπό τόν φλογερό καλοκαιρινόν ήλιο.

"Η πρωινή αύρα μάς έφερνε την έρεβιστική μυρωδιά τού ψηνομένου κρέατος, μαζί με τις ευωδιές τών μύρτων και

τών θυμιαρίων και δυνάμεινε την πείνα μας. Πλάι σ'ε κάθε αυτροφία παλληκαριών βρισκόντουσαν τρανιάς άσκις, γεμάτα ρετινάτο, τό όποιο έκανε τούς Βαυαρούς πολεμιστάς μου νά νοσταλγούν την μητέρα τής πατρίδας μας.

— "Ω! έλεγαν, άνασιενάζοντας μερικοί άπ' αυτούς, ω! και να έμιασε σ'ε καμιά μπουραφία τού Μονάχου!...

"Εντωμεταξύ, οί "Ελληνες, ως ότου να ψυθούν τ' άρνιά, άδειαζαν και αρκετά ποτήρια ρετινιάντο, κι' έτσι, κάνοντας έμει πιάστηκαν άπό τα χέρια κι' άρχισαν νά χορεύουν τόν κλέφτικο.

Πολλοί άπό τούς Βαυαρούς τότε, κυριευμένοι κι' αυτοί από τόν οίστρο τού χορού, ένώθηκα με τούς "Ελληνες χορευτας και θέλησαν νά μιμηθούν τις κινήσεις τους. Μά οί στολές τους πού δεν ταίριαζαν κηθόλου γιά έναν τέτοιο χορό, τούς έκαναν νά φαίνονται κωμικοί.

"Όταν τ' άρνιά ψήθηκαν, όλοι έτρεξαν νά φάνε. Οί χορευται διέκοψαν τό χορό τους, οί τραγουδιστάι σάπασαν κι' όλοι καθήσαν κάτω, γύρω άπό τ' άρνιά, τα όποια καταβροχθίστηκαν μέσα σ'ε λίγη ώρα με άφάνταστη όρεξη, συνοδευόμενα άπό άφθονο κρασί... "Όταν τα παλληκάρια έφαγαν πεία κατά κορμό και κομμάκια, πήγαν και έαπλώθηκαν κάτω από τή δροσερή σκιά τών ροδοδαφνών. Οί στρατιώτες μου τούς έμνηθήκαν κι' αυτοί και τό ρετινιάντο τούς είνε ζαλίσει τόσο, ώστε ενώ κοιμόντουσαν στις όγδες τού κλασικού "Αλφειού τών θρύλων και τών παραδόσεων, άνειρευόντουσαν πως ήσαν στίς όγδες τών ποταμών "Ισάρ και Μάιν, στην πατρίδα τους τή Βαυαρία.

"Εγώ καθόμουν σ'ε ένα μικρό παρόχθιο ύψωμα κοντά στόν Χατζήχρηστο, ό όποιος κάθε τόσο έπαίρνε ένα κομμάτι άρνι και άφου τρώγουν ένας τό εξέταζε άν είχε ψηθή καλά, μού τό προέφερε φιλικά, γιατί ήμουν ξένος τού.

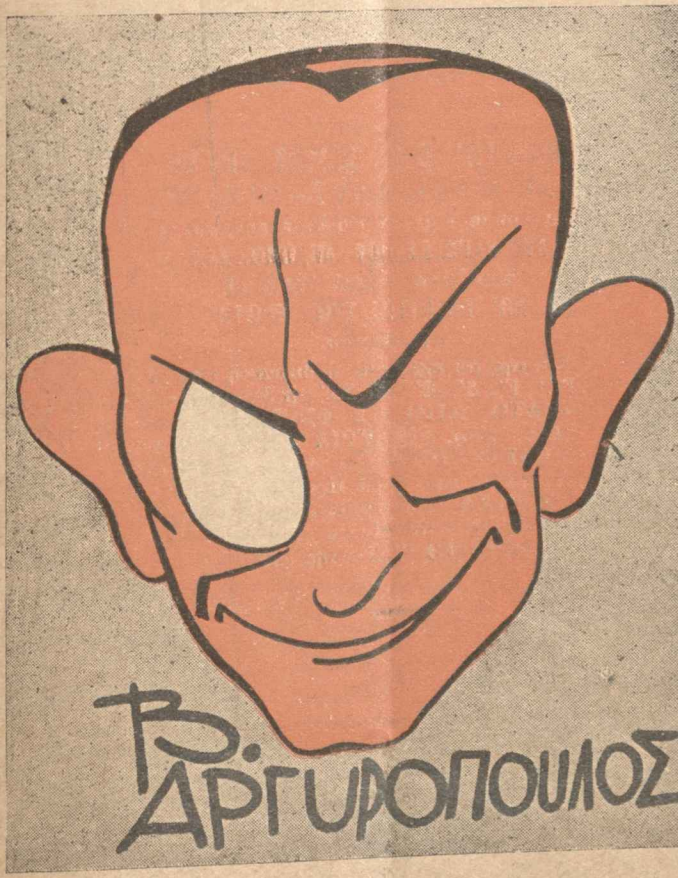
Κατόπιν, έπειτ' άπό κάθε τέτοιο μεζέ, μού προσέφερε κι' άπό μία κούπα κρασί κι' έτσι είχα έρθει σ'ε κέφι. "Εξαφνα, καθώς έτρωγα ή-δονικά μία καλοψημένη νε-αραμιά, είδα τόν Χατζήχρηστο γ'ε άναπηδά και, συνοδευόμενος άπό τό θετό παιδί του, τόν Παναγιώτη, νά σκράφοιλώνη στην άπότομη όχθη και νά έξαφαι. Ίζεται πίσω άπό μερικούς βράχους.

"Η άπουσία αύ'ή δεν βάσταζε πολύ, γιατί έπειτα άπό ένα τέταρτο, ξαναεύρι-σαν κ'οί δυό.

"Ο Χατζήχρηστος κάθισε και πάλι κάτω κοντά μου, σταυρώνοντας τα πόδια του. Τό πρόσωπό του όμως ήταν κατακόκκινο άπό τό θυμό. Τα μάτι του έτετούσαν άστραπές και σ'ε άριστερό του χέρι κρατούσε δυό γράμματα πού τ'άφαιγε νευρικά και βλαστημούσε.

"Επειδή όμως ήξερα ότι ο

ΑΠΟ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ

(Τού κ. Δομ. Βαρδακόστα)

Χατζήχρηστος ήταν ευρέθειστος κι' ότι έφτανε ή παραμικρή άφορμή γιά να τόν κάμη θηρίο, ούτε εγώ, ούτε κανείς άλλος δεν προσέχαμε τό θυμό του.

"Απασχολημένος μάλιστα καθώς ήμουν με τό ξεκοκκάλισμα τής νεφραμιάς, δεν άντελήφθην ότι ο Χατζήχρηστος πρόσταξε σ'ε κάποια στιγμή τόν Παναγιώτη νά πάη νά βρή τόν ύταρχηγό του καπετάν Λάμπρο και νά τού πη νά παρουσιάσει μπροστά του.

"Αναπήδησα όμως άπό έκπληξι σ'ε λίγο, όταν ήρθε ο καπετάν Λάμπρος, ακούγοντας τόν Χατζήχρηστο νά τού φωνάζει και νά τού δειχνή τα γράμματα πού κρατούσε σ'ε χέρι τού:

— Ποιός έγραψε αυτά τα δυό γράμματα;

"Ο καπετάν Λάμπρος έγινε γιά μία στιγμή κατακόκκινος άπό τήν ταραχή του.

Μά γρήγορα συνήλθε κι' άπάντησε άπότομα κι' άγέρωχα:

— Καί τί με ρωτάς έμένα; Πού να ξέρω εγώ ποιός έγραψε αυτά τα γράμματα; Τί σ'έχει έχω μ' αυτά;

— Προδότη! φώναξε ο Χατζήχρηστος. "Αρνείσαι τό γράφιμό σου; "Εσύ γυνίε τού Διαβόλου μάς πρόδωσες σ'ε όδους ληστές; "Εσύ, καταραμένη, έγινες αίτία νά κουδν ζωντανά τα δέκα

καλύτερα παλληκάρια μου.

Και με μία άστραπιαία κίνησι πέταξε κάτω τό φέσι τού καπετάν Λάμπρου. "Αρπαξε κατόπιν τόν κακούργο άπ' τα μαλλιά και τράβηξε τό κεφάλι του κοντά του. Συγχρόνως με τό άριστερό του χέρι τράβηξε τό χατζάρι του και με μία σπασιά, τρομερή κι' άστραπιαία, τόν άποκεφάλισε.

Τό αίμα ζετινάχτηκε σ'ε μεγάλο ύψος κι' έβρασε κατακόκκινη τήν ολόλευκη φουστανέλλα τού Χατζήχρηστου, ό όποιος κρατώντας τό κομμένο κεφάλι άπ' τήν κόμη, τό σήκωσε ψηλά κι' έφώναξε:

— Ζήτω! ο Βασιλεύς Αυτό τό τέλος έχουν όλοι οί προδότες!

Και λακτίζοντας τό πτώμα τού καρατομημένου, πού κείτονταν μπροστά του, φώναξε σ'ε παλληκάρια τού:

— Πάρτε άπό δώ αυτό τό γουρούνι...

"Απόλυτη σιωπή επικράτησε τώρα εις όλους τό στρατόπεδον. "Η έλθισι τής σκληράς τιμωρίας τού καπετάν Λάμπρου είχε γ'ε νει άστραπιαίας γνωση άπ' άκρου εις άκρον και όλοι οί στρατιώται είχαν συγκεντρωθή γύρω άπό τόν άρχηγόν του.

Και όλοι κίτταζαν τό καταματωμένο σπαθί του.

Τότε ο Χατζήχρηστος, άπειθυνόμενος πρós τούς στρατιώτας του, έκράυγασε.

— Τέτοιοι θάνατος ταιριάζει σ'ε κάθε προδότη! "Ο καπετάν Λάμπρος πρόδωσε τούς συντρόφους σας πού τούς έκαψιν οί λησται!... "Η τιμωρία του μάλιστα ήταν μικρή... Δεν έπρεπε νά πεθάνη με τό σπαθί, αλλά νά καή άργα-άργα σ'ε φωτιά! "Αλλά τώρα ξαναρχίστε τό γλέντι σας... "Εμπρός, παιδιά, μην ταρώζεσθε και κατάρτα στόν προδότη! Ζήτω ο Βασιλεύς!

"Όλοι τότε με μία φωνή άπάντησαν:

— Κατόρα στόν προδότη!

Ζήτω ο Βασιλεύς!

Και ή κραυγή των άντήχησε σ'ε όλη τήν κοιλάδα τού "Αλφειού.

Σ'ε λίγο, σ'αν νά μην είχε συμβή τίποτε, ο χορός ξανάρχισε και παντού άντηχούσε τό τραγούδι.

Νά ζήση τό σπαθί μου,
τό φλογερό πουλί μου.

(Ακολουθεϊ)

Η ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΠΕΡΑΣΜΕΝΟΥ ΑΙΩΝΟΣ

ΟΙ ΛΗΣΤΑΙ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Το ταξιδιωτικό βιβλίο ενός Άγγλου. Η ληστοκρατία στα περίχωρα των Αθηνών. Η επιδρομή των ληστών κατά του ξεροκίου σπιτιού του Μπουντούρη. Ο φόνος του υπηρέτου. Πώς πέθανε νέα από τον τρόπο των ληστών. Τα μισοτελειωμένα σπιτία της δουκίσσης της Πλακεντίας κτλ κτλ.

χωρα των Αθηνών:

Σάββατο, 12 Δεκεμβρίου.—Ο υπέροχος καιρός που διαδέχθηκε τους βορραδες, οι οποίοι μας έδεσαν από την ημέρα που πατήσαμε το πόδι μας στην Αττική, με έκανε να οργανώσω μία μικρή εκδρομή στην Πεντέλη και να περάσω μία μέρα στα δάση του μοναστηριού της Παναγίας.

Στην εκδρομή αυτή, εκτός από τη γυναίκα μου κι από μένα, συμμετείχε κι ο Έλλην κ. Χ. Ζ. Γενματίσαμε κάτω απ' τις καταπράσινες βελανιδιές, κοντά σε μία πηγή του Τλίσσου και κάναμε κατόπιν τον περίπατό μας κάτω απ' τα πεύκα που βρίσκονται στις ύποπτες του βουνού. Στα νότια φαινόταν ένας λόφος, σχεπασμένος από έλατα που σε μία χώρα πεδινή θα μπορούσε να τραβήξει για βουνό κι ανατολικά ξεχωρίζανε τους κάμπους της βορείου Αττικής, τη θάλασσα, την Εύβοια και το Μακρονήσι. Δυτικά βλέπαμε με όπρ'αντη έκτασι, τον Λυκαβηττό και την Ακρόπολη ως την Αίγινα και την Πελοπόννησο. Από παντού, ή μουσική των τρεχούμενων νερών έφτανε ως τ' αυτιά μας. Κι όμως σ' αυτό το υπέροχο μέρος που φαινόταν σαν ευλογημένο απ' τον Θεό, δεν υπήρχαν παρά τέσσερις μόνο κατοικίες: Τό μοναστήρι και τρία σπιτία που είχε αρχίσει να λήξει η περιφημη δουκίσσα της Πλακεντίας και που τα είχε αφήσει μισοτελειωμένα κι ακατοίκητα.

— Παραπονεσθε, είπα στον κ. Ζ., για την άφορητη ζέση των Αθηνών κατά το καλοκαίρι. Γιατί δεν έρχεστε να παραθερίσετε εδώ; — Γιατί απλούστατα, μου απάντησε ο Έλλην φίλος μου, δεν θα είχαμε καμιά ασφάλεια. Πρώτο δόλο χροών ακόμα, το μέρος αυτό ήταν επικίνδυνο, ακόμα και την ημέρα, Εύτυχως σήμερα από αυτή τη μεριά του βουνού δεν υπάρχουν ληστές. Μά υπάρχουν από την άλλη και κάποιον κάθε τόσο επιδρομές, στις οποίες κανένα απομονωμένο σπίτι δεν μπορεί ν' αντισταθή...

— Θέλετε να σ' αναφέρω μερικά παραδείγματα;

— Πρώτο έτος, καμιά τριανταριά απ' τους ληστές αυτούς της Αττικής πέθαναν στην Εύβοια και επέδρασαν στην εξοχική κατοικία του γεροντιστή κ. Βουδούρη, που βρίσκεται σ' ενός μιλίου απόσταση απ' τη Χαλκίδα.

— Ο κ. Βουδούρης έλειπε την ώρα εκείνη απ' το σπίτι του, μά ο άνεμπός του, ένας νεαρός γιός, βρισκόταν εκεί. Κάποιος λοιπόν απ' τους ληστές χτύπησε την πόρτα, ενώ οι άλλοι είχαν τραβήξει λίγο παράμερα.

— Οι Έλληνες υπηρέτες δεν ανοίγουν ποτέ την πόρτα πριν αναγνωρίσουν τον επισκέπτη μέσ' από μία τρύπα, που είν' ανοιγμένη σαν παραθυράκι, στην ίδια την πόρτα.

— Όταν λοιπόν ο υπηρέτης του κ. Βουδούρη άνοιξε το παραθυράκι αυτό και είδε τον ληστή, έκείνος, παίρνοντας ύψος περίλυπο, του είπε πως η γυναίκα του ήταν έτοιμοθά-

ΝΤΑΣΥ των ξένων που έπεσε κέφθησαν την Ελλάδα κατά τα μέσα του περασμένου αιώνα κι έβλεδον να σπιν τις ταξιδιωτικές αναμνήσεις των σε βιβλίο, υπήρχε και ο Άγγλος Ουίλλιαμ Σένιορ. Ο Σένιορ, ο οποίος ήρθε στη χώρα μας κατά τα έτη 1857—1858, διηγείται ημερολογιακά στο βιβλίο του πολλά ενδιαφέροντα πράγματα, σχετικά με την ελληνική ζωή της εποχής εκείνης και ιδίως σχετικά με τη ληστοκρατία που βρισκόταν τότε στο ζενίθ της. Το βιβλίο αυτό, που έβλεδθη στο Παρίσι το 1861, είναι σήμερα σπανιστάτο. Γι' αυτό, χάριν των αναγνωστών μας, δημοσιεύουμε εδώ το μέρος του, το οποίο με την δράση των ληστών εις τα περι-

νατη και πως είχε πάει για να φωνάξει το γιατρό.

— Ο υπηρέτης άνοιξε τότε. Μά ο ληστής, ορμώντας μέσα, τράβηξε ένα τεράστιο μαχαίρι και του τ' άρπασε στο στήθος. Άμωσος κι άλλοι ληστές μπήκαν μέσα με τη σειρά τους.

— Συνέλαβαν όλους τους υπηρέτες και τους φυλάκισαν στο γαιο του σπιτιού κι έπειτα, συγκεντρώνοντας την περιουσία, ολίσθησαν Βουδούρη σε μία κάμαρη, έβρισαν να τους παραδώσουν όλα τα υπάρχοντα κοσμήματα κι άσμηκά υπήρχαν στο σπίτι.

— Τρέμοντας οι Βουδουραίοι πήγαν και τους έφεραν τα πάντα. Οι ληστές δεν έμειναν ικανοποιημένοι. Νομίζανε πως δεν τους είχαν παραδώσει όλα και άρχισαν τις προετοιμασίες τους για να βασανίσουν τις γυναίκες.

— Άναψαν φωτιά και ζεμάτιαν λάδι, γιατί το ζεμάτιο των θυμάτων με λάδι είναι το πιο άγαστημο βασανιστήριο των Ελλήνων ληστών.

— Μά δεν πρόφτασαν να πραγματοποιήσουν την απειλή τους, γιατί άντελήφθησαν πως κάποιος υπηρέτης τους είχε ξεφύγει και πως έρχε στην πόλη για να φέρη βοήθεια.

— Οι ληστές τότε αναγκάστηκαν να φύγουν, παίρνοντας μαζί τους δυό από τα μέλη της οικογενείας, τα οποία κράτησαν επί ξη βουδούδες στο λημέρι τους και τ' άπελευθέρωσαν αφού πήραν λύτρα πλείους.

— Άκούστε και μι' άλλη σχετική ιστορία. Κάποιος φίλος μου έμ' ένα κτήμα σ' εν' απ' τα νησιά του Εβροίκου, όπου περνούσε τα καλοκαίρια του. Έξαφνα, μία μέρα σαράντα ληστές πάνοπλοι διαπεράσαν τον νησί από την αντίκρηνη άκρη της Αττικής κι επέδρασαν στο σπίτι του, όπου βρήκαν μόνη της τη μοναχοκόρη του μαζί με μερικούς υπηρέτες. Η ατυχή κοπέλλα τράμαξε τόσο ώστε έμεινε με λίγες μύρες πύθανε. Οι ληστές, χωρίς να περιποιηθούν καθόλου τη νέα ή οποία είχε πέσει λιτόθυμη μπροστά τους, άρπασαν δυό πράγματα μπορούσαν να μεταφέρουν, μά δεν έπλησαν μαζί τους κι άμωσ' αλάτωση, γιατί φοβήθηκαν μήπως τους δυσκόλευον σ' ένοχληση τα καθύς των χωροφυλάκων.

— Κ' η δουκίσσα της Πλακεντίας έπαθε τα ίδια. Μία μέρα μαζί κι ληστές την συνέλαβαν μπροστά στην πόρτα της εξοχικής κατοικίας της και την έπλησαν μαζί τους στο καταφύγιό τους. Έπει η οικογένεωσαν να υπογράψη ένα τσέκ 5000 ληρών στον τραπεζίτη της πό-

— Άθήνας και την άπελευθέρωσαν νον όταν ο άπεσταλμένος τους, που είχαν στείλει στην πρωτεύουσα για να έξοφλήση το τσέκ, έφαινε με τα χρήματα.

— Πρώτο τριών μηνών—έξακολούθησε ο κ. Ζ.—λίγο έλειπε ν' έμ' ο ίδιος να πέσω μαζί με τους άλλους μου στα χέρια των ληστών. Έγιναν οργανώσεις σ' αυτό έδω το μέρος, ένα πίκ—νις και διασκέδαζα, έτσι έξαφνα είδαμε τρεις άγριανθρώπους πάνοπλους, που τριγύριζαν ύπαιθυ άναμεσα στους θύμους.

— Ήσαν ληστές. Μά είδαν πως ήμαστε πολλοί και πως δεν μπορούσαν να τ' άβάλουν μέσα μαζί μας και γι' αυτό έστειναν να έφαινε στούν.

— Υπάρχουν πολλά γεγονότα πία στα περίχωρα των Αθηνών, μά το μόνο σίγουρο μέρος είναι η Εύβοια, κι αυτό γιατί ο βασιλεύς έμ' μία έπαυλη έχει και κατά συνέπεια υπάρχει και φρουρά.

— Μά ποιά είναι αυτή η δουκίσσα της Πλακεντίας; πώς τους φέρει; πώς άναφέρατε; ρώτησα με περιέργεια.

— Ήταν μία ιδιότροπη άρστωκράτις που παντρεύτηκε έναν ύπαιθυ γό του Ναπολέοντος, για να τον γυρίσει σε λίγο καιρό κ' ή οποία έμ' και πέραςε τα τελευταία χρόνια της ζωής της στα περίχωρα των Αθηνών, όπου και πέθανε έδω και λίγους καιρό. Είχε τεράστιο εισόδημα, που τε ή έξη χιλιάδες λίρες στερλίνες ετησίως, το οποίο δαπανούσε για ζώντας ή μάλλον άρχίζοντας να ζή σπιτία, γιατί δεν τ' άτελειαν πο-

ΑΠΟ ΤΗΣ 5 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ ΑΡΧΙΣΕ Η ΔΙΑΝΟΜΗ ΤΟΥ 7ου ΒΙΒΛΙΟΥ

ΤΟ ΟΠΟΙΟ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΤΑ ΔΥΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΔΟΥ ΚΑΡΔΙΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ

ΤΟΥ 'ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ (ΠΑΤΡΟΣ)

ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

ΤΗΣ Ντελλύ

Επίσης συνεφέρεται ή διανομή των Α

Β', Γ', Δ', Ε' και ΣΤ' βιβλίων μας :

— ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΑΡΕΣ, του

Άλφ. Κάφ, Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑ-

ΜΕΛΙΑΣ, του Δουμά υιού, ή ΜΑΝΟΝ

ΛΕΣΚΩ, του Άββα Πρεβό, ή ΓΚΡΑ-

ΤΣΙΕΛΛΑ, του Λαμαρτίνου ή ΜΙΜΗ

ΗΕΝΣΟΝ, του Μυσσέ και ο ΕΡΩΣ

ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ, της Ντελλύ.

Το «ΜΠΟΥΚΕΤΟ» και ή «ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ», για να εχρησιμεύουν τους πολυλήπτες άναγνώστες των, άπεφάσαν, εκτός των βιβλίων που τους προσφέρουν κάθε μήνα ως δώρον, να τους διευκολύνουν ν' άποκτήσουν και τα άλλα βιβλία της βιβλιοθήκης των. Έτσι, όσοι από τους άναγνώστες μας παρουσιάζουν τα τέσσερα βιβλία, τα οποία χρειάζονται για να πάρουν την «ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ», θα δύνανται να πάρουν συγχρόνως και την «ΠΗΛΩΜΕΝΗ ΚΑΡΔΙΑ» του Μπαλζάκ ή την «ΣΟΦΙΑ ΤΩΝ ΠΑΓΩΝ» του Ίουλιου Βέρν, πληρώνοντας ό κ' το δρασμάς για το καθένα απ' αυτά, άντι των 20 που τιμώνται έκαστον.

ΤΙ ΓΙΝΕΤΑΙ ΣΤΟ ΧΟΛΛΥΓΟΥΝΤ ΚΑΙ ΣΤΑ ΑΛΛΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΝΤΡΑ

Η ΖΩΗ, ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ, Η ΑΠΙΣΤΙΕΣ, ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΚΑΙ ΔΙΑΖΥΓΙΑ ΤΩΝ ΑΣΤΕΡΩΝ

(Ειδήσεις, πληροφορίες, κουτσομπολίο)

Ο καλοκαίρι, ο ένδοξότερος ήθοποιός του κινηματογράφου, ο Τσάρλι Τσάπλιν, ο περίφημος Σαρλώ, παραθέριζε στην κυανή άκρη της Γαλλίας. Μία μέρα λοιπόν, είχε πάει με κάποιον φίλο του να κάμει έναν μικρό θαλάσσιο περίπατο με βενζινοκάτο.

Ο ούρανός ήταν καθαρός, ή θάλασσα γαλή κι' όλη ή φύσις γελούσε, όταν έξαφνα ο Σαρλώ, ο οποίος είχε παραφέρει το μεσημέρι, άλλαξε χρώμα, σφίχτηκε, κι' έπιασε με τα χέρια του την κοιλία του...

Ο σύντροφός του άντελήφθη την κατάσταση του και του είπε :

— Κάμειτε ύπομονή ενός λεπτού ! Θά σ' ασ βγάλω έδω ! Και του έδειξε το νησί της άγίας Μαργαρίτας, κοντά στο όποιο βρισκόνησαν τη στιγμή εκείνη.

Παράγει δέ ή βενζινοκάτος άραξε στην προκυμάλια της νησίδος κι' ο Σαρλώ, που πρσνίζε όλοένα, διευθύνθηκε προς το πλησιέστερο ένοχίο.

Ο δρόμος όμως ήταν γεμάτος περιπατητές κι' ένα παιδί δεκαπέντε χρόνων, άναγνωρίζοντας τον ένδοξο ήθοποιό, φώναξε :

— 'Ο Σαρλώ ! 'Ο Τσάρλι Τσάπλιν ! Νά ο Σαρλώ !

Ο Σαρλώ είχε άνοιξει το βήμα του, όσο του επέτρεπε ή κατάσταση του.

Μά του χάκου... Οι θαυμαστά του, των όποιων ο αριθμός μεγάλων έδειξε, τον είχαν πάρει το κατόπι. Τέλος άντίκρουσε μπροστά του την πόρτα του ξενοδοχείου κι' άνένευσε με άνακούφισι. Νόμισε πως είχε σωθή !...

Ο Σαρλώ διέσχισε γρήγορα-γρήγορα το χώλ του ξενοδοχείου κι' έφτασε νά κλειστή σ' ένα μικρό δωμάρισμα, στο όποιο, ως γνωστόν, κι οι βουλές πηγαίνουν μόνοι...

Άλλοι όμως ! Τίποτε δεν μπορούσε ν' ανακόψη τον ένθουσιασμό των θαυμαστών του...

Μαζί ήταν όλοι στο διάδρομο που ήταν μπροστά στο διαμέρισμα, στο όποιο βρισκόταν κλειμένος ο Σαρλώ, κι' άρχισαν να φωνάζουν :

— Ζήτω ο Σαρλώ ! Ζήτω ο Σαρλώ !

Από δά πη δόξα !

Ο περίφημος σκηνοθέτης του θεάτρου Ράινχαρ, έπειτ' από τον θρίαμβό που σημείωσε στον κινηματογράφο με το γύρισμα του «Ονειρο της Φιντοπορικής Νυχτός» του Σαίξπηρ, άποφάσισε να «γυρίση» και τον «Φάουστ» του Γκαίτε.

Μά για να γυρίση την ταινία αυτή πρέπει να έξασφαλίση προηγουμένως την συνεργασία της Γκετάς Γκάμπερ, του Φρέντεριχ Μάρς και της Μπέλλα Λουγκόσι. Τη Γκάμπερ τη θέλει για το ρόλο της Μαργαρίτας, τον Μάρς για το ρόλο του Φάουστ και τον Μπέλλα Λουγκόσι για το ρόλο του Μερκιστοφελή.

Άμφοβόνη, λοιπόν, στους τρεις αυτούς άστέρους και περιμένει την άπάντησή τους.

Ο διάσημος συγγραφέας και κομικός του κινηματογράφου Ουίλλ Ρότζερς, ο οποίος σκηνοθέτησε τελευταία μαζί με τον μεγάλο Άμερικανό άρστω Ουίλλυ Πόστ, άφισε κληρονομιά στη γυναίκα του και στα τρία παιδιά του έζητα έκαστομύρια φράγκων.

Έκτος της περιουσίας αυτής, οι κληρονόμοι του Ρότζερς θά πάρουν και τρεις άσφαλείες ζωής, άνερχόμενες σε έττά έκαστομύρια φράγκων.

Τη μία απ' της άσφαλείες αυτές, γι' ένα ποσόν 4 έκ. φράγκων, ο περίφημος ήθοποιός-συγγραφέας την έκαμε μία μέρα άκριβώς πριν

Πήγαμε και περιεργατήκαμε τα τρία μισοτελειωμένα σπιτία της δουκίσσης, τα οποία βρίσκονται σε μισό μιλίο απόσταση από το έμ' από το άλλο. Στο έπάνω πάτωμα του καθενός υπάρχει ένας μαρμαρίνος δώλο στο όποιο ή δουκίσσα έφτιαξε έπιτέριδες για τους σκύλους της, καμιά δεκαριά τσοπανόσκυλα των Πυρηνισίων, που ήσαν οι μοναδική της σύντροφοι και φίλοι.

— Άν ο βασιλεύς, έλεπε τότε ο κ. Ζ. ήθελε να πάει εν' από τα σπιτία αυτά και να στρατολογή έδω φρουρά, άσφαλώς θά έδημιουργούνητο σ' αυτό το μέρος χαριτωμένα προσάστια των Αθηνών. Μά ποιος ο βασιλεύς και ή βασίλισσα προτιμούν την έστη και τον θόρυβο των Αθηνών και της Κηφισσής.

— Ένωμεταξύ νύχτανε πειά, ή σκιές των δέντρων μες τ'όρμαζαν κι' άναγκαστήκαμε να ξαναγυρίσουμε στην άσφάλεια της πρωτεύουσας.

έπιβή του μοιραίου άεροπλάνου που θά τον έστλνε, μαζί με τον Πόστ στον άλλον κόσμο.

Πρώ ήμερών πέθανε στο Χόλλυγουντ, ο Μάκ Σβαίν, ένας απ' τους άρχαιότερους ήθοποιούς του κινηματογράφου, λησμονημένος πειά και άφανής.

Ο Σβαίν πέθανε σε ήλικία 60 έτων. Ήταν ήθοποιός του κινηματογράφου από το 1902. Υπήρξε δέ ένας από τους άρχαιότερους συνεργάτες του Σαρλώ, ο όποιος τον ύπεστήριζε κατά τα τελευταία χρόνια οικονομικώς.

Σκεφθήκατε ποτέ ότι τα έπαγγελματικά φιλά του κινηματογράφου μπορούν να προκαλέσουν τον έρωτα ; Αυτό κανείς ως τώρα δεν θά τολμούσε να βεβαιώση. Κι' όμως ή άκόλουθη είδησι άποδεικνύει ότι, όταν ή γυναίκα άγαπή μπορεί μ' ένα έστω κι' «έπαγγελματικό» φίλι της να κατακτήση τον άγαπημένο της. Αυτή ή ιστορία συνέβη στα «στούντιο» της «Μετρό» στο «γύρισμα» μιας τετελειώσ ταινίας. Ός γνωστόν τα φιλά στον κινηματογράφο ύπολογίζονται με το μέτρο. Το φιλι της στοργής είναι μισό μέτρο ταινίας. Το φλογερό φιλι δέκα μέτρα. Το παθητικό είκοσι και το φιλι των έρωτευμένων πενήντα ως έκαστο μέτρο !

Η Κλάρα Μπού, λοιπόν, είχε άγαθήσει παρφόρα έναν από τους διασημούς γόνιους της φιλονοπέλεως. Αυτός όμως ο μεγάλος Δόν Ζουάν, γνωρίζοντας τον τρομαχτικό χαρακτήρα της γυνίκας με το «σέ»-άππλη» και τις έκκεντρικότητές της φοβόταν να μπλέξη στα δίχτυα της. Διαρκώς, λοιπόν, την άπέφευγε και δεν της έδινε την εύκαιρία να του έκφραση τον έρωτά της. Αυτή ή παράξενη ιστορία κράτησε ένα μήνα. Άπό μία μοιραία σύμπτωση όμως, ή έταιρεία τους έκρινε καλό να τους άναθήση το ρόλο δυό έρωτευμένων σ' ένα έργο της. Η Κλάρα Μπού ήταν ένθουσιασμένη. Άλλά ο διάσημος γόνις είχε γίνει έξω φρενών. Άναγκάστηκε όμως να μη δείξη, από ευγένεια, την δυσσέσκακη του και θέλησε να υπομείνη αυτό το μαρτύριο. Γι' αυτό «γύρισε» μαζί με την άωροφη «βεντέτα» μερικές άσήμαντες σκηνές.

Τέλος έφτασε κ' ή στιγμή του φιλήματος. Ο διάσημος γόνις με τρομαχτική ψυχρότητα πλησίασε τα χείλη του σ' η χείλη της Κλάρας Μπού. Μά έκείνη δεν έννοούσε ν' αφήση αυτή την εύκαιρία να της ξεφύγη. Και του έδωσε ένα παθητικό φιλι... διακοσίων μέτρων που έκανε τον άτυχο «άστέρα» να ζαλισθή και να τ' άχση. Έφυγε άμέσως από το «στούντιο» για να σω-νελθη, μά δεν μπόρεσε να ξεχάση το φιλι της Κλάρας Μπού. Και μη άντέχοντας στην άνάμνησί του, της τηλεφώνησε και την παρακάλεσε να τον δεχθή στη βίλλα της. Εκείνη φυσικά... άρνήθηκε. Ο γόνις έλεος να τον δεχθή στη βίλλα της. Εκείνη φυσικά... άρνήθηκε. Ο γόνις της έθόνης τρελλός πειά από έρωτα άρχισε να την παρακαλή. Μά της έκείνη δεν του επέτρεψε να την έπισκεφθή παρά μόνο όταν κατάλαβε ότι ο άτυχος «άστέρας» κόντευε να τρελλαθή από τον έρωτά του.

Κι' αυτή την ιστορία την σχολιάζουν σήμερα όλα τα περιοδικά του Χόλλυγουντ, γιατί είναι πρωτοφανής και κάτι το άσυνήθιστο για την πόλι του κινηματογράφου.

Ο Σαρλ Μπουαγιέ κ' ή σύζυγός του άρχισαν να μη βρίσκουν τόσον εύχάριστο τον συζυγικό βίο.

— Έχουμε χάσει, έξωμολογήθηκε μ' α μέρα σ' έναν έμπιστο φίλο του ο Σαρλ Μπουαγιέ, όλη τη δροσιά του έρωτά μας. Τίποτε πειά δεν μ'ς συγκινεί και δεν έρχεται κανένα άποδοπο να ταράξη τη ζωή μας. Είμαστε δυό έρωτευμένοι συζυγοι που έέρει τόσον καλά ο ένας τον άλλον... όσος ν' άρχιση να τον βαρύνει ! Σκέφτομαι, λοιπόν να χωρίσω τη γυναίκα μου και να την κάνω πάλι τρυφερή φίλη μου. Έτσι θά την άγαπώ σαν πρώτα, χωρίς να μ' ένοχλή ή σκέψις ότι είμαι σύζυγός της κι' ότι μ' άγαπάει, επειδή είναι ύποχρεωμένη να μ' άγαπά.

Κ' οι φίλοι του Μπουαγιέ, που ξέρουν τον ζωηρό χαρακτήρα του έπευσαν να του ποθν πώς έχει δίχνο, για να τον ήσυχάσουν και να τον άφήσουν να σκεφθή ήρεμα αυτό το ζήτημα που τον άπασχολεί τώρα.

Θά λύση άρά γε το άλυτο πρόβλημα της συζυγικής ζωής ο Σαρλ Μπουαγιέ ; Πιθανό, αν τον μάλλον είναι το ότι θά πάρη διαζύγιο.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΤΡΙΑ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΜΠΑΣΤΟΥΝΙΑ !...

Άπό την ευλεία των δασών του Βελγικού Κογκό κατασκευάζονται κάθε χρόνο 8.000.000 μπαστούνια.

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ
ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ
ΤΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
ΑΘΗΝΩΝ

(Ανέκδοτο, γραμμένο επίτηδες για το «Μπουκέτο»)

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ)

Ἡ Εὐτυχία Μουρίκου, πολὺ νέα καὶ πολὺ ἑμορφή ἀπὸ καλὸ σπῆτι ποὺ δύσκολα δῆμις τὰ βγάδουν πέρα οἰκονομικῶς, ἐργάζεται ὡς δακτυλογράφος σὲ παραγγελιοδοχικὸ γραφεῖο τοῦ κ. Σαββίδη καὶ τοῦ γιου τοῦ, τοῦ Πετράκη. Στὸ γραφεῖο τοῦ Σαββίδη προσλαμβάνεται τὸν τελευταῖο καιρὸ ἕνας νέος ὑπάλληλος, ὁ Ὁρέστης Παπαζώης, νέος μὲ καλὴ καρδιά, ποιητὴς καὶ ὁ δὲ ὅλος, μὰ ἄσχημος. Ἡ Εὐτυχία καὶ ὁ Ὁρέστης ἐργάζονται σὲ τὸ ἴδιο γραφεῖο καὶ δὲν ἀργοῦν νὰ γίνουν δύο καλοὶ φίλοι. Σὲ λίγες μέρες ὁ Ὁρέστης γνωρίζει τὸν πατέρα τῆς Εὐτυχίας καὶ τὴν ἀδελφὴν τῆς, τὴν Ἀρσινόη, ποὺ δίνει μαθήματα πιάνου καὶ τὴν Δανάη. Ἐπίσης ἡ Εὐτυχία γνωρίζει τὴν παντρεμένη ἀδελφὴ τοῦ Ὁρέστη, τὴν Κατίνα, καὶ τοὺς γονεῖς τοῦ. Ὁ Ὁρέστης δὲν ἀργεῖ νὰ νοιώσῃ φλογερὸ ἔρωτα γιὰ τὴν Εὐτυχία. Ἀφίνει μάλιστα νὰ καταλάβῃ ἡ νέα τὸ αἰσθημὰ τοῦ. Μὰ ἡ Εὐτυχία εἶνε διστακτικὴ, ἐπιφυλακτικὴ... Ἐπὶ τέλους τῆς λέει καθαρά καὶ ἐξοστέρῃ πὺς τὴν ἀγαπᾷ καὶ τῆς ζητεῖ νὰ φύγουν μαζὺ ἀπ' τὸ γραφεῖο τὸ βράδυ γιὰ νὰ μιλήσουν. Ἡ Εὐτυχία δέχεται.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀμὴ τί ἄλλο; Δὲν πιστεύω νὰ φαντάστηκε πὺς μπορεῖ νὰ παῖξῃ μαζὺ σου... Ἐγὼ εἰμαι βέβαιη, θέλει νὰ σὲ πάρῃ. Καὶ σὺ ξέρεις τί θὰ κάμῃς; Γυρίζοντας ἐδῶ, θὰ τὸ πῆς καὶ στὴ μαμὰ καὶ σὲ μπαμπά.

— Οὐ, σοῦ ποῦν, ὅτι σοῦ ποῦμε ὅλοι.

— Τοῦ κεφαλιοῦ μου δὲν θάκανα βέβαια. Οὐτε «ναί» θὰ τοῦλεγα, οὐτ' ἐλπίδες θὰ τοῦδινα, ἂν δὲν ρωτοῦσα τοὺς γονεῖς μας. Ἄν ἰδῶ ὅμως πὺς πρέπει νὰ πῶ «οὐκ», τότε δὲν θὰ ρωτήσω κανένα. Εἶνε περιττὸ νὰ μάθῃ ὁ μπαμπᾶς πὺς ὁ προῖστάμενός μου σὲ γραφεῖο μου κάνει ποιήματα καὶ κόρτε. Θὰ μὲ τραβῶς ἀμέσως ἐνῶ μπορεῖ νὰ μὴν εἶνε ἀνάγκη νὰ τραβηχῶ, νὰ χάσω τὴ θέσι μου καὶ νὰ γυρεῖω ἄλλῃ.

— Σὲ χαρμιά περίπτωσι, βροῖαξω ἐγὼ, δὲν δὲν θὰ παρουσιαζόταν τέτοια ἀνάγκη. Δὲ μοῦ λές: ἐοῦ τὸν ἀπατάς;

— Οὐκ!

— Τί φοβάσαι λοιπόν; Μόνον ἂν τὸν ἀγαποῦσες καὶ δὲν σοῦ πρότεινε γάμο ἢ δὲν ἡθέλες ἐοῦ νὰ παντρευτῇς, δὲν θάχανε νὰ γῇ

Δὲν πιστεύω νὰ φαντάστηκε πὺς μπορεῖ νὰ παῖξῃ μαζὺ σου, εἶπε ἡ Δανάη.

ρίσῃς σὲ γραφεῖο, γιὰτὶ θάταν φόβος νὰ παρουσηθῇ. Ἀλλ' ἀρνήσῃς τὸν ἀγαπᾶς, τελείωσε!... Ἄ, σιωπὴ τώρα! ἔρχεται ὁ μπαμπᾶς!

Ἐργαν βιαστικὰ, ὅπως πάντα σχεδὸν τὸ μεσημέρι, ἔβγαλε τὴν Εὐτυχία ἐργεῖν γιὰ τὸ γραφεῖο καὶ ὁ κ. Παπαζώης γιὰ νὰ πάει δουλειὰ. Ἐπειὶ μάλιστα κάμποσο δρόμο μαζὺ, ἀλλὰ στὴν ὁδὸν Πειραιῶς ὁρίσθηκαν:

— Ἀντίο, μπαμπά!

— Ἀντίο, παιδί μου!

— Καὶ ποῦ νάξερῃς! εἶπε μέσα τῆς ἡ Εὐτυχία. Μὰ νάξερῃς! Εἶνε καλὸ αὐτὸ ποῦ θὰ κάμω; Τί στιγμή ποῦ ὁ ἀνδρὶς τῆς θέλει νὰ μὴν μιλήσῃ γιὰ πρώτη καὶ γιὰ τελευταία φορὰ, δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀκούσω!...

Ὁ Ὁρέστης κράτησε τὴ συμφωνία τους. Λέει δὲν τῆς εἶπε ὅτι ἔπρεπε νὰ ἀποπνεύσῃ σὲ γραφεῖο, οὐτε γιὰ τὸ ποίημά του, οὐτε γιὰ τὸ αἰσθημὰ του. Μόνον τὰ τυπικά:

— Μοῦ τὸ γράφεις αὐτό;

— Μάλιστα...

— Ἐτοίμο;

— Μάλιστα...

Ὅταν ἀνοίγῃ ἡ πόρτα, ἡ Εὐτυχία τὸν ἔβλεπε πὺς χίταζε μὲ τὴν ποῖα ἀνησυχία, μὴν παρουσηθῇ ἄσφρα χαμιά Δανάη ἢ καμιά Ἀρσινόη. Δὲν τόλμοσε δῆμις νὰ τὴ ρωτήσῃ ἂν θὰ πῆγαιαν ἐνῶ τοὺς εἶχε πῆ νὰ μὴν πᾶνε νὰ τὴν πᾶρουν.

Κατὰ τὸ δειλινὸ πῆγε μιά στιγμή ἡ Κατίνα, ἡ παντρεμένη ἀδελφὴ τοῦ Ὁρέστη, πρὸς τὸν πατέρα τῆς Εὐτυχίας, τὸν κ. Παπαζώη. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης. Ἦταν ὁ παπᾶς τῆς Εὐτυχίας, ὁ παπᾶς τῆς Δανάης, ὁ παπᾶς τῆς Ἀρσινόης.

ἡμεῖς τὰ περισσότερα ἐκεῖνη; Μπᾶ, θεὸς φυλάξῃ!... Κ' ἦταν μὴν αὐτὴ ὁ Ὁρέστης δὲν θὰ μπορούσε εὐκόλῃ νὰ τὴν ἀφήρῃς... Ὁ, Ὁρέστης!... Μόνον ἴσως ὁ πατέρας τοῦ—ἴσως—θάταν μὲ τὸ μέρος τοῦ. Ὁ κ. Παπαζώης φαινόταν πὺς καλός, πὺς μαλακός... Πάλι δῆμις πὺς ἐρεῖ τί ἀξιώσεις θὰ εἶχε καὶ αὐτὸς γιὰ τὸ μισθολογικὸ καὶ πὺς... ἐκατομύρια θὰ ὀνειρευόταν νὰ πάρῃ προῖκα!

Ἀπὸ συλλογιστὴν ἡ Εὐτυχία ἀπὸ τὴ στιγμή ποῦ ἐφυγε ἡ Κατίνα καὶ συμπέρανε: «Ἄν μοῦ προτεῖνῃ γάμο, θὰ τοῦ φέρω ἑλπίδα τῆς οἰκογενείας μας. Οὐτε ἡ δική μου θὰ μ' ἀφινε νὰ παντρευτῶ, οὐτε ἡ ἀδελφὴ μου θὰ μὲ καταδεχόταν νὰ μὲ πᾶρῃ. Μὰ καὶ ἐγὼ ἡ ἴδια θὰ καταδεχόμουν νὰ μὲ πᾶρῃ ὅτι ἕνα αἶμα ποῦ δὲν θὰ μὲ ἤθελε, ποῦ θὰ μὲ δέχονταν σὺν ἑχθρῷ; Μόνον ἂν ἦσαν τρελλὰ ἐρρωτευμένη, θὰ τ' ἀποφάσιζα ἴσως. Μὰ ἐτσι, μόνον καὶ τὸ συμπερὸ μου; Ποτέ!»

Παρέργο! Ἡ σκέψις αὐτὴ ποῦ δὲν τὴν εἶχε κάμει πρὶν, ἔφερε πρὸς τὴν Εὐτυχία γαλήνη. Γιατὶ ἔβλεπε πὺς εἶχε πραγματικῶς ἕνα καλὸ σπῆτι ἐπὶ τῆς ἐργασίας γιὰ ν' ἀρνηθῇ χωρὶς νὰ προβλῇ τὴν ἀνάγκη τοῦ δικῆς τῆς—ποῦ τὸ κάμω κάτω, ὁ Ὁρέστης μπορούσε νὰ τῆς ἐπιστῇ πὺς θὰ τὴν ἐκανοποιούσε αὐτός, βοηθώντας τὸν πατέρα τῆς; τῆς δουλειᾶς τοῦ, ἡ ἀφινονία τὴν νὰ ἐργάζεται μαζὺ τοῦ στοῦ Σαββίδη καὶ νὰ δῇ ὅλο τὸ μισθὸ τῆς σὲ σπῆτι τῆς—καὶ χωρὶς ν' ἀναγκασθῇ νὰ τῇ τίσῃ τοὺς γονεῖς τῆς, γιὰ νὰ τῇ δώσουν τάχα συμβουλὴ. Ὁ καὶ! τὴν ἤξερε τὴ φάλαγγ τοῦ Ὁρέστη. Τὴν ἀφινε κατὰ ἑαυτὴν. Κ' ἦταν ἡσυχία ἐντελὴς.

Ἀσφρα ἄσφρα τὸν Ὁρέστη μέσα νὰ ρωτᾷ:

— Κίριε Σαββίδη, θέλετε τίποτα;

— Ὁχι, ὅχι.

— Δοκίμῃ φεύγω...

Καὶ γυρίζοντας σὲ γραφεῖο, εἶπε ἡμεῖς τῆς Εὐτυχίας:

— Πᾶνε;

— Πᾶνε, ἀποχρίθηκε ἡμεῖς καὶ αὐτὴ.

Σταμάτησε, ἔβγαλε τὴν ποδιά, φόρεσε τὴν μπαλὴ ζακεττίτσα τῆς καὶ σὲ μετὰ τὸς τοῦ ποκα μισκί—ἀποφόρι τῆς Ἀρσινόης, κόκκινη μ' ἄσπρα λουλουδάκια—καὶ ἔβγαλε τὸ καπέλλο τῆς, ἕνα μπερέ, καὶ αὐτὸ σὲ τὴν φορεσία... Κίριε τὰ χέρι τῆς. Ἦταν λίγακι ἀνεπαρκήματα. Τάβρεξε μὲ προσοχὴ σὲ ποτὴρι τῆς, ποῦ εἶχε ἀκόμα ὕδατος, καὶ τὰ σκούπισε σὲ μὴν πετσέτα ποῦ κρεμόταν στὸν τοῖχο, καὶ αὐτὸ τὸν τοῖχο. Ἐπειὶ ἔβγαλε τὸ καθρεφτάκι τῆς—ἕνα μικρὸ στρογγυλὸ—καὶ εἶσθε τὰ μαλλιά τῆς.

Ὁ Ὁρέστης, καθὼς συγυριζόταν αὐτὸς, τὴν παρακολούθουσε.

— Ἐτοίμη!... Ἐμπερὸ!

Περνώντας ἀπὸ τὸ μεγάλο γραφεῖο εἰς τὸν περὶ τὸν Σαββίδη καὶ τὴν Μαίρη, τὴν ὥραία τοῦ ἀρραβωνιστικῆς. Μόλις εἶχε πᾶει αὐτὸν πᾶρῃ γιὰ περὶ τὸ.

— Χαίρετε! καλὴ διασκέδασι!

Καθὼς κατέβαιναν τὴ σκάλα, ὁ Ὁρέστης τῇ εἶπε:

— Τὴν εὐχιστέμηνι ποῦ εἶν' αὐτὴ!... Τώρα θὰ πάρουν ἐν' αὐτοῦ καὶ θὰ πᾶνε... ὅπου θέλουν... Εἰσεῖ τίποτα!... Θὰ πᾶνε μὲ τὰ ποδαρῆμα μας ὅς τὴν πᾶρουν... καὶ ἀπὸ καὶ... Ἀλλ' ἔλεγε, ποῦ εἶχε νὰ μιλήσουμε;... Νὰ καθήσουμε καὶ σὲ κανένα μπάγχο σὺν τῇ Δανάῃ... Ἡ νὰ ζωθοῦμε σὲ κανένα μπαρ... εἶχε ἐκεῖ κοντά...

— Καθὼς κατέβαιναν τὴν σκάλα, ὁ Ὁρέστης τῇ εἶπε:

— Τὴν εὐχιστέμηνι ποῦ εἶν' αὐτὴ!... Τώρα θὰ πάρουν ἐν' αὐτοῦ καὶ θὰ πᾶνε... ὅπου θέλουν... Εἰσεῖ τίποτα!... Θὰ πᾶνε μὲ τὰ ποδαρῆμα μας ὅς τὴν πᾶρουν... καὶ ἀπὸ καὶ... Ἀλλ' ἔλεγε, ποῦ εἶχε νὰ μιλήσουμε;... Νὰ καθήσουμε καὶ σὲ κανένα μπάγχο σὺν τῇ Δανάῃ... Ἡ νὰ ζωθοῦμε σὲ κανένα μπαρ... εἶχε ἐκεῖ κοντά...

— Καθὼς κατέβαιναν τὴν σκάλα, ὁ Ὁρέστης τῇ εἶπε:

— Τὴν εὐχιστέμηνι ποῦ εἶν' αὐτὴ!... Τώρα θὰ πάρουν ἐν' αὐτοῦ καὶ θὰ πᾶνε... ὅπου θέλουν... Εἰσεῖ τίποτα!... Θὰ πᾶνε μὲ τὰ ποδαρῆμα μας ὅς τὴν πᾶρουν... καὶ ἀπὸ καὶ... Ἀλλ' ἔλεγε, ποῦ εἶχε νὰ μιλήσουμε;... Νὰ καθήσουμε καὶ σὲ κανένα μπάγχο σὺν τῇ Δανάῃ... Ἡ νὰ ζωθοῦμε σὲ κανένα μπαρ... εἶχε ἐκεῖ κοντά...

— Καθὼς κατέβαιναν τὴν σκάλα, ὁ Ὁρέστης τῇ εἶπε:

— Τὴν εὐχιστέμηνι ποῦ εἶν' αὐτὴ!... Τώρα θὰ πάρουν ἐν' αὐτοῦ καὶ θὰ πᾶνε... ὅπου θέλουν... Εἰσεῖ τίποτα!... Θὰ πᾶνε μὲ τὰ ποδαρῆμα μας ὅς τὴν πᾶρουν... καὶ ἀπὸ καὶ... Ἀλλ' ἔλεγε, ποῦ εἶχε νὰ μιλήσουμε;... Νὰ καθήσουμε καὶ σὲ κανένα μπάγχο σὺν τῇ Δανάῃ... Ἡ νὰ ζωθοῦμε σὲ κανένα μπαρ... εἶχε ἐκεῖ κοντά...

— Καθὼς κατέβαιναν τὴν σκάλα, ὁ Ὁρέστης τῇ εἶπε:

— Τὴν εὐχιστέμηνι ποῦ εἶν' αὐτὴ!... Τώρα θὰ πάρουν ἐν' αὐτοῦ καὶ θὰ πᾶνε... ὅπου θέλουν... Εἰσεῖ τίποτα!... Θὰ πᾶνε μὲ τὰ ποδαρῆμα μας ὅς τὴν πᾶρουν... καὶ ἀπὸ καὶ... Ἀλλ' ἔλεγε, ποῦ εἶχε νὰ μιλήσουμε;... Νὰ καθήσουμε καὶ σὲ κανένα μπάγχο σὺν τῇ Δανάῃ... Ἡ νὰ ζωθοῦμε σὲ κανένα μπαρ... εἶχε ἐκεῖ κοντά...

— Καθὼς κατέβαιναν τὴν σκάλα, ὁ Ὁρέστης τῇ εἶπε:

— Τὴν εὐχιστέμηνι ποῦ εἶν' αὐτὴ!... Τώρα θὰ πάρουν ἐν' αὐτοῦ καὶ θὰ πᾶνε... ὅπου θέλουν... Εἰσεῖ τίποτα!... Θὰ πᾶνε μὲ τὰ ποδαρῆμα μας ὅς τὴν πᾶρουν... καὶ ἀπὸ καὶ... Ἀλλ' ἔλεγε, ποῦ εἶχε νὰ μιλήσουμε;... Νὰ καθήσουμε καὶ σὲ κανένα μπάγχο σὺν τῇ Δανάῃ... Ἡ νὰ ζωθοῦμε σὲ κανένα μπαρ... εἶχε ἐκεῖ κοντά...

— Καθὼς κατέβαιναν τὴν σκάλα, ὁ Ὁρέστης τῇ εἶπε:

— Τὴν εὐχιστέμηνι ποῦ εἶν' αὐτὴ!... Τώρα θὰ πάρουν ἐν' αὐτοῦ καὶ θὰ πᾶνε... ὅπου θέλουν... Εἰσεῖ τίποτα!... Θὰ πᾶνε μὲ τὰ ποδαρῆμα μας ὅς τὴν πᾶρουν... καὶ ἀπὸ καὶ... Ἀλλ' ἔλεγε, ποῦ εἶχε νὰ μιλήσουμε;... Νὰ καθήσουμε καὶ σὲ κανένα μπάγχο σὺν τῇ Δανάῃ... Ἡ νὰ ζωθοῦμε σὲ κανένα μπαρ... εἶχε ἐκεῖ κοντά...

— Καθὼς κατέβαιναν τὴν σκάλα, ὁ Ὁρέστης τῇ εἶπε:

— Τὴν εὐχιστέμηνι ποῦ εἶν' αὐτὴ!... Τώρα θὰ πάρουν ἐν' αὐτοῦ καὶ θὰ πᾶνε... ὅπου θέλουν... Εἰσεῖ τίποτα!... Θὰ πᾶνε μὲ τὰ ποδαρῆμα μας ὅς τὴν πᾶρουν... καὶ ἀπὸ καὶ... Ἀλλ' ἔλεγε, ποῦ εἶχε νὰ μιλήσουμε;... Νὰ καθήσουμε καὶ σὲ κανένα μπάγχο σὺν τῇ Δανάῃ... Ἡ νὰ ζωθοῦμε σὲ κανένα μπαρ... εἶχε ἐκεῖ κοντά...

— Καθὼς κατέβαιναν τὴν σκάλα, ὁ Ὁρέστης τῇ εἶπε:

— Τὴν εὐχιστέμηνι ποῦ εἶν' αὐτὴ!... Τώρα θὰ πάρουν ἐν' αὐτοῦ καὶ θὰ πᾶνε... ὅπου θέλουν... Εἰσεῖ τίποτα!... Θὰ πᾶνε μὲ τὰ ποδαρῆμα μας ὅς τὴν πᾶρουν... καὶ ἀπὸ καὶ... Ἀλλ' ἔλεγε, ποῦ εἶχε νὰ μιλήσουμε;... Νὰ καθήσουμε καὶ σὲ κανένα μπάγχο σὺν τῇ Δανάῃ... Ἡ νὰ ζωθοῦμε σὲ κανένα μπαρ... εἶχε ἐκεῖ κοντά...

καναπεδάκια ἐρχόταν πίσω ἀκριβῶς ἀπὸ μιά προθήκη. Αὐτὴ ἦταν ἡ «θεοῦλα» ποῦ εἶχε πῆ ὁ Ὁρέστης. Ὅποιος καθόταν ἐκεῖ δὲν φαινόταν ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ ζαχαροπλαστείου. Οὐτε οἱ περαστικοὶ τὸν ἔβλεπαν, μὰ οὐτε καὶ ἂν ἔμπαινε κανένας καὶ κύταζε ἕνα γύρο τὴ σάλα, μπορούσε νὰ τὸν ἰδῇ.

Κ' ἡ θεοῦλα, κατὰ καλὴ σύμπτωση, ἦταν ἀδειανή.

— Ἐλα, ἡμᾶς τυχεροί!

Χώθηκαν, κάθισαν σὲ καναπεδάκι πλατὶ-πλατὶ. Μπροστὰ τοὺς εἶχαν ἕνα μικρὸ μαρμαρῆνο τραπέζι, ἀκουμπισμένον στὴν πρὶν πλευρὰ τῆς προθήκης ποῦ τοὺς προσέλαγε. Δεξιὰ τοὺς ἦταν τὸ τεζάκι καὶ ἡ πόρτα τοῦ ζαχαροπλαστείου καὶ τῆς κουζίνας. Κι' ἀριστερὰ τοὺς ἄλλ' ἄνετα μακρὰ, ἐν' ἄλλο καναπεδάκι, ἀσκέταστο αὐτό, ὅπου ἐκεῖνη τὴν ὥρα καθόταν ἕνα ὡροφρὸ καὶ κομποντυμένον κορίτσι—θεατρινίσσα φαινόταν—ποῦ χωρὶς ἄλλο περίμενε τὸ φίλο τῆς. Κύταζε μὲ περιέργεια τὴν Εὐτυχία καὶ τὸν Ὁρέστη, βέβαιη πὺς ἦταν «ζευγαράκι», μὰ ὅσο καὶ ἂν τέντωνε τ' αὐτὴ τῇ, δὲν μπορούσε νὰ πάρῃ λέξι ἀπ' τὴν ὁμιλίαν τους. Μόλις ἔβλεπε τὸν σιγὰ, καθὼς ἐργάζονταν κίονα τῆς πᾶστες ποῦ τοὺς εἶχε φέρῃ ἕνα πολὺ γελαστὸ καὶ περιποιητικὸ γκαρσόνι. Ἐμεῖς ὅμως; ὅς ἀκούσουμε αὐτ

ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΖΑΡΝΑΚ

Η αντίζηλεις στην αύλη της Γαλλίας επί Φραγκίσκου Ιου και Ερρίκου Ζου. — Η ώραίς ευνοούμενες του βασιλέως και του διαδόχου. Λά Σαταινιερί και Ζαρνάκ. Μία μονομαχία υπό την προεδρία του βασιλέως. Το άπροσδόκητο αποτέλεσμα της. Η τρομερή σπαθιά του Ζαρνάκ. Η απελπισία του ήττημένου. Πώς προκάλεσε μόνος του τον θάνατό του. Όπου η θεία δική τιμωρεί τον βασιλέα κλπ. κλπ.

ΕΠΙ βασιλείας Φραγκίσκου Ιου, η αύλη της Γαλλίας είχε χωριστή σε δύο αντιμαχόμενα κόμματα: Το ένα το αποτελούσαν οι υπαυτοί της ευνοούμενης του βασιλέως Άννας ντε Πισσελέν, που ο ύψιλος της φίλος την είχε κάμει δούκισσα ντ' Ετάμπ και το άλλο, οι υπαυτοί της περιφημής Αρτεμίδος ντε Πουατιέ, η οποία βασίλευσε στην καρδιά του διαδόχου Ερρίκου, του μέλλοντος βασιλέως Ερρίκου Ζου.

Μεταξύ των πρώτων, συγκαταλέγεται ο βαρόνος ντε Ζαρνάκ και μεταξύ των δευτέρων, ο αρχων Λά Σαταινιερί.

Μία μέρα ο Λά Σαταινιερί, άστυνόμενος ίσως, ρώτησε τον Ζαρνάκ πού ευρίσκετο χιήματα κι έκανε μία τόσο πλούσια ζωή. Έκείνος του άπάντησε ότι είχε εξασφαλίσει την οικονομική του άνεση, χάρις στη γυναικωδωρία της δεύτερης συζύγου του πατέρα του. Και τότε ο Λά Σαταινιερί άρχισε να διαδίδει ότι ο Ζαρνάκ συνετηρείτο από τη μητρική του, άφηνοντας να ύπονοηθι πως είχε ένοχες σχέσεις μαζί της.

Μόλις τó έμαθε αυτό ο Ζαρνάκ, έβω φρενών για τις φλυαρίες του Λά Σαταινιερί, τον έκάλεσε σε μονομαχία. Μά ο Φραγκίσκος Ιος, που ήταν ένας πολύ φρόνιμος βασιλεύς, άπαγόρευσε στους δύο αυτούς ευπατριδας της αύλης του να λύσουν τη διαφορά τους διά των όπλων.

Σε τρεις μήνες όμως ο Φραγκίσκος Ιος πέθανε κι ανέβηκε στο θρόνο ο γιός του Ερρίκος Ζος. Τότε η Άρτεμις ντε Πουατιέ, η οποία ήταν σύζυγος του Λά Σαταινιερί, θά κατέβαλλε εύκολα τον αντίπαλό του κι έτσι θά έξευτέλιζε την αντίζηλεις της δούκισσας ντ' Ετάμπ, στο κόμμα της οποίας άνηκε ο Ζαρνάκ, έπεισε τον νέο βασιλέα και έραστή της να επιτρέψη τη μονομαχία των δύο ευπατριδών.

Ο Ερρίκος, σκλαβωμένος καθώς ήταν από τα θέληγτρα της ώραίης και σαταινικής Άρτεμίδος, όχι μόνον επέτρεψε τη μονομαχία αλλά και της ύποσχέθηκε ότι θά προήδρευε άυτοπροσώπως σ' αυτή.

Έτσι, έγινε η τελευταία δικαστική μονομαχία. λείψανο μεσαιωνικών συνηθειών, κατά την οποία, όπως πίστευαν, αυτός που θά νικούσε θά είχε με τó μέρος του τó δίκαιο.

Οι όροι της ιστορικής αυτής μονομαχίας κανονίστηκαν στις 6 Ιουλίου 1547 από τους μάρτυρες, οι οποίοι ήταν ο Φραγκίσκος της Λωρραίνης, δούξ του Ωμάλ και του Γκιζ, για τον Σαταινιερί, κι ο Κλαύδιος ντε Γκουφιέ, μαρκήσιος ντε Μπουασσί, μέγας σταυλάρχης της Γαλλίας, για τον Ζαρνάκ.

Ο τελευταίος, ως προσβεβλημένος, είχε τó δικαίωμα της έλλογης των όπλων.

Οι μάρτυρες, έκτός των άλλων, συμφώνησαν ότι η μονομαχία θά έφτανε μέχρις εσχάτων κι ότι νικημένος θά έθεωρείτο μόνον εκείνος που θά έμεινε νεκρός στο πεδίο της τιμής ή θά έπελεκείτο τó έλεος του αντίπαλου του.

Τό πράγμα κοινοποιήθηκε σ' όλη τη Γαλλία και προκάλεσε μεγάλη αίσθηση, γιατί οι δύο αντίπαλοι ήταν γενναίοι και δεινοί στο χειρισμό των όπλων. Όλοι όστόσο στοιχηματίσαν υπέρ του Λά Σαταινιερί, ο οποίος έθεωρείτο άκατανίκητος.

Την ημέρα της μονομαχίας, 10 Ιουλίου 1547, ο Λά Σαταινιερί, πριν πάη στο πεδίο της τιμής, πέρασε από την εκκλησία κι έβαλε έναν ιερέα να εύλογησθ όσα όπλα του.

Έπειτα λαμπρός, μεγαλοπρεπής, βέβαιος για τη νίκη του, διευθύνθηκε προς τον τόπο της μονομαχίας, στην αύλη των άνακτόρων, όπου βρισκόταν αούλας συγκεντρωμένη όλόκληρη η αούλη.

Ο βασιλεύς ήταν με ξεχωριστή λαμπρότητα ντυμένος εκείνη την ημέρα. Φορούσε στο κεφάλι του μία «τόχα» στολισμένη με φτερά και μαργαριτάρια, που έφερε έλαφρά προς τó αυτί του.

Επίσης με την ίδια λαμπρότητα ήταν ντυμένοι κι όλοι οι αούλικοι, κι η

κυρίες άστραφταν άπ' τους χιμήρρους των πολύτιμων πετρώδων κρεμόντων από τó λαιμό τους.

Ένώ οι δύο αντίπαλοι άπεσώθησαν στις σκηνές τους κι άφορέσουν την πανοπλία τους, η σάλπινγες έσήμανε, τó τίμημα έτύπησαν κι ένας πάνω τους κήρυξ παρουσιάστηκε, ο οποίος φώναζε: «Εν δνόματι του βασιλέως, διατάσσω: Μόλις οι δύο αντίπαλοι άρχίσουν να χτυπιούνται δέν πρέπει κανείς από τους θεατές να φωνάζει, ούτε να μιλήσει, ούτε να βήξει, ούτε να φάει, ούτε να πιει, ούτε να κάνει κανένα σημάδι με τó χέρι, με τά δάχτυλα ή με τó πόδι που θά μιση ό τωσδήποτε να έληφεί τούς αντίπαλους».

Έπειτα οι δύο αντίπαλοι παρουσιάστηκαν κι άρχισαν να χτυπιούνται με τούς χιμήρρους τους. «Δίκαια και τίμημα», έπαινε ό δόκτωρ Ζελατέν, «δέν είναι άνο τους μάγια ή φυλακτά που θά μπορούσαν να επιδράσουν στην άσυνείδηση των άνθρώπων».

Ο δόκτωρ Ζελατέν. — Μά μην έννευρίζετε λοιπόν!... Σας έλεα πως αν γίνη έγκυριώς ή έγγειρισις δέν διατρέχετε κανένα κίνδυνο.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο δόκτωρ Ζελατέν. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο δόκτωρ Ζελατέν. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο δόκτωρ Ζελατέν. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

Κατόπιν ο Κοντόσταυλος Μονροανού, μαζί τούς στρατηγούς της Γαλλίας προώρρησαν κι' έδωσαν στον Λά Σαταινιερί και τον Ζαρνάκ από ένα σταθι και δύο έγγειριδία στον καθένα.

Αύσως τότε ο κήρυξ προχωρώντας στή μέση του φρενών, χώρου όπου θά γινόταν ο άγών φώναζε:

— Άφήστε τούς δύο γενναίους: μαχητάς να πολεμήσουν!

Η μονομαχία άρχισε άμέσως με λύσσα. Όλη η αούλη, γεμάτη άγωνία και με βαθιά σιωπή, παρακολούθουσε τούς άντίπαλους και κύταζε να λάτουν κατ' άπ' τον ήλιο τó δυό σταθιά που χάραζαν άστραπές στον αέρα.

Ο Ζαρνάκ άρχισε σέ λίγο να κάμπτεται μπρος σά άλλεπάλληλα και τρομερά χτυπήματα που τού κατέφερε ο Λά Σαταινιερί, τó όπο' ου ή ύπεροχή φάνηκε άπ' την πρώτη στιγμή.

Έσφαγα όμως οι θεαταί ειδαν κάτι έντελώς άπροσδόκητο, άπ' τα στο... Είδαν τον Ζαρνάκ να σκεπάζει ξαφνικά τó κεφάλι του με την άπ' πίδα του που την κρατούσε σέ άριστερό του χέρι, να σηκώνει άπ' τα πιατά με τó σταθι του και να κατέφερνι δύο τρομερά χτυπήματα στο πίσω μέρος της κλειδώσεως της κνήμης του Λά Σαταινιερί.

Όπως μαθεύτηκε άργότερα, ένας Γαλός παθιστής του έλεγε: «Δάξει τó χτύπημα αυτό που έμενε γυμνό στην ιστορία με τó όνομα ή «σπαθιά του Ζαρνάκ». Με τη φράση αυτή έπελάτουν να χαρακτηρίζουν ένα χτύπημα άπρόσδοκο κι' άποφασιστικό, μά πάντως κανονιστικό, όπως συμβαίνει σπ' όλη ή φράση έλλαξε σημασία κι' άρχισε να χαρακτηρίζε τά έπ' όπλα και δόλωματα χτυπήματα.

Τό διπλό αυτό χτύπημα τού Ζαρνάκ προκάλεσε κατάπληξη στην όμηση.

Ο Ερρίκος Ζος προπάντων τó έμαθε βλέποντας τον έννοούμενό του Λά Σαταινιερί να σωρίζεται κάτω, έκρηκνεναισιν τελείως, με την κλειδίσι της κνήμης σ' σμένη.

Τότε ο Ζαρνάκ πλησίασε και άρπάξας την αίχμη τού έλκρους του στή σπαθιά του αντίπαλου του, τού φώναζε:

— Άπόδός μου την τιμή σου κι' ήττησε έλεος από τόν δέο και τόν βασιλέα σου.

Μά ο Λά Σαταινιερί, μη θέλωντας άναγνωρίσει την ήττα του, δέν έβγαλε λέξη από τó στόμα του.

Μεγαλειότατε, φώναζε τότε ο Ζαρνάκ, άπευθυνόμενος προς τόν βασιλέα, παραχωρώ τόν αντίπαλό μου. Έδώρεστε μου τó μού άναγνωρίστε τó δικαίωμά μου τó άναγνώρισε κι' ο θεός: τόν έστράς μου τη νίκη. Συχωρήστε μου τά σφάλματα της νεότητός μου... Πάστε τόν αντίπαλό μου, Μεγαλειότατε... Σας προσέφερω, δείχνοντας έτσι την έννοια νη μου προς τόν ένδοξο πατέρα σας, όποιος μάς έδρεψε και τούς δύο.

(Συνέχεια εις την σελίδα 2115)

Ο ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟΥ MICHEL PROVINS

ΤΙ ΑΧΑΡΙΣΤΟΙ ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ!...

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

ΖΙΒΕΡΝΤΕ, (άπό τó κρεβάτι του κοιτάζοντας μ' άγωνία τó πρόσωπο τού γιατρού, ο οποίος τού έξετάζει τó σφυγμό). — Έ λοιπόν; ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Έκατόν δώδεκα!... Πρέπει να γίνη έγγειρισις!...

ΖΙΒΕΡΝΤΕ, (άναπνδώντας). — Έγγειρισις!... Βρίσκομαι λοιπόν άσπών! Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Μή ταράξεστε!... Δέν κινδυνεύετε τώρα, μά θά κινδυνεύετε άσπών, αν δέν σ' άσσετε, δέν είν' έτσι γιατρός... Άναπνέτε μου γιατρέ!... Ό! αν πάθω τίποτε τι θά γίνη ή φτώχεια μου;... Τά φτωχά μου παιδιά!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Μά μην έννευρίζετε λοιπόν!... Σας έλεα πως αν γίνη έγκυριώς ή έγγειρισις δέν διατρέχετε κανένα κίνδυνο.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ, (άναπνδώντας). — Έγγειρισις!... Βρίσκομαι λοιπόν άσπών! Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Μή ταράξεστε!... Δέν κινδυνεύετε τώρα, μά θά κινδυνεύετε άσπών, αν δέν σ' άσσετε, δέν είν' έτσι γιατρός... Άναπνέτε μου γιατρέ!... Ό! αν πάθω τίποτε τι θά γίνη ή φτώχεια μου;... Τά φτωχά μου παιδιά!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Μά μην έννευρίζετε λοιπόν!... Σας έλεα πως αν γίνη έγκυριώς ή έγγειρισις δέν διατρέχετε κανένα κίνδυνο.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ηουάστε... Ηουάστε προπάντων... Προσπαθήστε να κοιμηθήτε... Άρεβούρα.

ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Γιάτρε μου, με ξερετε καλά και ξερετε ότι δέν είμαι πολύ πλούσιος... Έχω όλες τις άνέσεις μου, αυτό είν' όλο... Μά δέν σ' άσσετε, δέν θά φωνά άχάριστος... Θά σας δώσω τά μισά άπ' όσα είω... Ναι, τά μισά... Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. (χαμογελώντας). Δέν σ' άσσετε ζητάω τόσα πολλά. Είμαι, πριν άπ' όλα, φίλος σας κι' έχετε δλην μου την άφοσίωση... Μή φοβήστε λοιπόν... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. — Δέν φοβάμαι! (Έπειτ' από μία μικρή σιωπή). Άσπών ή έγγειρισις θά γίνη; Ο ΔΟΚΤΩΡ ΖΕΛΑΤΕΝ. — Ναι, θά γίνη άσπών τó πρωί... ΖΙΒΕΡΝΤΕ. (στενάζοντας τρομαγμένος). Άσπών!... Άσπών κιόλας!... Α' ή ώρα είνε τó πολυτιμότερο άγαθό!

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ περίφημη θεντέττα τῆς θόνης ΝΤΟΛΟΡΕΣ ΝΤΕΛ ΡΙΟ, ὅπως ἐμφανίζεται στὸ περίφημο «Μαντάμ ντὺ Μπαρρὺ» ποὺ θὰ ἔλθῃ προσεχῶς στὸ «Παλλάς».

ΟΙ ΑΣΤΕΡΕΣ

Ἡ γλυκεῖα καὶ χαριτωμένη πρωταγωνίστρια τοῦ Κινηματογράφου ΚΑΪΗ ΦΡΑΝΣΙΣ, ὅπως τὴν ἐθαύμασαν τὴν περασμένη ἑβδομάδα οἱ Ἀθηναῖοι στὸ φιλμ «Νοσταλγία», τὸ ὁποῖο ἐπαίχθη στὸ «Παλλάς».

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟΥ C. LETAILLER

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΠΟΥ ΔΕΝ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ ΤΗ ΝΥΧΤΑ.

(ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥ
ΜΕΝΟΥ. — 'Η
νεαρά Παρισι-
νή Ντενίλ Φα-
βρέϊ, μένοντας
δυφανή, πη-
νει κι' εγκαθί-
σταται κοντά
στο θείο της

Συλβαίν Φαβρέϊ και στη θεία της 'Αδριανή, στο εξοχικό τους σπίτι στο Μολβαί, ένα σπίτι απομονωμένο κι' ερημικό. 'Εκεί όμως συμβαίνουν περίεργα πράγματα, που έχουν τρομοκρατήσει τους ενοίκους του, οι οποίοι βρίσκουν κάθε τόσο καρφωμένα σε διάφορα μέρη του σπιτιού κομμάτια λευκού χαρτιού με μαύρους σταυρούς επάνω! Τί εινε αυτοί οι σταυροί; Ποιός μυστηριώδης κι' άρατος έλθρος θέλει να τρομοκρατήσει έτσι την οικογένεια Φαβρέϊ; Κανείς δεν μπορεί να εξακριβώσει τίποτε. Το πρώτο βράδυ της άφιξης της Ντενίλ, καθώς η νέα κι' η θεία της άποσύρονται για να κοιμηθούν, άκουσε έξαφνα ν' άνηχη μέσα στο σπίτι έν' άπαισιο πένθιμο ούρλιασμα και συγχρόνως βλέπουν την πόρτα ενός δωματίου, που ο θείος Συλβαίν, έρασιτέχνης γλύπτης και ζωγράφος, χρησιμοποιεί ως άτελιέ, ν' άνοιγοκλείνει με πάταγο).

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ο τρόμος των δυο γυναικών ήταν τέσος, ώστε αναγκάστηκαν να στηριχτούν στον τοίχο για να μην πέσουν κάτω... Είχαν καρφώσει τα δισταλμένα μάτια τους επάνω στην πόρτα του άτελιέ σαν να περίμεναν να συμβή κάτι τρομερό, κάτι αφάνταστο... Πέρασαν έτσι ένα, δύο, τρία λεπτά... Μά δεν συνέβη τίποτε... 'Απόλυτη σιωπή άπλωνόταν τώρα μέσα στο σπίτι κι' η πόρτα του άτελιέ έμενε πάντα κατάνκλειστη... Πρώτη συνήλθε κάπως από τον τρόμο της η 'Αδριανή και, με τό θάρρος που έχει πάντα η νεότερη και σίς πού φοβερές ακόμη στιγμές, είπε δείχνοντας στη θεία της την πόρτα του άτελιέ!... — Πάμε να ίδουμε! — 'Οχι! 'Οχι! Τραούλισεν εκείνη. Και τράβηξε την νέα που είχε κάμει ένα βήμα προς τα εμπρός, κοντά της.

'Εκείνη τη στιγμή, φάνηκε από την άλλη άκρη του διαδρόμου η γρηά υπηρέτρια.

— 'Ακουσες τίποτε, Σιλβία; τή ρώτησε η θεία 'Αδριανή.

— 'Οχι, άπάντησένεκέ! νη. Βρισκόμουν στην κουζίνα. Τί συνέβη;

— Τίποτε, τής είπε ξερά η κ. Φαβρέϊ και πιανοντας την Ντενίλ από το χέρι, την τράβηξε προς την σκάλα που οδηγούσε στο επάνω πάτωμα.

Όταν έφτασαν μπροστά στην πόρτα του δωματίου της νέας, τής είπε κάπως

Η Ντενίλ πετιόταν άπάνω τρομαγμένη.

πιο γαλήνια τώρα:

— Δεν θα ήταν τίποτε, Ντενίλ. 'Ισως να ήταν άνοιχτό κανένα παράθυρο του άτελιέ... Κι' ο άέρας φυσώντας με δύναμη κι' άνοιγοντας την πόρτα, μάς έφερε το πένθιμο αυτό ούρλιασμα άπ' έξω... Πήγαινε να κοιμηθής, κόρη μου. Μη φοβάσαι! Μη βλέπεις έμάς! 'Εμείς έχουμε καταντήσει ύστερικοί άπ' το φόβο μας και φτάνει το παραμικρό για να μάς άναστατώσει. Καληνύχτα!...

III

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

Παρά τα καθουχαστικά αυτά λόγια της θείας της, ο φόβος της Ντενίλ ήταν τέσος, ώστε μόλις σίς δυο μετά τα μεσάνυχτα κατάρθωσε ν' άποκοιμηθής.

Κάθε φορά που την έπαιρνε ο ύπνος, πετιόταν άπάνω τρομαγμένη...

Το άπαισιο εκείνο ούρλιασμα άνηχούσε ακόμη σ' αυτή τής...

— 'Ο! Θεέ μου!... Πόσο βαρύ, πόσο πένθιμο ήταν αυτό το σπίτι!...

— Όταν είχε φύγει άπ' το Παρίσι νόμιζε πως θα πήγαινε σ' ένα πρόσχαρο, σ' ένα γελαστό εξοχικό σπίτι... Τό μόνο που φοβόταν ήταν η ύποδοξη που θα τής έκανε η θεία 'Αδριανή. Φοβόταν μήπως τής πη, όρθά—κοφτά πως τους ένωχούσε η παρουσία της, πως ήταν βήρος γι' αυτούς...

Μά τίποτε άπ' αυτά δεν είχε συμβή... 'Εκείνο που έτρεμε τώρα ήταν οι τοίχοι αυτού του σπιτιού, ήταν τό ίδιο τό σπίτι... Ποτέ ως εκείνη την ήμερα δεν είχε σκεφθής πως μπορούσε να βρεθής σ' ένα σπίτι τόσο πένθιμο, τόσο φοβερό...

Είχε τώρα την έντύπωσι πως όλα γύρω της γινόταναι άπειληκικά: αυτά τα παντζούρια των παραθύρων, που τίποτε δεν τα στερέωνε, αυτή η πόρτα, που δεν είχε κλειδωνά...

Και, άδόρυβα, σηκώθηκε κι' έσπρωξε πίσω άπ' αυτή την πόρτα την πιο βαρειά από τις βαλίτσες της.

«Άθριο, σκέφτηκε, —θα γράψω για' δλ' αυτά στο μνηστήρα μου, τό Ροβέρτο...»

Κι' άποκοιμήθηκε...

Όταν ξύπνησε, κατάλαβε πως ή-αν λίγο άργά. 'Ανοίξε τα παντζούρια κι' ο ήλιος φώτισε την κάμαρή της. Τό δέσος ήταν εκεί μπροστά στο παράθυρό της, λιγώτερο μυστηριώδες και τρομερό από την νύχτα.

Νόηθε και κατάθεκε στο κάτω πάτωμα, όπου βρήκε την θεία 'Αδριανή μόνη... — 'Αναπαύθηκες καλά; τή ρώτησε η θεία της. Με τά νοιώσα που σου μίλησα τόσο άπρόπιτα χέες το βράδυ και σ' έκαμα ν' άνησυχήσες... Μά ήταν αθόρυβα ήσαν κι' εγώ, μή μιλώμει πειά γι' αυτά τά πράγματα... Προσπάθησε να λησμονήσες όλα σου έ-πα. Δεν θα σου έπαισκόμω λόγο γι' αυτά. Σου άφήνω

ελεύθερο τό πρώινό σου για να τακτοποιήσης λίγο την κάμαρή σου και να συνηθίσης στο σπίτι. Τό άπόγευμα θα βγούμε μαζί έξω. Θά πάμε να έπισκευθούμε κάποια φίλη μου. Φαντασούμαι πως αυτό θα σε διασκεδάσει.

— 'Ο θεός μου δεν κατέβηκε ακόμα; ρώτησε η Ντενίλ.

— 'Ο! έχει βγής πρό μιας ώρας έξω...

Πολλές φορές κατά την διάρκεια εκείνου του πρώινου, η Ντενίλ ένοιωσε τον πειρασμό να έπισκευθής τό άτελιέ, μά θυμόταν ότι η θεία 'Αδριανή τής είχε συστήσει να μην πάη ποτέ μόνη της εκεί. Δεν τόλμησε δέ να τής ζητήσει να τή συνοδεύσει κι' έκλεινε από φόβο μήπως φανή άδιόκριτη.

'Αμέσως μετά τό γεύμα, βγήκε έξω μαζί με τη θεία της. Τό τέλος του Μαρτίου ήταν ύπεροχο. 'Ενοιώθε κανείς, τό μουζόνταν στον άέρα, πως οι όμορφες, άνοιξιάντικες ήμέρες δεν ήταν μακριά...

— Δεν είδες ακόμα τό σπίτι των γειτόνων μας, τής είπε η θεία 'Αδριανή.

— Έλα να σου τό δείξω.

Και την τράβηξε σ' ένα μοπατί κάθετο προς τό δρόμο.

Τό σπίτι, για τό όποιο τής μιλούσε η θεία της ήταν ένα άπλο εξοχικό σπίτι που άπέχει καμιά διακοσαριά μέτρα από τό δικό τους.

— Κάθονται σ' αυτό δυο έισοδηματίαι, ο κ. και η κ. Σανέ, τής εξήγησε η θεία της. Τό έχτισαν πρό τριών χρόνων. Μά τους έρχεται πολύ μεγάλο. Γι' αυτό παίρνουν ένοικιαστές, για να νοιώθουν λιγώτερο τή μοναξιά τους.

Η δυο γυναίκες ξαναπήραν τό δημόσιο δρόμο και σε λίγο έφτασαν στο χωριό. Η θεία 'Αδριανή προχωρούσε γρήγορα και η Ντενίλ την άκολουθούσε με δυσκολία.

Πήγαν κι' έπισκέφθηκαν δυο ήλικιωμένες κυρίες, η όποιες έκαναν ένα σωρό έρωτήσεις στη Ντενίλ.

Η θεία 'Αδριανή φαινόταν τώρα στη νέα διαφορετική. Μιλούσε πολύ, και προσπαθούσε να φανή διαχρητική. Χαμογελούσε μάλιστα κάθε τόσο, πράγμα που την έκανε να μορφάζει φρυτά.

Όταν άφησαν τό χωριό για να γυρίσουν στο σπίτι, ήταν πέντε ή έξι κι' η πρώτες σκιές της νύχτας είχαν άρχισεί ν' άπλώνονται κιόλας. Ήταν η ίδια άκριβώς ώρα που η Ντενίλ, την περασμένη μέρα είχε φτάσει στο σταυροδρόμι των 'Εφτά Δρόμων.

Θυμήθηκε τότε πως ο οδηγός της τής είχε μιλήσει για κάποιο θρόλο, σχετικό μ'αυτό τό σταυροδρόμι και ρώτησε τη θεία της!

— 'Υπάρχει κανένας θρόλος για τό σταυροδρόμι των 'Εφτά Δρόμων;

— Ναι, ένας πολύ περίεργος θρόλος... Μάθε ότι οι άνθρωποι εδώ εινε πολύ προληπτικοί κι' οι περισσότεροι πιστεύουν αυτόν τον θρόλο. 'Ακουσέ τον. Πρό όρκετων χρόνων ένας ευλόκοπος έχτισε την καλύβα του στο σταυροδρόμι των 'Εφτά Δρόμων. Ζούσε όλο-μόνος εκεί κι' όλοι οι κάτοικοι του τόπου τον άπορεύαν γιατί τον θεωρούσαν για μάγο... Πίστευαν, δηλαδή, πως είχε σέσεις με τον Σάτανά, όσού είχε τολμήσει να έγκατασταθής σ' ένα σταυροδρόμι, σ' ένα μέρος όπου, κατά τή λαϊκή δόξα, βγαίνουν φαντάσματα και διαβόλοι...

Ότι κακό γινόταν στον τόπο σ' αυτόν τό απέδιδαν. Όταν ο άνθρωπος αυτός έφτασε σ'αυτό τό τελευταίο του, παρακάλεσε μερικούς τοις κούους χωρικούς που περνούσαν από εκεί,

να τον τραβήξουν έξω άπ' την καλύβα του. Μόλις όμως τον έβγαλαν έξω, ξεψύχησε... Μά την ίδια στιγμή, μανιασμένα γαυγίσματα άκούστηκαν μέσα άπ' την καλύβα άπ' την όποια ξεπήδισαν τεράστιες φλόγες. Συγχρόνως δέ, αυτοί που παραστάθηκαν σ' αυτή τή σκηνή, είδαν πολλούς πελώριους σκύλους ν' άλληλοσπαράζονται και να εξαφανίζονται, χωρίς ν' αφήσουν κανένα ίχνος... 'Αν προσέξης στο σταυροδρόμι τών 'Εφτά Δρόμων, θα δής στη μέση του μία μαύρη πέτρα. 'Εκεί άκριβώς ήταν η καλύβα του διαβολικού μάγου. Κανένας δεν τόλμαί να πλησιάσει εκεί τή νύχτα... Όταν μάλιστα έμεις άποφασίσαμε να χτίσουμε τό σπίτι μας κοντά στους 'Εφτά Δρόμους, όλοι μάς είπαν τρελλούς...

Ήταν πε ά νύχτα, όταν έφτασαν στη δεντροστοιχία που οδηγούσε στην πισινή τζαμωτή πόρτα τούσπιτιού...

— 'Ο θεός σου θα έχη άρχισεί ν' άνησυχή, είπε η θεία 'Αδριανή βιάζοντας τό βήμα της. Δεν το άρέσει να μένη μόνος του, όταν νυχτώνη... 'Αργήσαμε...

Φαινόταν πολύ άνησυχή κι' η ίδια. Σε λίγο πρόσθεσε:

— 'Ο διάδρομος φαίνεται πίσω άπ' την πόρτα σκοτεινός. Γιατί η Συλβία δεν έβαλε ακόμα τή λάμπα; Κι' όμως τής έχω πεί έκατό φορές πως δεν θέλω να μένη σκοτεινός αυτός ο διάδρομος...

— Άνοίξε την πόρτα και μόλις μπήκαν μέσα την ξανάκλεισε προσεχτικά πίσω τους.

'Αμέσως η Ντενίλ ένοιωσε ένα άλλόκοτο συναίσθημα, σαν να την είχαν θάψει ζωντανή σ'έναν τάφο χωρίς άέρα.

Προχώρησαν με προσοχή στο σκοτεινό διάδρομο για να μην πέσουν κάτω. Τέλος είδαν ένα φώς πίσω από κάποια πόρτα.

— Η Συλβία εινε στην κουζίνα, είπε η θεία 'Αδριανή. Ξέχασε ότι έπρεπε ν' άνάψει κι' έδω φώς...

Και μπήκε μέσα στην κουζίνα, ενώ η Ντενίλ στάθηκε στο κατώφλι της, άπ' όπου την άκουσε να λέη μ' έπιτημητικό τόνο:

— Ξέχασες πως νύχτωσε Συλβία... 'Ανέβασες τούλάχι-στον τή λάμπα στο διάδρομο του άπάνω πατώματος:

— 'Οχι κυρία, τραούλισε η γρηά υπηρέτρια. 'Οχι ακόμα...

— Δός την σε μένα... θ' άνέβουμ άπάνω... 'Αναψε έσύ τή λάμπα τοδ ισονγελου... Πάντα άφηρημένη θα είσαι!...

Η θεία 'Αδριανή προχώρησε πρώτη με τή λάμπα στο χέρι και η Ντενίλ την άκολουθούσε:

Θάλεγε κανείς ότι πραγματικά τό σπίτι ήταν άκατοίκητο. Κανένας άπολύτως θόρυβος δεν άκούγόταν.

Όταν έφτασαν στο κεφαλόσκαλο του άπάνω πατώματος η θεία 'Αδριανή στάθηκε ξαφνιασμένη και είπε:

— Μπα!... 'Ο

θεός σου δεν έχει φώς στην κάμαρή του!... Δεν φαντάζομαι να κοιμήθηκε κιόλας...

Και προχώρησε ως την πόρτα του δωματίου του συζύγου της, που ήταν άνοιχτή.

Η Ντενίλ την άκολουθούσε φοβισμένη.

Η θεία 'Αδριανή έκαμε διαστακτικά μισό βήμα μέσα στο δωμάτιο και άπλώνοντας τό χέρι της τό φώτισε με τή λάμπα.

— Περίεργο, μου, μούρισε σαστισμένη, ο θεός σου δεν εινε δώ!...

— Συλβαίν!...

Συλβαίν!... φώναξε άμέσως κατόπιν.

Μά κανείς δεν τής άπάντησε...

Τρομαγμένη, γεμάτη άγωνία, η θεία 'Αδριανή πήγε προς τό διπλανό δωμάτιο, τό δικό της, και άνοιξε τήν πόρτα του. Μά ούτε εκεί ήταν ο συζυγός της. Πήρε κατόπιν στή σειρά όλα τά δωμάτια, με τίποτε... τίποτε... 'Ο θεός Συλβαίν

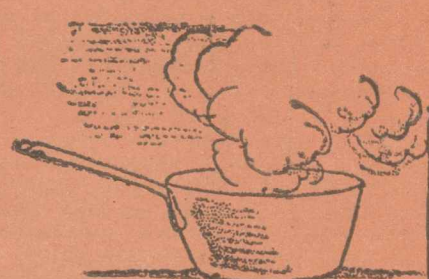
(Η συνέχεια εις την σελίδα 2115)

Ένας μαύρος σταυρός ήταν στο χαρτί.

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

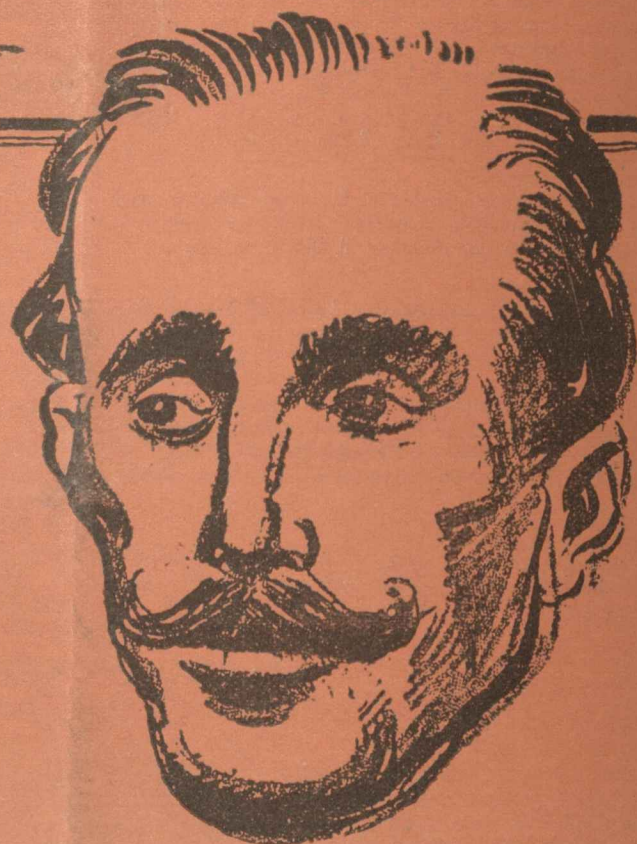
ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

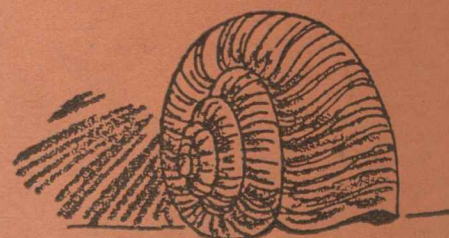
*Ιδού μία ιστορική κατσαρόλα !
Την κατσαρόλα αυτή την χρησιμοποίησε ο Βασίλειος στις εκστρατείες του, από ενός και ημίσεος σχεδόν αιώνας, μαγειρεύοντας συχνά μόνος του τα λιτά του γεύματα. Βρίσκεται σήμερα στο 'Εθνολογικό Μουσείο της Νέας 'Υόρκης.

*Ο περίφημος ποδοσφαιριστής Χάρρυ Στέρ, από το Σικάγο, ο οποίος επί 29 χρόνια δεν έλειψε ούτε από ένα μάτς της ομάδας του.

*Ο τέως Βασιλεύς της 'Ισπανίας 'Αλφόνσος 13ος. *Ο 'Αλφόνσος φέρει τα περισσότερα δνόματα εξ όλων των οηγκών του κί όλων των ηγεμόνων της γής. 'Ακούστε: 'Αλφόνσος, Λέων, Φερνάνδος, Μαρία, Χαίμε, 'Ισίδωρος, Πασκουάλε, 'Αντώνιο, Μιγκουέλ, Κάρολος, Μπιάς !...

Νά τέλος και δ... 'Επιμενίδης των σολιγκαριών ! Τό σολιγκάρι αυτό, τό δ-ποίο φυλάσσεται στη συλλογή τοφ θ. Βίαν, στο Ρότσεστερ, των 'Ηνωμένων Πολιτειών, κοιμάται επί 39 χρόνια !...

7 Νοεμβρίου 1935

ΜΠΟΥΚΕΤΟ - ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

2103

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΦΟΙΤΗΤΑΙ...

ΤΗΣ MARCELLE BONJEAN

(Αφιερωμένο στους φοιτητάς και στις φοιτήτριές μας)

Τό διήγημα πού θά διαβάσετε παρακάτω είνε μία Ιστορία αληθινή, πολύ αληθινή και πολύ συνηθισμένη. Είνε απλή, όπως απλή είνε ή ζωή, κι' όπως απλός είνε ο πόνος... Και δείχνει ότι ή γυναίκες και στην εποχή μας ακόμα πού τις τράβηξε από τό σπύτι ή επίσημη, ή εργασία, ή δίψα της μαθήσεως, δεν έπαψαν νά είνε γυναίκες μέ μία τρυφερή καρδιά γεμάτη αίσθήματα, όπως ήσαν και πρό εκατό χρόνων κι' όπως θά είνε πάντοτε...

Είχαν γνωρίστη, Θεέ μου, κι' εγώ δεν ξέρω πώς... 'Εκείνη, σχολάζοντας κάθε μέρα απ' τό Πανεπιστήμιο, τόν έβλεπε πάντα κοντά στη μεγάλη πόρτα της εισόδου μέ τά χρυσά κάγκελλα... 'Εκείνος πάλι την εβρίσκε ώραία και της τό έδειχνε μέ ένα διακριτικό χαμόγελο...

Μία μέρα μίλησαν... Την άλλη μέρα συναντήθηκαν κι' έτσι κι' από τότε άρχισε γι' αυτούς μία ζωή γοητευτική, μία ζωή γλυκεία, χωρίς φροντίδες... Τις μακρυνές βραδυές τοφ χειμώνα τις περνούσαν ο ένας απέναντι στον άλλο, κάτω από τό τριανταφυλλένιο φώς της λάμπας, ακούγοντας τόν άνεμο πού τραγουδούσε μέσα στην καπνοδόχο...

'Εκείνη, μικρούλα, χωμένη μέσα στα μεγάλα λατινικά λεξικά της, διαβάζε... 'Εκείνος έγραφε άτελείωτες εξισώσεις άπάνω σε λευκές κόλλες χαρτιού... Κάθε τόσο, εκείνος έρριγε ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα στις ξανθές της μπούκλες πού ξεχώριζαν πάνω απ' τά χοντρά βιβλία της. Κι' έπειτα... ξανάρχιζε τά μαθηματικά του, μέ την καρδιά πλημμυρισμένη από έρωτα...

'Εκείνη... εκείνη δεν ήξερε τί νά πρωτοκάμει γιά νά τόν ευχαριστήσει... 'Ήταν ο ήλιος της, ο ήλιος των φοιτητικών της χρόνων... Τό ειδύλλιο αυτό βάσταξε δύο χρόνια, δύο χρόνια μέσ' εύτυχίας πολύ γλυκείας... Τις βραδυές τοφ χειμώνα διαδεχόντουσαν ή άνοϊστάτικες ημέρες, μέ τά τρελλά τρελάματα μέσα στα μωραμένα δάση, μέ τούς γοητευτικούς περιπάτους κάτω απ' τό φεγγάρι, μέ τά γεύματα στα λουλουδιασμένα έξοικά πανδοχεία της Κυριακής, μέ τις βαρκάδες στο ποτάμι, μέ τά μεθύσια τοφ έρωτος...

'Εκείνη έδινε ασυλλόγιστα, έδινε μέ χαρά τά νειάτα της, ό,τι καλύτερο είχε, κι' αυτός σάν άντρας πού ήταν, χαίροταν όλη την ευτυχία του χωρίς νά σολλογίζει τις θυσίες της.

Μά ή σπουδές τους θά τελείωναν. 'Εκείνη προσπαθούσε νά μη θυμάται ότι αύριο θάρχόταν ο 'Ιούλιος, πού θά της έλεγε την άγάπη της και θά την έπαιρνε μακριά της... Τόν αγαπούσε τώρα μέ ένα είδος μανίας, προσπαθώντας νά ξεχνά ότι σε λίγο καιρό δεν θά ξανάβλεπε ποτέ πειά τό μεγάλο μελαχροινό του μέτωπο, σκυμμένο εκεί, πάνω απ' τούς πυρούς των βιβλίων, μπροστά της, ότι δεν θά αισθανόταν πειά κοντά της την προστατευτική παρουσία του, κι' ότι ποτέ πειά τό δυνατό του μπράτσο δεν θ' άγκάλιαζαν την αδυναμία της...

Θά τελείωναν πειά γιά πάντα, ή μακρυνές συνομιλίες τους, ή βράδυα, όταν τά φώτα έσβυναν... Θά τελείωναν ή έμπιστευτικές φλυαρίες τους, πού τούς έφερναν τόσο κοντά τόν ένα στον άλλο... Θά τελείωναν κι' αυτές ή θλιβερές ώρες τους κατά τις όποιες νοιώθει κανείς ένα είδος ήδονής μέσα στη θλίψη, γιατί ξέρει ότι τη θλίψη του τη συμμερίζεται και κάποιος άλλος... Όλα θά τελείωναν, όλα θά χρίζονταν κ...

έκείνη ούτε ήθελε νά τά σκέφτεται πειά...

'Εκείνος έφυγε πειά... 'Ήτανε σκληρός ο χωρισμός τους. Γιατί κι' αυτός την αγαπούσε τη μικρούλα του κ' είχε νοιώσει, αφήνοντάς την, έναν άπέραντο πόνο...

Της είχε πη ώστόσο πώς θά την ξανάβλεπε χωρίς άλλο... πώς θά της έγραφε...

Κ' είνε αλήθεια πώς στην άρχή της έστειλε μερικές έκτενείς έπιστολές... έπειτα πιδ σύντομες και, σιγά σιγά, έπαψε νά της γράφει έντελώς...

Και όμως την αγαπούσε τη μικρούλα του συμφοιτήτρια. Την είχε αγαπήσει τρελλά κι' ή ίδια ήταν βέβαιη γι' αυτό, μά ήξερε επίσης πόσο γρήγορα λησμονούν οι άνδρες... Θά είχε βέβαια κρατήσει μία γοητευτική ανάμνηση απ' τά έβδο χρόνια πού πέρασε κοντά της και καμιά φορά θά τά νοσταλγούσε μέ δάκρυα γιατί αυτά τά δύο χρόνια ήσαν ένα κομμάτι απ' τη νεότητά του, μία εύτυχισμένη εποχή πού δεν θά ξαναγύριζε ποτέ πειά... Μά θά έλεγε γιά νά παρήγορηθή:

— 'Η ζωή μας χώρισε... 'Η ζωή τά δημιουργεί και τά καταστρέφει όλα... Και δεν θ' άντιδρούσε... δεν θά έξεγειρόταν... δεν θά προσπαθούσε νά μεταβάλει ό,τι κανόνισε μόνη της ή ζωή... Κ' ή ζωή θά τόν παρέσυρε μέσα στο στρόβιλό της... Θά ζούσε ακόμα, θά γνώριζε κι' άλλες έρωτικές περιπέτειες, θά παντρευόταν, θ' άποκτούσε μία νεαρή γυναικούλα πού δεν θά ήταν βέβαια τόσο ιδανική, όπως ήταν ή τρυφερή φίλη των φοιτητικών της χρόνων... Μά αδιάφορο... 'Η γυναίκα αυτή θά τοφ χάριζε παιδιά κι' εκείνος κοντά της θά γινόταν ένας άνθρωπος της δράσεως, όπως τόσοι άλλοι... τόσοι άλλοι...

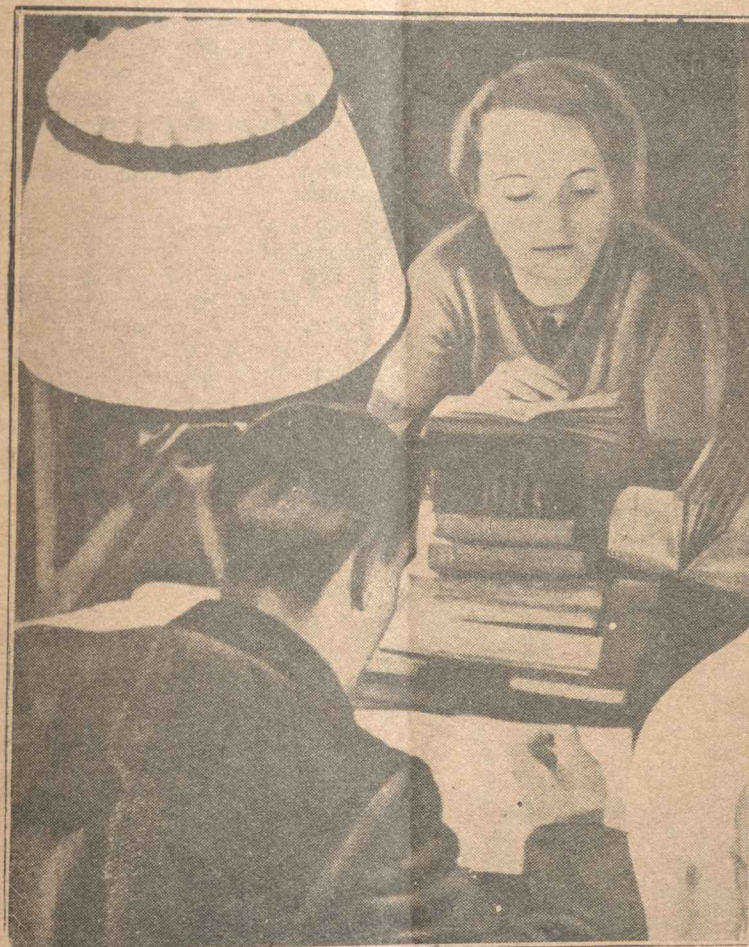
Κ' ή ζωή θά εξακολουθούσε... Μά εκείνη ή μικρή ξανθούλα φοιτήτρια δεν θά τόν λησμονούσε... δεν θά τόν λησμονούσε ποτέ... Μία γυναίκα δεν δέχεται σάν άνδρας τις άποφάσεις της μοίρας... Θά ζούσε βέβαια κι' εκείνη, θά παντρευόταν, μά τίποτε, τίποτε δεν θά μπορούσε νά γεμίσει τό κενό πού άφησε στην καρδιά της ο χωρισμός της από τό φίλο της... Πάντα θά κρατούσε την άνάμνησί του, πολύ γλυκεία και πολύ πικρή συγχρόνως, αυτή την άνάμνηση της καλύτερης εποχής της νεότητός της...

Κι' όταν θά έρχόντουσαν τά γεράματα, κι' όταν θά γινόταν μία γρηούλα μέ άσπρα μαλλιά, όταν τά χειμωνιάτικα βράδια θά καθόταν πλάι στο σύζυγό της, κοντά στη φωτιά, θά χαμογελούσε βλέποντας μέ τη φαντασία της μία άλλη φωτιά, μία άλλη λάμπα, κάτω απ' τό φώς της οποίας, εκείνη κι' αυτός, μέ τά κεφάλια κοντά-κοντά, μελετούσαν τά μαθήματά τους... και κάθε τόσο άφιναν τά βιβλία τους γιά ν' άλλαξουν ένα φίλημα !...

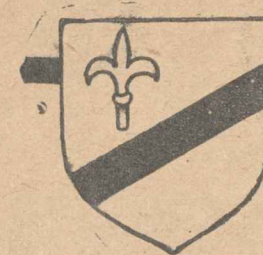
ΜΑΡΣΕΛ ΜΠΟΝΖΕΑΝ

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάνετε όσον ήμποτείτε οικονομίας, έστω μικράς, αν δεν σάς περισσούν πολλά. Καταθέτετε αυτές εις τό Ταμειείο της 'Εθνικής Τραπεζής. 'Ετσι άσφαλίζετε έντελώς τά λεπτά σας και μαζί μέ τούς τόκους, σχηματίζετε σιγά - σιγά ένα σεβαστόν κεφάλαιο άπαραίτητον διά τά γεράματα και διά κάθε έκτακην άνάγκην της ζωής σας.

*Ο ένας απέναντι στον άλλο, κάτω από τό τριανταφυλλένιο φώς της λάμπας.

ΙΠΠΟΤΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

Η ΚΑΤΑΡΑ ΤΗΣ ΠΕΘΑΜΕΝΗΣ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛ ΖΕΒΑΚΟ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Δεν θέλησε να πάει ξανά στο μέγαρο της δουκίσσης, τού είπε ο Μπλουί. Μου δήλωσε πως στο σπίτι της, στην οδό Κουρτώ, θα είχε περισσότερο ασφάλισμα... Και τη συνώδεψε ως εκεί, αφήνοντας το Μονταριόλ να φυλάει την πόρτα της...

— Μά το σπίτι αυτό κατεστράφη την ημέρα που έγινε η επιθεσία του Σαμπριάκι!... είπε ο Τραγκαβέλ. Μένοντας εκεί διατρέχει κίνδυνο να συλληφθεί από στιγμή σε στιγμή!

— Τι φταίω εγώ;... απάντησε ο κόμης. Αυτή επέμενε να πάει στην οδό Κουρτώ... Της έστειλε η Ρόζα μία υπηρέτρια κι' ένα μιάστορα, για να διορθώσει πρόχειρα την πόρτα που έσπασε ο Σαμπριάκι... "Αν με χρειάζεσαι ωστόσο, είμαι πρόθυμος να αγωνιστώ μαζί σου εναντίον εκείνου που θα τολμήσει να την ενοχλήσει."

— Πρέπει να τρέξω άμέσως κοντά της...
— Ναι, αλλά πρώτα κύτταξε αυτό το γράμμα, είπε δίνοντας στον Τραγκαβέλ ένα φάκελλο.

— Γράμμα!... "Από ποιόν;
— Από την ίδια... Τό έγραψε εδώ μπροστά μου, πάνω σ' αυτό το τραπέζι, και με παρακάλεσε να το δώσω στα χέρια σου.

Τό άρπαξε ο Τραγκαβέλ, ανυπόμονος να το διαβάσει, αλλά με την πρώτη ματιά που έβριζε σ' αυτό, άρχισε να τρέμει τόσο, ώστε αναγκάστηκε να καθίσει σ' ένα καρέκλα.

Κατόπιν, αφού τέλειωσε το γράμμα, τον έπιασε ένα νευρικό γέλιο.

— Θα τ' έχω, τουλάχιστον, για ενθύμιο, είπε. Αυτό το χαρτί, που άπνυνό του άφησε κάτι από τον έαυτό της ή 'Αννας, θα το φυλάγω κατάσκαρκα στο στήθος μου, ώπου να πεθάνω... Δες τί μου γράφει, αγαπητέ μου φίλε...

Κι' έδωσε το γράμμα στο Μπλουί, που το πήρε κι' άρχισε να διαβάσει με δυνατή φωνή:

«Κύριε Τραγκαβέλ,

Λυπομαι γιατί αναγκάζομαι να σ' αποχαιρετήσω. Πάντως να ξέρετε πως θα θυμώσω σ' όλη μου τη ζωή, τη διακριτική φροσύνη που μου δείξατε, αφήνοντας προς χάριν μου κάθε κίνδυνο.

Σας υπολήπτωμαι τόσο πολύ, ώστε δεν μπορώ να μη σας εξηγήσω, τον λόγο που με υποχρεώνει να πάω αυτήν την απόφαση.

Βρίσκονται κοντά μου τέσσερες εγγενείς μέν, που άφησαν τους δικούς τους και τις άτομικές τους θλίψεις, για ν' άσπαστηθούν αποκλειστικά με τον μοναδικό σκοπό του θείου μου. "Εγώ πάλι σε αντίταγμα τους υποχρέωκα πως μαζί τους ή ά θα θριαμβεύσω ή ά θα πεθάνω.

Στην αρχή, οι νέοι αυτοί σας νόμιζαν έχθρο μου. "Επειτα είδαν πως με υπερνικήσετε και ευσαρεστήθηκαν πολύ. Και τώρα, από επικίνδυνος αντίπαλος, τους φαίνεστε έχθρος των.

Οι φίλοι μου είνε απαραίτητοι στον άγώνα που ανέλαβα, για να εκδικηθώ τον θάνατο της μητέρας μου.

Δεχθήτε σας παρακαλώ, τις εγκάρδιες εύχαριστίες μου, καθώς και τη θεαίωση πως σας εκτιμώ πάρα πολύ.

Για ύπογραφή, η νέα είχε θάλει μόνο τα αρχικά της γράμματα.

— Τι λες γι' αυτό πάλι, κύριε κόμης; ρώτησε ο Τραγκαβέλ, που δεν ήξερε πως να φερθή σ' αυτήν την περίσταση.

— Να σου πω, φίλε μου, τού άποκρίθηκε ο Μπλουί. "Η κο-

πέλλα έχει δίκιο... Τη φέρνεις σε δύσκολη θέση με την παρουσία σου να την υπερασπίσεις, χωρίς να σου το ζητήσουν. Μια φορά που αυτή συνέδεσε την τύχη της με τους τέσσερες εκείνους νέους, συ όφείλεις ν' άποχωρήσεις... "Ενας άπ' αυτούς θα γίνει άντρας της μία μέρα... "Αλλά μην πικρύνεσαι. "Η ζωή έτσι είναι: γεμάτη άπογοητεύσεις, που πρέπει να τις αντιμετώπιζουμε θαρρετά σαν άνδρες και να τις προσπερνάμε με άσπαστη φορία...

Και βλέποντας πως ο Τραγκαβέλ έτοιμαζόταν να φύγει, τού ρώτησε:

— Που θα πάς;

— Στο σπίτι της, τού άποκρίθηκε μ' άποφασιστικότητα εκείνος.

— "Ωστε δεν λογαριάζεις καθόλου το γράμμα της;

— "Ισα-ίσα, γι' αυτό της το γράμμα πηγαίνω... Πρέπει να της μιλήσω για τους καλούς της φίλους.

— Σάν τί θα της πής; Έκαστε με κάποια ειρωνεία ο Μπλουί.

— Θα της κάνω γνωστό, πως έρέθηκα αναγκασμένος να της χτυπήσω και τους τέσσερες, είπε ο Τραγκαβέλ και έφυγε διασπαστικός.

Ο Μπλουί τόν άκουγε να κατεβαίνει θιαστικά τη σκάλα και τόν λυπόταν.

Σε λίγο ο Τραγκαβέλ έφτασε στην οδό Κουρτώ. "Αντικαταστήσει εκεί το Μονταριόλ που φύλαγε σκοπός στην πόρτα της "Αννας, ναϊδος ντε Λεσπάρ.

— Μονταριόλ, τού ψιθύρισε. Πήγαινε στην «ώραία Πεταλούδα» όπου βρίσκεται ο Μπλουί... Θάρω κι' εγώ σε λιγάκι εκεί.

Ο Μονταριόλ τόν είδε στενοχωρημένο, αλλά δεν τού ζήτησε εξηγήσεις... "Εφυγε.

Μονάχος του τώρα ο Τραγκαβέλ, έριξε μία εξέταστική ματιά ολόγυρα, θεωρώντας πως δεν τόν έβλεπε κανένας, σκαρφώθηκε σέβεται στον τσίχο του κήπου, και πήδησε μέσα.

Την ώρα εκείνη σκουρόπνευε. "Η "Αννας, που βρισκόταν από νωρίς στον κήπο, έτοιμα ζόταν να ξαναμνησθεί στο σπίτι. Βρισκόταν πια στο κεφαλόσκαλο της εισόδου, όταν άκουσε θόρυβο. "Ύρισε τραυματική μένη να δει τί συνέβαινε κι' άνεγνώρισε τόν Τραγκαβέλ. Στάθηκε τότε και τόν περιέμενε να την πλησιάσει.

Κι' όταν εκείνος έφτασε κοντά της γύρισε και τού είπε:

— Τι ζητάς εδώ, κύριε...

— Δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ, σ' άς ζητώ συγγνώμη γιατί μπαίνω στο σπίτι σας με τόν παλινό μου τρόπο, πηδώντας τόν τσίχο. "Επρεπε όμως να σας δω...

— Καλώς ήλθατε τότε, κύριε Τραγκαβέλ.

— Ευχαριστώ, δεσποινίς. Θα μείνω πολύ μαζί σας, ώπου θά μείνω να σας μιλήσω στοόσο. "Ηρθα να σας μιλήσω για τους τέσσερες εκείνους νέους, για τους οποίους κάποτε λόγο στην έπιστολή σας...

— Για τους γενναίους και άφωτισμένους ιππότες μου...

— "Ακριβώς, δεσποινίς. Τους άποκαλείτε, όμως, γενναίους και άφωτισμένους...

"Η "Αννας στάθηκε και τόν περιέμενε να πλησιάσει...

...μάθετε ότι κατ' επανάληψιν μου επετέθησαν, ζητώντας να με σκοτώσουν. Θα μ' έσκότωναν μάλιστα τη νύχτα που μου δόθηκε συνέντευξη στο Σαιν Λαζάρ, γιατί ήμουν έντελώς άοπλος. Εύτυχώς έφθασαν έγκαιρως εκεί και μ' έσωσαν ο Μπλουί με τόν Μονταριόλ.

— Λέτε αλήθεια! φώναξε η "Αννας. Προσέξτε, κύριε!... "Αποκαλείτε ανάνδρους ανθρώπους άπόνους την στιγμήν αυτήν.

— Τους άποκαλώ όχι μόνον ανάνδρους, αλλά και δολοφόνους, δεσποινίς! Και είμαι πρόθυμος να τους το πω αυτό και μπροστά τους.

"Η "Αννας κατεπλήγη.

Κύτταξε τόν Τραγκαβέλ κατάπληκτη.

— Δεν είναι δυνατόν... ψιθύρισε.

— Είναι αληθέστατον, δεσποινίς. Σας πληροφορώ μάλιστα, ότι και πόλιν έδοκίμασαν να με ξεμπερδέψουν. "Αλλά ήμουν κι' εγώ άπληκτος αυτή τη φορά.

— Είν' αλήθεια!...

— Αλήθεια, δεσποινίς.

— Και είσατε μόνος;

— "Ολομόναχος απέναντι τεσσάρων!

— Και σ' άς επιτέθησαν συγχρόνως και οι τέσσερες.

— Μάλιστα.

"Η "Αννας χαμήλωσε το κεφάλι της. "Εφαινόταν πολύ στενοχωρημένη.

Κατόπιν κύτταξε τόν Τραγκαβέλ κατάμματα και τού είπε με φωνή που έτρεμε:

— Ευχαριστώ τόν Θεόν, κύριε Τραγκαβέλ που δεν σ' άς συνέβη κανένα κακό! Μη μου πείτε τίποτε περισσότερο σχετικώς. Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτε...

— Πρέπει να μ' άκούσετε, δεσποινίς. Δεν πρόκειται πλέον για μένα, αλλά για τους τέσσερες φίλους σας.

— Διηλάσε; ψιθύρισε η "Αννας.

— Τους εκέκτωσα και τους τέσσερες, δεσποινίς!

"Η "Αννας χλώμιασε.

— Ποι; έτραύλισε.

— Στο όρμη που πήρατε για να γυρίσετε άπ' το Φλερύ.

— Κι' έπειτα;

— Τους άφησα εκεί και έφυγα. "Εστειλα μόνον έναν χωρικό να πάρη τα άλογά τους. Αυτά είνε να σ' άς πω, δεσποινίς. Και τώρα φεύγω... Χαίρετε!...

"Η "Αννας δεν είχε την δύναμη να μιλήσει. Είδε τόν Τραγκαβέλ να φεύγει και ανέλυθη εις δάκρυα. "Εκλαψε τους τέσσερες φίλους της. Τους έκλαιγε χωρίς όστόσο να καταράται τόν Τραγκαβέλ. "Ητο βεβαία, ότι ο κακός ξιφομάχος της είχε πεί την αλήθεια. Ναι, έτσι ήταν. Οι τέσσερες ιππότες δεν φέρθηκαν σαν έγγενείς. "Εφέρθηκαν σαν κακούργιοι σαν δολοφόνους!...

"Η "Αννας άποσώρθηκε κατόπιν στα δωμάτιά της. "Όλη τη νύχτα συλλογιζόταν τήσκηνηπού είχε διαδραματισθεί μεταξύ τού Τραγκαβέλ και τόν τεσσάρων ιπποτών της.

Μόλις εημέρωσε, πήδησε στο άλογό της κι' εκάλπαζε προς το μέρος, όπου κατά την περιγραφή τού Τραγκαβέλ, είχε διαδραματισθεί η συμπλοκή, για να δει τους τέσσερες ιππότες της. "Ηταν θέαση, ότι ο Τραγκαβέλ δεν της είχε πη ψέματα.

"Αλλά ήθελε να θεβαιωθεί και με τα μάτια της. Δεν δύσκολε: τήκε να θρῆ το λόφο και τις τέσσερες καλύδες που της είχε περιγράψει ο Τραγκαβέλ.

Πέρισε και διευθύνθηκε προς τη μία άπ' αυτές, μπρός στην οποία ήσαν συγκεντρωμένοι μερικοί χωρικοί.

"Αμέσως τότε την πλησίασε ο χωρικός, σ' όν όποιο είχε μιλήσει την περυσινή μέρα ο Τραγκαβέλ και ο όποιος της είπε με τρομερή άπάθεια:

— "Ηράτε για τα τέσσερα ά-

λογα,

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

Και έπειδή η "Αννας έσώπαινε, ο χωρικός επρόσθεσε:

— Βρίσκονται στο σταύλο. Κανείς δεν τα άναγλινε...

Σώπασε για μερικές στιγμές και έπειτα ξαναείπε:

— Τα τέσσερα σακκούλίκια με τα χρήματα έχω επίσης φυλάξει.

"Η "Αννας χωρίς να θγάη λέει άπ' το στόμα της, προχώρησε προς το θάθος, της μιας καλύδας. Το δωμάτιο μέσα στο όποιο μπήκε, ήταν σκοτεινό και μόνο τρία κεριά τó φωτίζαν.

Τότε ο χωρικός, ο όποιος την είχε ακολουθήσει, της είπε:

— "Ανάψαμε τρία κεριά για τους τρεις πεθαμένους...

"Αλλά και το τέταρτο είναι έτοιμο.

"Η "Αννας προχώρησε προς τα δεξιά. Και είδε πάνω σ' ένα μεγάλο στρώμα τα σώματα τών τεσσάρων ιπποτών της με τα κεφάλια γυρισμένα προς τόν τσίχο. Πάνω ακριβώς από τα κεφάλια τού Λιβερντάν, τού Φοντράνι και τού Σεβέρ έκαιγαν τα τρία κεριά. Το τέταρτο κερί που ήταν στήμένο πάνω στο κεφάλι τού Μπυσιέρ δεν είχε ανάσθη ακόμα...

Και πράγματι, ο Μπυσιέρ ζούσε ακόμα και κύτταξε με βλέμμα χαμένο τα τρία κεριά.

Το πρόσωπό του ήταν κάτωχρο, όπως και τα πρόσωπα τών τριών συντρόφων του, που φαινότουσαν σαν να κοιμούνται.

"Η "Αννας έσκυψε τότε μπρό, σ' όν Φοντράνι και έπιασε τó χέρι του. Είπε πως ήταν παγωμένο.

— Νεκρός! ψιθύρισε, αφήνοντας τó χέρι να πέσει κάτω άδρα-νές.

Κατόπιν έπιασε τó χέρι τού Λιβερντάν και έπειτα τού Σεβέρ και θεβαίωθηκε πως κι' αυτοί ήσαν νεκροί, νεκροί!...

"Εφθασε, τέλος, κοντά στο Μπυσιέρ κι' έπιασε και τó δικό του χέρι.

"Ο Μπυσιέρ άπέσπασε τότε τó βλέμμα του από τα κεριά και την κύτταξε.

— Κύριε Μπυσιέρ, μ' άναγνωρίζετε; τόν ρώτησε η νέα.

"Εκείνος φάνηκε διατακτικός μία στιγμή. Φαινόταν σαν να προσπαθούσε να θυμηθεί. "Αλλά σε λίγο την άνεγνώρισε και ψιθύρισε με λαχτάρα:

— Ναι!

Που ήταν πια τó πάθος τού Μπυσιέρ; Ποι ήταν ο φλογερός του έρωας, που τού είχε έμπνεύσει την ιδέα τού φόνου τού Τραγκαβέλ; Μόλις άνεγνώριζε

τώρα την "Ανναίδα. Και δεν ήταν πια γι' αυτόν η "Αννας, παρά μια μακρινή κι' άόριστη άνάμνησις από τη ζωή τήσ οποία θά έγκατέλειπε σε λίγο για πάντα...

"Η "Αννας, με μία άνέκφραση πίκρα στο πρόσωπό της γονάτισε κοντά στους τρεις νεκρούς...

Την είχε καταταράξει η άδιαφορία τού Μπυσιέρ.

Για μία στιγμή έμεινε εκεί, άκούγοντας τόν ρόγχο τού μελλοθανάτου και κάνοντας τις πιο παράδοξες σκέψεις.

"Εξαφνα, άνάμεσα στις σκέψεις της, θυμήθηκε και τόν Ρισελιέ. Και εξαφινάστηκε τρομερά που η άνάμνησίς του δεν ζυμπούσε πια μέσα της τó παλαιό της μίσος.

Πρόσπάθησε να θυμηθεί... "Ανακάλεσε στην μνήμη της τó θάνατο της μητέρας της... "Ανακάλεσε την τρομερή σκηνή της προδοσίας, τότε που χάθηκε η κυρία ντε Λεσπάρ.

Κι' εξαφνα φώναξε:

— Μπυσιέρ! Μπυσιέρ!...

"Ο Μπυσιέρ τήν άκούσε και προσπάθησε να σηκώσει τó κεφάλι του. Μία περίεργη έκπληξη ζωγραφίστηκε στα μάτια του.

Ποιος τόν φώναζε;

Γιατί;

Τί τόν ήθελε αυτή η γυναίκα;

"Η "Αννας έκλαιγε τώρα...

Κι' ο Μπυσιέρ ψυχομαρούσε...

"Η νέα γονάτισε κοντά του κι' ένώ ένα δυνατό ρίγος διέτρεχε τó κορμί της, τραύλισε:

— Μπυσιέρ, με άκούτε;

— Ναι, είπε ο έτοιμοθάνατος με φωνή κάπως σταθερή, σ'έν να ξαναγύριζε η ζωή σ' αυτόν.

(Ακολουθεί)

Είπε αληθέστατον, δεσποινίς, άπάντησε ο Τραγκαβέλ.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Του Νέγρου RUDOLPH FISHER

Η ΔΕΣΠΟΙΝΙΣ ΚΥΝΘΙΑ ΕΙΝ' ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΗ

(Ο Ροδόλφος Φίσερ, συγγραφέας του παρόντος, είνε νέγρος και ανήκει εις οικογένειαν της Ζαμιάκας, εγκριστιανισθείσαν από πολλών ετών. Διπλωματούχος της Ιατρικής Σχολής των πανεπιστημίων Μπράουν και Χάουαρντ, διακρίθηκε επίσης και ως διηγηματογράφος).

Για πρώτη φορά στη ζωή της, η φτωχή δεσποινίς Κυνθία άκουγε τώρα κάποιον να τη φωνάζει «μαντάμ»!

Μόλις είχε κατεβεί απ' το τραίνο, ύστερα από πολύωρο ταξίδι, και στεκόταν στην αποβάθρα του τερματίου σταθμού της Νέας Υόρκης, ζαλισμένη, ξαφνιασμένη απ' την ιλιγγιώδη κίνηση γύρω της...

Έρχοταν απ' το μακρινό χωριό της Χάρλεμ... «Ήθελε να δει τον αγαπημένο άνεπιό της Δαυίδ, «φοιτητή της Ιατρικής» στο πρώτευουσίου πανεπιστήμιο... Κι' έχοντας τώρα πλάι της τη μεγάλη κι' όγκωδη βαλίτσα της, η δύστυχη γεροντοκόρη, άκουσε έναν μικρό λουστράκο να της λέει:

— Νά σηκώσω τη βαλίτσα σας, μαντάμ;

«Μαντάμ»... Τό συμπαθητικό μά σταφιδασμένο πρόσωπο της γυναίκουλας έλαμψε άστραπιαία από κάποια μακρινή νοσταλγία... Κάτι τό περασμένο και νεκρό ζωνάνεψε για μία στιγμή μέσα της, κι' η καρδιά της σκίρτησε και πόνεσε...

— Δεν είμαι μαντάμ! είπε με ξαφνική τραχύτητα φωνής. «Δεσποινίς Κυνθία» με λέν!

«Αμέσως όμως, ο άγριμος της ήμέρες... Κτύπαξε στα μάτια τον ξέμπνο και σβέλο «πιτσιρίκο», ο οποίος την κυτούσε με στόμα ανοιχτό, και ξανάπε γλυκά:

— Πάρτην, παιδί μου... Είνε βαρεία, όμως!... Θα μπορέσης εσύ να τη σηκώσεις;

Ο λουστράκος ένοιωσε την επαγγελματική αξιοπρέπεια του, να «θίγεται»... Χαμογέλασε αγέγραχα. Κι' άρπάζοντας τη βαλίτσα την τοποθέτησε στερεά στον ώμο του...

— Έλάτε κοντά μου! είπε ύστερα στην ώριμη γυναίκα, αποφεύγοντας φρόνιμα να την προσφωνήσει «μαντάμ» ή δεσποινίδα. Πρέπει να βγούμε τώρα έξω απ' το σταθμό, για να βρής και κανένα ταξί!...

«Άρχισαν να διασχίζουν τον άχανή σταθμό, τις άχανείς αποβάθρες του, τις άχανείς αίθουσες άναμονής... Μυρμηκωφλή από ταξιδιώτες, ύπαλληλους των τραίνων, άχθοφόρους γύρω... Σφυρίγματα και μανούβρες τραίνων... Κοσμοχαλασιά... Πανδαιμόνιο...

Η δεσποινίς Κυνθία φρύαξε... Τό χάος αυτό της κινήσεως και τού θορύβου, της προενοούσε δίγγο... Ξένη κι' άνηξερη μέσα σε τόσους ξένους, φοβήθηκε. Τάχυνε τό θήμα της, πλησίασε τον μικρό κι' άρχισε να περπατάει πλάι του...

— Τόν ξέρεις τόν άνηπιό μου τόν Δαυίδ; ρώτησε σε μία στιγμή τόν λουστράκο, νοιώθοντας την άνάγκη να πηλάι, νοιώθοντας την άνάγκη μιας όποιασδήποτε συντροφιάς μέσα στη θορυβώδη εκείνη άπομόνωσί της.

— Όχι!... Δεν τόν ξέρω!... «Έναν Δαυίδ πού ξέρω, πουλάει φιστίκια στο καρροτσάκι! άποκρίθηκε με σοβαρή άφέλεια ο μικρός.

— Μπα!... Δεν είν' αυτός! Ξανάπε με καμάρι εκείνη. Ο άνηπιός μου έμένα, είνε φοιτητής!... Δυό χρόνια έχει πού λείπει απ' τό χωριό μας, από κοντά μου... Έγώ, ξέρεις, τόν έχω άναθρέψει σαν παιδί μου!... Είνε υιός της άδερφής μου και τόν άφησαν μικρούλη κι' όρφανόν στα χέρια μου.

Ο μικρός περιωριζόταν να διασχίζει κοπιωτικά τόν δρόμο του πρὸς τήν έξοδο τού σταθμού και ν' άκούη δίχως να μιλή... «Όσο για τήν καλή κι' άφελή γεροντοκόρη, εκείνη εξακολουθούσε τη φλυαρία της.

— Έμεινα, ξέρεις, άνυπαντρη, για να τό αναθρέψω... Ξενοδούλευα για χάρι του... Δεν δέχτηκα μερικούς γαμπρούς πού με ζήτησαν, γιατί οι μυχθηροί αυτοί δεν ήθελαν στο σπίτι ένα ξένο μωρό!... Τι τους πείραζε αυτούς ο κυμένος μου ο Δαυίδ!...

— Ναι, ναι!... Τι τους πείραζε αυτούς; άποφάσισε επί τέλους να πη

πιδοκιμαστικά, ο λουστράκος.

— Έτσι δέν είνε; εξακολουθόν θριαμβευτικά ή γυναικούλα. Λοιπόν, έδώ και δυό χρόνια, βοήθησε ο Παντοδύναμος νάχω πολλές δουλειές: Ξενοκентούσα... Ξενοσιδέρωνα!... Περίσσευαν λεπτά... Κι' έτσι, έστειλα τόν άνηπιόλη μου έδώ, να σπουδάση γιατρός, σύμφωνα με τή μανία μου!

— Και... σπούδασε; ρώτησε ο λουστράκος, κουρασμένος πειά και μισολαχανιασμένος.

— Είσαι άνήξερος έσύ, σου είπα! άπάντησε μ' έμφύση ύφος ή γεροντοκόρη. Βγαίνουν ποτέ γιατροί οι φοιτητά, μέσα σε δυό χρόνια μονάχα!... «Όχι, βέβαια!... Μά ο Δαυίδ μου, άν και δέν πήρε δίπλωμα ακόμα, ώστόσο άρχισε κιόλας να βγάι μπόλικά λεπτά με τή μισογιατρική του!... Νά, από πέρσι έχει πού μου στέλνει έπιταγές... Και τί έπιταγές!... Όλες από εκατό δολάρια ή καθεμιά, και μπόλικες μάλιστα!... Άς έχει τήν ελπί μου, τό καλό μου άγοράκι: Άρκετά με άνακούρισε για δσα στερήθηκα για τό χατήρι του!... Και τώρα, μουστειλε και τά ναύλα, νάρθω να τόν καμαρώσω!

«Έφτασαν πειά στην έξοδο τού σταθμού... Ο λουστράκος φώναξε ένα ταξί, τοποθέτησε τη γυναικούλα και τη βαλίτσα της μέσα, και πήρε για άμοιβή ένα δολάριο κι' ένα μικρό φιλιό στα άχτένιστα μαλλιά του...

Ο σωφέρ πάλι, πήρε ένα χαρτάκι με τή διεύθυνση της κατοικίας τού Δαυίδ... Τό ταξί ξεκίνησε θορυβαστικά μέσα στους δρόμους της μεγαλουπόλεως... Και σε είκοσι λεπτά της ώρας, σταμάτησε μπρὸς σ' ένα κομψό σπιτάκι μιας κόπας άπόμερης συνοικίας...

Στό κατώφλι της πόρτας, περίμενε με λαχάρα ένας έφηβος ώραίος, ψηλόκορμος, δυνατός, κομψότατα ντυμένος... Έβγαλε μία φωνή χαρούμενη, μόλις είδε την αγαθή γυναίκα να κατεβαίνει ζαλισμένη απ' τό ταξί!... «Εκείνη τόν μνημόνευε...

— Άγόρι μου! ξεφώνισε.

— Θέλα μου! άπάντησε εκείνος.

Και σφιχτήκαν άμοιβαία σ' ένα θερμό άγκάλιασμα, δακρύζοντας απ' τή συγκίνησή τους...

Δυό μέρες άργότερα, κατά τό βρόδυ, και σ' ένα μεγάλο πρεπές θέατρο της Νέας Υόρκης:

Σε δυό καθίσματα της πρώτης σειράς, «διακεκριμένη θέσις», κάθονται πλάι-πλάι ο Δαυίδ-υπέρκομος στο φάσμα του— κι' ή θεία του ντυμένη με ήπλο, μά πανάκριβο, φουατό...

Δυό μέρες τώρα, ζή σαν μέσα σ' ένα νεύρο... Δεν πιστεύει στα μάτια της, όσο βλέπει τήν πολυτελή ζωή και τό τρελλά έξοδα τού λατρευτού άνηπιού της!... Κι' ο ίδιος ζή μεγαλοπρεπώς, στατα και για τό χατήρι της καλής του θείας ξεδεύει χρήματα άσφαλύνστα: Τής κάνει άπλά μά δαπανώμενα, όλο με αυτοκίνητο τήν τρυφί, στα άξιοθέατα, ο κόσμος παντα σάν να τόν ξέρη καλά, κι' όλο παντού τού δείχνουν μία ιδιαίτερη κτίμησι...

Κι' είνε ακόμα φοιτητής! πεπειτα διαρκώς ή φτωχή «δεσποινίς Κυνθία» Φαντάσου τί μεγαλεία βάζει τό μωρό μου, όταν θά γίνη και γαμπρός!

Απόψε, τή φέρνει στο θέατρο... Τη πρώτη φορά στη ζωή της μπαίνει στο «άνειρεμένο» θέατρο ή στεργμένη γεροντοκόρη... Πολλά βέβαια έχει άκούσει, γι' αυτό... Έχουν έρθει και στο χωριό της μικροβασί, ποτέ όμως δεν έδεψε λίγα σεντ για τό εισιτήριο, γιατί ο Δαυίδ της χρειαζόταν βιβλία, έξοδα σχολείου, ρούχα, παπούτσια, φαγητό καλό και δυναμωτικό!...

— Καί τάβγαζε τόσο δύσκολα τό λεπτά, ή καυμένη...

Η πελώρια βελούδινη αόλαία άνοίγει.

Η δεσποινίς Κυνθία καρφώνει τα θαμπά μάτια της, με δίχα στη σκηνή... Ξωτικά μπαλέτα χορεύουν έξω πάνω, κολυμπώντας σε πέπλους άχνοί, σε τούλια, σε πολύχρωμα λου

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο άνθρωπος πού κατεδίκασε τόν Όσκαρ Ουάιλντ. Ο λόρδος Κάρζον και ή μνησικακία του κατά τού ποιητού. Η τύχη ενός βιβλίου. Από τά χέρια τού Βερλαίν στο Μπαρτού. Η Ζυπ και ή κόρη της. Ο Ρονύ και τό «δρεκτικό της εργασίας». Τό κόκκινο πανί τού ταύρου κλπ. κλπ.

Ο Άγγλος άρχιδουκάτης λόρδος Κάρζον, ο όποιος πέθανε πρὸ ήμερών, σε ήλικία 81 ετών, ήταν ο περίφημος δικηγόρος της κατηγορίας κατά τήν ιστορική πλέον στά χρονικά της φιλολογίας δίκη τού Άγγλου ποιητού Όσκαρ Ουάιλντ.

Ο Κάρζον υπήρξε τόσο δοριμύς στις κατηγορίες του εναντίον τού ποιητού, ώστε έμεινε γνωστός ως «ο άνθρωπος πού καταδίκασε τόν Όσκαρ Ουάιλντ». Ποτέ δέ δέν μετανόησε γι' αυτό, γιατί ως τις τελευταίες ήμέρες της ζωής του εξακολουθούσε να θεωρή τόν Ουάιλντ άξιο της τιμωρίας αὐτοῦ επεβλήθη.

Ο Κάρζον συγκέντρωνε με πάθος όλα τά περιοδικά, τά βιβλία και τις έπ' μερίδες πού έγραφαν για τήν περιφημη αὐτή ύπόθεσι κι' έλεγε: «Να!...

Χωρίς αὐτή τήν καταραμένη δίκη, ο κόσμος θά είχε πάψει πρὸ πολλοῦ να μιλάη για τόν Ουάιλντ... Καί ίσως να μὴν είχε άδικο...

Ο δολοφονηθείς Γάλλος πολιτικός Λουδοβίκος Μπαρτού, ο όποιος ως γνωστόν ήταν περίφημος βιβλιόφιλος, ευχαριστιόταν έξαιρετικά όταν εύρισκε κι' άγόραζε στα παλαιοβιβλιοπωλεία τού Παρισιού βιβλία νέαν ποιητών, πού άργότερα έγιναν διάσημοι, με ιδιοχειρους άφιερώσεως των σε παλαιότερους ένδόξους ποιητάς.

Έτσι τού έπεσε κάποτε στα χέρια μία από τις πρώτες ποιητικές συλλογές τού διασημου συγχρόνου Γάλλου ποιητού Άνρὺ ντε Ρενιέ, άφιερωμένη «εις ένδειξιν άπειρου θαυμασμοῦ» στον Πόλ Βερλαίν.

Ο Μπαρτού, ο όποιος συνεδέετο στενά με τόν Άνρὺ ντε Ρενιέ, τού άνεκόνισε τό εύρημά του. Ο ποιητής πήρε τότε τό βιβλίο, έμεινε μερικες στιγμές όνειροπόλος πάνω απ' τή σελίδα στην όποια είχε γράψει τήν άφιερωσί του πρὸς τόν Βερλαίν κι' έγραψε από κάτω τό έξης τετραστίχο:

Βιβλίο μου, ήσουν τυχερό, άφού από τά χέρια ενός μεγάλου ποιητού έπήγες στη βιβλιοθήκη τού άγαπημένου φίλου μου Μπαρτού.

Η τελευταία άποθανούσα, εις πολύ προχωρημένη ήλικία, Γάλλισ, μυθιστοριογράφος Ζυπ είχε μαλώσει με τήν κόρη της, λόγω τού γάμου της, τόν όποιο δέν ένέκρινε και είχε να τήν διη πολλά χρόνια.

Όταν, λοιπόν, ή Ζυπ βρισκόταν στα τελευταία της, οι φίλοι της τήν συμβούλευαν να συμφιλιωθή με τήν κόρη της και τής έλεγαν:

— Γιατί δέν θέλετε να τήν ξαναϊδέτε τώρα; Όλα έχουν ένα τέλος σ' αυτό τόν κόσμο, ακόμα και τό μίσος... Δεν νομίζετε πως είνε πειά καιρός να συμφιλιωθή με τήν κόρη σας;...

Τότε ή Ζυπ άπάντησε άμετάπειστη:

— Είμαι πειά πολύ γρηά για να κάνω καινούργιες γνωριμιές!...

Η αλήθεια όμως είνε ότι λίγες ώρες πρὸ τού θανάτου της ή Ζυπ έχάλεσε τήν κόρη της κοντά της και συμφιλιώθηκε μαζί της.

Ο διάσημος Γάλλος συγγραφέας Ζ.—Η. Ρονύ, ο πρεσβύτερος, άρχίζει κάθε πρωί τήν εργασία του γράφοντας πενήντα στίχους, μολονάτι δέν είνε καθόλου ποιητής.

Τους στίχους αυτούς τούς ρίχνει κατόπιν στο καλάθι του.

Τότε—θά ρωτήσατε—γιατί τούς γράφει; Άπλούστατα, για να τού φέρνουν κέφι για δουλειά. Είνε, όπως λέει ο ίδιος, τό «δρεκτικό της εργασίας» του.

Ο Ρονύ, επίσης, όταν ταξιδεύη, παίρνει πάντα μαζί του ένα κομμάτι κόκκινο πανί, τό όποιο βάζει επάνω στο τραπέζι του πρὶν άρχισή να γράφη.

Κάποιος, λοιπόν, φίλος του, ξαφνιασμένος για τήν ιδιοτροπία του αὐτοῦ, τόν ρώτησε μία μέρα τί τού χρειαζόταν τό πανί αυτό.

— Άπλούστατα, άπάντησε ο Ρονύ, τό κόκκινο πανί έξασκει σε μένα τήν ίδια επίδοσι πού έξασκει και στους ταύρους. Μ' έρεθίζει και πέφτω με τό μούτρα στη δουλειά!

Λουδία και μεταξωτά... Μεγαλοπρεπείς βασιληάδες πανέμορφες χρυσοντυμένες βασιλίσσες, σκλάβες και σκλάβοι φανταστικοί, πάνε κι' έρχονται διαρκώς...

Μιλούν, φωνάζουν, χορεύουν, χειρονομούν... Μεθυμένη απ' τή γοητεία ή δεσποινίς Κυνθία, βλέπει δίχως ν' άκούη: «Έχει βυθιστή σ' έκσταση!

Ξαφνικά, βλέπει τόν Δαυίδ της άπάνω στη σκηνή, κι' άναμεσα σ' ένα όνειρώδες μπαλλέτο!... Σκιρτάει, κυττάει πλάι της, μά ο αγαπημένος άνηπιός της λείπει από κοντά της!... Ξανακυττάει έξαλλη, λαχταρισμένη, στη σκηνή, κι' ο Δαυίδ τραγουδά σαν άηδόνι τώρα, μέσα στη νεκρική σιγαλιά τού κολοσσαίου θεάτρου!!!

Κι' όταν τελειώνη τό υπέροχο, σαγηνευτικό τραγούδι του, δολιχρό τό θέατρο τραντάζεται απ' τά χειροκροτήματα, και βρονά από άνοδοέσμες σκεπάζουν τή σκηνή!!!

Η δύστυχη γεροντοκόρη λαχινιάζει: Τι σημαίνουν όλα αυτά;

Ο Δαυίδ χαμογελαστός, προχωρεί στη σκηνή ύποκλίνεται στο έξαλλο πλήθος, και φωνάζει δυνατά:

—Σας εύγνωμονώ, κυρίες και κύριοι... Είμαι ευτυχής... Η έκδηλώσεσ σας ή ένθουσιώδεις, με γεμίζουν από συγκίνηση... Μοῦ έπιτρέπετε όμως, κάτι!... Μοῦ έπιτρέπετε να έκφράσω τήν εύγνωμοσύνη μου, στη μόνη δημιουργό, στη μόνη αίτια τών τώνων θριάμβων μου ως τώρα!... Βρίσκεται ανάμεσά μας, λέγεται δεσποινίς Κυνθία, είνε θεία μου, γρηομυσε για μητέρα μου, και... τή ραίνω με τό λουλούδια της, τή στιγμή αὐτή!

Κι' από όλος ο κόσμος χειροκροτεί δαιμονισμένα, ο Δαυίδ δακρυμένος σκύβει, μαζεύει μία άγκαλιά από λουλούδια, και ραίνει με αυτά τήν αγαθή γεροντοκόρη, ή όποια...

Η όποια έξαλλη από ευτυχία, γλυκά απ' τή συγκίνησή της, νομίζοντας πως βλέπει όνειρο μαγευτικό, ψιθυρίζει άνοηκέαστη:

— Όστε είνε καλλιτέχνης, ο Δαυίδ μου!... Όστε μέματα μούγραφε, πως είνε φοιτητής!

Και ξαπλώνεται κάτω λιπόθυμη!...

ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΑ ΖΩΑ

Η ΑΦΟΣΙΩΣΙΣ ΤΩΝ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ

Θα γνωρίζετε βέβαια τήν περίφημη ιστορία τού Άνδροκλή και τού λιονταριού του.

Φαίνεται λοιπόν ότι ή ιστορία αὐτή δέν είνε διόλου φανταστική κι' ότι τά λιοντάρια μπορούν σ' αλήθεια να συναντηθούν με φίλια με τούς ανθρώπους και να τούς άκολουθοῦν πιστά και άφωσι αμέτα σάν σκυλάκια.

Ένας θηριοδαστής στο Παρίσι, κάνει συχνά τόν περίπατόν του στους δρόμους της πρωτεύουσας, άκολουθούμενος από μία νεαρή λέαινα πού τήν έχει δεμένη μ' ένα λουρί.

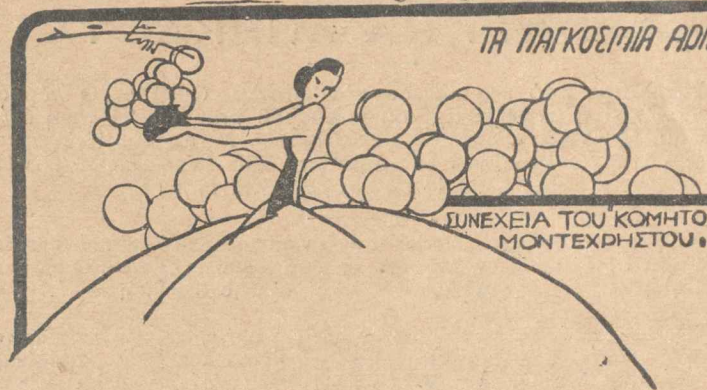
Στό Μαρκόο πάλι, σ' ένα άπομεμακρυσμένο φυλάκιο, ένας Γάλλος λοχίας είχε ένα λιοντάρι πού τό είχε μεγαλώσει από μωρό με τό μπιμπερόν. Όλος ο κόσμος τού γνώριζε και κανένας δέν τό ρεβόταν. Μία μέρα όμως πήγε στο φυλάκιο ένας νέος λοχαγός. Μόλις είδε τό θηρίο, έγινε έξω φρενών και άπήγαγε από τόν λοχία να τό άπομακρύνει με κάθε τρόπο από τόν στρατόνα. Ο λοχίας λοιπόν άνέβηκε στοποδήλατο και πήρε μαζί του και τό λιοντάρι του πού πηδοῦσε κοντά του, σαν τρελλό, ένθουσιασμένο πού έβγαине περίπατο. Ο λοχίας πήγε όσο μακρύτερα μπορούσε μες στο δάσος και εκεί τό κατάφερε ώστε μία στιγμή να τόν χάση τό λιοντάρι του από τα μάτια του. Έπειτα άρχισε να τρέχη με δλη του τή δύναμι και γύρισε στο στρατόνα με τήν έλπίδα πως τό λιοντάρι δέν θα έβρισκε τό δρόμο του. Τι είδε όμως μόλις έφθασε στο στρατόνα; Τό λιοντάρι του, εξαπλωμένο μπρὸς στην πόρτα τού κοιτάδιου του, πού τόν περιμενε σαν ένα πιστό σκυλί. Έννοείται ότι μπροστά σε τόση άφοσίωσι έμαλάκωσε ή καρδιά τού αὐστηροῦ λοχαγοῦ και επέτρεψε στον λοχία να κρατήσθ τό λιοντάρι του.

Από τήν αρχαιότητα ο Μ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΤΑ... ΦΑΣΟΛΙΑ!

Ξέρετε ποιά ήταν τό αγαπημένο φαγητό τού Μεγάλου Άλεξάνδρου; Τά φασόλια λούπια, μαγειρεμένα με τό λάδι. Σχετικός ο χρονογράφος ο Άθήναιος, άναφέρει πως ο μέγας κατακτητής είχε πάρει μαζί του από τήν Μακεδονία ένα μάγειρο πού τόν άκολουθούσε σ' όλες του τις έκστρατείες και τού μαγειρενε τ' αγαπημένο του φαγητό. Η ώραία Ρωξάνη, ή σύζυγος του, ξετρελλανιόταν κι' αὐτή για τά λούπια φασόλια.

Όσκαρ Ουάιλντ

ΤΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΑΝΕΞ. ΔΟΥΛΙΑ. ΠΑΤΡΟΣ

Ο ΥΙΟΣ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΤΟΥ ΚΟΜΗΤΟΣ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

— Κύριε κόμη, είπε, εύαρεστηθήτε να δεχθήτε τη φιλοξενία μου στην Ήκαυλι μου!... Τό αγρόκτημά μου απέχει λίγες ώρες απ' εδω... Είναι μεγάλο κι' όχηρό σαν φρούριο... Τρόφιμα υπάρχουν εκεί σε άφθονία!...

Καί ενώ ο Μοντεχρήστος δίσταζε να δεχτή την ευγενική φιλοξενία του Γάλλου εκείνου άποίκου, ο Φανφάρ εξακολούθησε πιο πειστικός:

— "Άλλωστε, σκεφθήτε, κύριε κόμη, ότι έχετε μαζί σας γυναίκες, παιδιά, αδύναμες υπάργεις!... Ο γιός σας είναι καλά θεβασια και η κυρία Καραμάν τον περιποιείται εξαιρετικά... Είναι όμως κλονισμένος ακόμη, από τις τόσες συγκινήσεις!... "Υστερα, η μικρή Μεζδέ ακόμη, καθώς θέλεπετε, είναι χλωμή από τη λιποθυμία της... Η μίς "Ελφίς τράθηξε πολλά, όσο να φτάση εις βοήθειάν σας. Παραπλανήθηκε, πείνασε, δραπέτευσαν οι άπαδοί της και μονάχα η κυρία Καραμάν της στάθηκε άφωσιωμένη!... Θα μπορέσουν άρα γε αυτές η γυναίκες να άνθξουν σε περισσότερες περιπέτειες;

Ο Μοντεχρήστος άκουγε σκυφτός... "Ενοιωθε ότι εξ αίτίας του και εξ αίτίας των σχεδίων του — έστω και έρωτων — τόσοι άνθρωποι είχαν πεθάνει και άλλοι τόσοι τυραννιόντουσαν σκληρά και επικίνδυνα... "Υστερα, η σκέψη του παιδιού του, του λατρευτού "Ελπιδοφόρου του, ο οποίος τόσο πολύ είχε κινδυνεύσει, τον λύγισε δριστηκά...

Καί σκύβοντας τό κεφάλι του, ψιθύρισε με έγκαρτέρησι και θλίψη:

— Ευχαριστώ, κύριε Φανφάρ!... Πάμε... Μπρος στην άδυσωπήτη κι' άκατανίκητη ανάγκη, ύποχωρούν και οι Θεοί ακόμη!...

Η συνοδεία, έφιππη ή άνεθασμένη σε καμήλες, θγήκε ύστερα από ένα τέταρτο της ώρας στην άνοιχτή έρημο και άρχισε να προχωρή προς τό αγρόκτημα του Φανφάρ...

Η συντροφιά των ήρώων της Ιστορίας μας, είχαν σχηματισθή — κατά τό διάστημα της πορείας — σύμφωνα με τον χαρακτήρα και με τις προτιμήσεις του καθενός των: Μπροστά, σαν άρχηγός κάλπασε ο Μοντεχρήστος... Πλάι του είχε τον Φανφάρ, σαράντα χρόνων περίπου άνδρα, ψηλόκορμον, στιβαρόν, εύλύγιστον και με χαρακτηριστικά προσώπου ευγενικά και ώραία... Σπάνια άλλαζαν κουθέντες στο δρόμο, και ο Μοντεχρήστος από διάκρισι απόφευγε να τον ρωτά για τη ζωή του και για τό παρελθόν του...

Πιο πίσω, άκολουθούσαν έφιπποι και πλάι-πλάι, ο "Αλθέριος Ζολιέτ και η Μεζδέ... Επίσης δέν μιλούσαν οι δύο νέοι... Η γλωμάδα των, όμως, και η γρήγορη άναπνοή των, έδειχνε καθαρά τη συγκίνησή των, παρ' όλο που άπόφευγαν ν' αλληλοκυτάζωνται!

Τί κι' αν ήταν σκυφοί και οι δύο τους και με τά μάτια τους διαρκώς χαμηλωμένα;... Η σκέψη του ενός και η ψυχή

—Ο γιός σας είναι κλονισμένος από τις συγκινήσεις...

του, έσμιγαν άδιάσπαστα και ήδονικά με την ψυχή και με τη σέψη του άλλου...

Τρίτο ζευγάρι άκολουθούσε, ή μίς "Ελφίς και ο "Ελπιδοφόρος... Η νεαρή "Αγγλίδα, ρίχνοντας συχνά βλέμμα λατρείας άφωνης και κρυφής στον κόμητα που προπορεύονταν, γύριζε συχνά επίσης στον "Ελπιδοφόρο και παρακολουθούσε με άνησυχία την κατάστασί του... Ήταν φανερό, ότι ο δυστυχής νέος ύποφερε τρομερά, συγκρατώντας όστόσο με θαυμαστή κατεργασία την κόυρασι και την εξάντλησί του: Βουβός, άνόρεχτος, κίτρινος, ριγούσε κάθε τόσο απ' τον πυρετό, και τό μέτωπό του έκαίε...

Κατόπιν άκολουθούσαν πλάι-πλάι, ο εύθυμος Κοιλαίμης και η γελαστή κυρία Καραμάν, η παχουλή χήρα του πρώην γαροφύλακος κυρίου Καραμάν... Ταιριασμένοι στη φλυαρία και στην άνοιχτή καρδιά, ο τσοχαπίνης ζουάθος και η όρημη, αλλά άναίσθητη παιδαγωγός της μίς "Ελφίς, είχαν άπορροφηθή άπό την αισθηματική και παιδιαστική συζήτησί τους: Η γλώσσες τους «έκοβαν κι' έρραβαν», ή ματιές τους έλαμπαν από ύμωσιβία έχχαρίστηρι της συντροφιάς και ή υπάργεις τους άδιαφύροσαν για τους περασμένους, παρόντας και μελλοντικούς κινδύνους!

Καί τέλος, άκολουθούσε ή συνοδεία του Μοντεχρήστου, ένομένη με τη συνοδεία του Φανφάρ και της νεαρής "Αγγλίδας... Η ζέστη δυνάμωνε... Η πορεία γινόταν πιο κοπιστική... Οι άνθρωποι και τά όλογα έλυωναν απ' τό λιωπύρι και τυραννιόντουσαν απ' τη ζέστη... Καί μονάχα η καμήλες έδειχναν άνάγνη μέσα στην κόλασι εκείνη της έρήμου...

Τέλος, και κατά τό θράδυ, φάνηκε μία δροσερή δσσι από μακριά...

Είπε τό Μετλίλ!... "Ετσι λέγεται τό αγρόκτημά μου! έβήθημε ο Φανφάρ λακωνικά, καθώς ο Μοντεχρήστος τον ρωτούσε με τη θλίψη...

— Φτάσαμε! ψιθύρισε ο Μοντεχρήστος με άνακούφισι, κιντώντας τον Φανφάρ κατάμματα... "Αναπαυθούν οι άρρωστοί μας... Καί ή δύστυχη συνοδεία μου θα θρή φιλοξενία και πεισιθυλίσι!... Ω, κύριε Φανφάρ, πώς θα μπορέσω ποτέ να σας εύχαριστήσω;

— Κύριε κόμη, μονάχα την έκτίμησί σας θέλω! άποκρίθηκε μετρίφρονα ο άρχηγός... Τίς μέρες γίγας, στην άπαρξί του οποίου κάποιος μισήριο ήταν κρυμμένο...

Καί σπινούρισε τό άλογό του, για να μη δώσει καρπό στον κόμητα να πη κι' άλλες εύχαριστίες...

Υστερα από λίγη ώρα, ολόκληρη ή συνοδεία έφτασε μπρος σ' ένα μεγαλοπρεπές στατο και έκτεταμένο αγρόκτημα... Αόλές, σπία για την ύπηρεσίσι και για τους γεωργούς, κήποι, σταύλοι, διαστά τριγύριζαν μία πελωρία έπαυλι, ή όποια χρησίμευε για κατοικία του άποίκου...

Φωνές χαρούμενες άκούστηκαν τότε απ' τό βάθος του κτήματος. Καί σε λίγο, στην πελωρία αλόπορτα παραστάθηκε ένα σύμπλεγμα ανθρώπων, περιεργό αλλά και γαυρευτικό:

Η κυρία Ειρήνη Φανφάρ, σύζυγος του άποίκου, άρρωστή, ξανθή, λυγρή, κάποις τριάντα χρόνων... Στην άγκαλιά της κρατούσε ένα χαλαρό θρυτό παιδάκι, τό όποιο άφίσησε άμέσως να γελά και να τραυλίζει «καλημέρες» στην γιγαντοσώμη πατέρα του...

Ο Μομποισέ, ψηλός, πενηντάρης, κομικός, παλιός σχολνοβάτης και παλαιότατος ίπποδρομίων, ο όποιος είχε

άκολουθήσει τον μυστηριώδη κύριό του ως τά θάση εκείνα της "Αρακίς...

Ο Σιδερόστομος, γηραιός αλλά στιβαρός γίγας, πωλαίστης πανοδύων θιάσων κι' αυτός, ο όποιος είχε επίσης την ικανότητα να καταπίνει καυτερά ποτά, ή να σηκώνη μ-γάλα θάρη με τά δόντια του...

Καί τέλος, άνάμεσα στο πλήθος των ύπηρετών και των κολήγων, ξεχώριζε ή κυρία Καλέττη, μεσόκοπη, πολυθασανισμένη θασαίς, παλιά ήθοποιός, με καμένη καρδιά, αλλά με προσώπο πάντα χαριώπο...

Η άλλόκοτη αυτή ομάδα των ανθρώπων του κυρίου Φανφάρ, έπιδέχτηκε τον κύριό της και του, φιλόξε-νόμε-νους του με άνοπο καί χαρά και φιλοφροσύνες... Η συστάσεις άναμεταξύ τους έγιναν από τον ίδιο τον παράδοξο Γάλλο άποίκο... Καί ή άπύλητη έγκαρδιότητα δέν άργησε να βασιλεύση μεταξύ των γνωστών και άγνωστων ήρώων της Ιστορίας μας...

Όλοι έγκατεστάθηκαν σε ιδιαίτερα δωμάτια, έλουστήκαν, άναπαύτηκαν... Η νύχτα είχε φτάσει από πολλή ώρα πειά... Καί ή αρα τό θραδυνού φαγητού πλησίασε...

Σε μία τεραστία τραπέζια, ήταν μαζεμένοι τώρα, γύρω άπό ένα κοινό τραπέζι, ο Μοντεχρήστος, ο Φανφάρ, ο "Αλθέριος, ο Κοιλαίμης, ο Μομποισέ, ο Σιδερόστομος, ο "Ελπιδοφόρος, ο Καραμάνης... Η νύχτα είχε φτάσει από πολλή ώρα πειά... Καί ή αρα τό θραδυνού φαγητού πλησίασε...

Κι' ο Μοντεχρήστος, καθισμένος στη θέσι της τιμής, πριν άργήσουν τό φαγητό, σηκώθηκε όρθός, ύψωσε τό ποτήρι του και έπεί:

— Κύριε Φανφάρ, ακόμη δέν ξέρω καλά — καλά ποίος είστε!... Μαντεύω, όμως, ότι ή καρδιά σας είναι τιμία και ελευκρινή... Καί γι' αυτό προτιώ στην ύγεια σας και στην ύγεια της άξιότιμης οικογενείας σας!

Όλοι καταχειροκρότησαν τά λόγια του άρχηγού των... Συγκινημένος ο Φανφάρ, σηκώθηκε κι' αυτός όρθός, τσούγκρισε τό ποτήρι με τό ποτήρι του κόμητος κι' άποκρίθηκε:

— Σας εύχαριστώ, κύριε κόμη... Θα σάς διηγηθώ όλων σε λίγο, την Ιστορία του παρελθόντος μου... Καί τότε, θα πεισθήτε, ότι καλά μαντέψατε, για την τιμιότητα και για την ελευκρινία της καρδιάς μου!

(Τέλος του Δευτέρου Μέρους)

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ Ο ΒΕΝΕΔΕΤΟ

Α

Επιστολή του Κόμητος Μοντεχρήστου προς τόν υιόν του "Ελπιδοφόρον.

Παρίσι, "Απρίλιος

"Αγαπητό μου παιδί,

Δώδεκα χρόνια πέρασαν από την ήμέρα που με τη βοήθεια των άγαπημένων μας φίλων στο "Αλγέριο, κατόρθωσα να σε σώσω από τον πιο φριχτό θάνατο. Από την ήμέρα εκείνη ως σήμερα πολλά γεγονότα συνέβησαν και τά μαλλιά μου άσπρίζουν όλοένα και πιο πολύ.

Άπέραστα πειά τά έξήντα, κι' αν θέλω να κάνω κανένα καλό άπόφασι, πρέπει να θιαστώ... Ως τώρα άντιμετώπισα με θάρρος πολλές καταστροφές, πολλούς κινδύνους και υπέφερα με γενναίτητα άναρίθμητες θλίψεις, Πάλαψα πάντα χωρίς να φοβηθώ και τους πιο ισχυρούς και τρομερούς ανθρώπους. "Ενα μόνο πράγμα με κατέβαλε, ένα πράγμα μόνο με συνέτριψε, ο θάνατος της μητέρας σου. "Εδω και πέντε χρόνια ή γυναίκα αυτή που έφερε με τιμή τόνισμά μου, που ήφερε όλο τό μυστήριο της ζωής μου, ή γυναίκα αυτή που με τόση άξιολάτρευτη άφοσίωσι, είχε αναλάβει τό δύσκολο έργο να με κάνει να πιστέψω στο μέλλον, ή κόμησσα Χάιδα, άποκοιμήθηκε για πάντα μέσα στην έγκαλιά μου. Κι' εγώ ωλόδυζα από τό σπαραγμό μου — εγώ που ως τότε νόμιζα ότι τά δάκρυα ταιριάζουν μόνο στα παιδιά και στις γυναίκες.

Καί, είχα καταλάβει πειά πώς ήμουν ένας άνθρωπος και τίποτε περισσότερο. "Ενας άνθρωπος και κάτι λιγώτερο από τους άλλους ανθρώπους με την άπλόικη καρδιά, που προχωρούν με

θήμα σταθερό στη ζωή, χωρίς να σκεφθούν ποτέ να θάλουν τον έαυτό τους πάνω απ' όλους τους άλλους.

Καί έλεγα μέσα μου με γαλήνη μπρος στην νεκρή μητέρα σου:

—Κόμη Μοντεχρήστε, κύτταξε τά γλωμά αυτά μάγουλα, τά ώραία αυτά μάτια που έσθυσαν, τά ξέθωρα αυτά χείλη!... "Εσύ είσαι έδω ζωντανός, πλούσιος, παντογνώστης!... Τί μπορείς όμως να κάνης έναντίον του θανάτου;... "Εθριάμβευσες κατά του Βιλλεφόρ, του Μορσέφ, του Δαγκλάρ, του Βενεδέτο, του Μαυλάρ, του δημίου του παιδιού σου!... "Αλλά δέν θα θριαμβεύσής κατά του θανάτου!... Θέλεις να δώσης τη ζωή σου, τό αίμα σου, για να ξαναζωντανέψης αυτήν που είναι μπροστά σου και δέν μπορείς να κάνης τίποτε... Μνήσθητι ότι είσαι άνθρωπος!...

Είχες συμπληρώσει τότε τά δεκάδη σου χρόνια, "Ελπιδοφόρε μου, κι' έκλαιγες και σύ. Γιατί καταλάβαινες ότι τό παιδί που χάνει τη μητέρα του, χάνει τό μισό έαυτό του... "Ωστόσο, έλεγες μέσα σου: «Μου μένει ακόμη ο πατέρας μου»... Μά καί τότε είχε πεθάνει ή στιγμή εκείνη και στον πατέρα σου... Η μάλλον κάτι είχε γεννηθή, κάτι είχε μεγαλώσει μέσα του και τότε είχε κυριεύσει ολόκληρο... Κι' αυτό ήταν ή άμφιβολία...

Τόσα χρόνια, παιδί μου, ο πατέρας σου νόμιζε τον έαυτό του άνώτερο όλων, κύριο της Είμαρμένης, της δικής του και των άλλων — είχε πεισθή με μία παιδιαστική άφέλεια με την όποια χαμογελάει σήμερα, ότι κανένας δέν μπορούσε να έξι-σωθή μαζί του και ότι όλοι θα ύποκλινόντουσαν μπροστά του.

Μά ο θάνατος μου έδειχνε τώρα τό σκελετωμένο χέρι του. Ρυτίδες είχαν φανή στο μέτωπό μου, τά μαλλιά μου είχαν άσπρίσει, τά χείλη μου χλωμίαναν και καταλάβαινα πως και δ-

λη τη θέλησί μου αν κατέβαλα δέν θα μπορούσα να έξαλειψω ούτε μία ρυτίδα μου, δέν θα μπορούσα να εναυμαρίσω ούτε μία τρίχα μου. Στ' αλήθεια, είχα ξεχάσει τό χρόνο και τό θάνατό... Θάγα τώρα τό θάρρος, να σου τά δ-μολογήσω όλα; Θά τό κάνω, γιατί πρέπει...

"Ημουν πανίσχυρος πειά. Είχα έκδικηθή, είχα τιμωρήσει όλους τους έχθρούς μου. "Αλλά όταν θέλησα να έπανορθώσω τό μεγάλο κακό, που είχα κάνει τό πέτυχα τάχα κι' αυτό;... "Απέσπασα θέβασια τό παιδί της Μερσεδές από τά χέρια των θρησκομανών του Ουάργλας... "Αλλά έπειτα από δύο χρόνια σκοτώθηκε και τό θάνατό του δέν τον έκδικήθηκε ακόμη... Κ' ή Μερσεδές ή ίδια πέθανε από τη θλίψη της έπειτα από τον θάνατο του παιδιού της.

Κ' οι άλλοι που είναι τώρα; Χάθηκαν όλοι, μ' άφησαν μόνο... Πού είναι σήμερα ο Μαξιμιλιανός Μορέλ, που είναι ή κόρη του Βιλλεφόρ, ή γλυκειά εκείνη Βαλεντίνη που τόσο θά ήθελα να την δω εύτυχισμένη; Χάθηκαν κι' οι δύο στην τρομερή έπανάστασι των "Ινδιών, στα 1859...

"Απ' αυτά φαίνεται ότι αν τό μίσος μου ήταν παντοδύναμο και χτυπούσε άλύπητα, ο πόθος μου όστόσο να υπερασπισθώ τους άλλους δέν είχε καμιά δύναμι...

Καί τη νύχτα αυτή, που νοιώθω τό θάνατο κοντά μου, θα έλεγε κανείς, ότι μ' έχει κυριεύσει ένας φόθος για την άλαζονεία μου... "Ενας φόθος για τό παρελθόν μου... "Αν τά γράφω όλα αυτά σ' εσένα, παιδί μου, δέν τό κάνω για να σε λυπήσω;... "Αλλά σε ποιόν άλλο μπορώ ν' άπειθυθώ αν όχι σε σένα, τη μεγαλύτερη χαρά μου και τη μεγαλύτερη έλπίδα μου;... "Ελπιδοφόρε, εγώ θα βρίσκομαι μακριά... Ναί, άναχωρώ, καί έπιθυμώ να πω σε σένα γιατί επέβαλα τη σκληρή αυτή θυσία στον έαυτό μου...

Θέλω να με καταλάβης καλά. Για πρώτη φορά σήμερα, χάρις στην έπιστολή μου αυτή, θάμάθης τις θλίψεις και τις άπελπίσιες που με βασάνιζαν, γιατί ξέρω καλά ότι ως τώρα δέν είχες μαντέψει τίποτε... "Εμενα ως τώρα για όλους και για τον ίδιο, ο κόμης Μοντεχρήστος, μπροστά στον όποιο ύποκλινόντουσαν όλοι και ο όποιος — ώ! τί αθλιότης! — περνούσε τη ζωή του, σαν τους ήγεμόνες εκείνους των "Ινδιών που θεωρούν τους έαυτούς των θεούς, όπως άλλωστε τους θεωρεί και ο λαός τους...

Δέν μπορεί κανείς να μεταβάλι τον χαρακτήρα του, παιδί μου... "Ημουν, είμαι και θα μένω άγέρωχος, άλαζονικός... Θά ήταν άίσχος για μένα αν έδειχνα στο πρόσωπό μου τό παραμικρό σημείο άδυναμίας... Ντρέπομαι για την όμορφιά μου αυτή... "Αλλά κι' αυτό ακόμη τό να όμολογή κανείς την περηφάνεια του, είναι άλαζονικό. ("Ακολουθεί)

Ο Μοντεχρήστος σηκώθηκε όρθός και ύψωσε τό ποτήρι του...

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΣΤΟ ΠΟΤΑΜΙ ΤΗΣ ΛΗΣΜΟΝΙΑΣ

ΚΕΙΝΗ την ημέρα, ή καλή παρηγορήτρα, ή άγαπημένη μου Μούσα, με τὰ τρυφερά μάτια, που πάντοτε μ' αγαπάει και με συμβουλεύει σαν άγγελος φύλακας, με κύτταξε ώρα πολλή, συγκινημένη από τὰ δάκρυά μου και μούγγεψε νά την ακολουθήσω.

Ώρες, πολλές ώρες, θαδίσασα, μακρυνά από τις πολιτείες, μακρυνά απ' τα θούνα και τους κάμπους, μακρυνά απ' ό,τι άποτελεί τη φτωχή γή μας, θαδίσασα ανάμεσα σε χλωμές καταχνιές κάτω από έναν ουρανό γεμάτο σύννεφα.

Τέλος εφτάσαμε, στην τρεμάμενη όχθη ενός ποταμιού που τό γλυκό και πένθιμο νερό του, ένα νερό χλωμό, νερό που μόλις φαίνεται, κυλούσε ανάμεσα στα μελαγχολικά νερόχорта.

Κ' ή Παρηγορήτρα Μούσα μου είπε: — Θά δής τη θεία Λήθη. Άφού ή ανάμνησι των χαμένων έρώτων σου μαρμαρώνει αδιάκοπα την καρδιά, κι' αφού δεν μπορείς πειά νά γελάσης σαν τους άλλους ανθρώπους κι' ούτε νά τραγουδήσης σαν τους άλλους ποιητάς, πιε, ώπου νά μεθύσης από το νερό του γλυκού και πένθιμου αυτού ποταμιού, κι' απολυτρώσου από την ανάμνησι !

Έπειτα απομακρύνθηκε, σαν καταχνιά ανάμεσα στις καταχνιές, αφού πρώτα μούδασε έναν χιονένο κύπελλο, διάφανο και τόσο έλαφρό, που φαίνονταν σαν κλάυικας κρίνου, κατωμένος από το φώς του φεγγαριού.

Όμοιος με τόν Τάνταλο τότε, έσκυφα πρὸς τὸ ποτάμι, γιά νά σθώσω τή δίψα που μ' αφάνιζε... Μά όχι, δεν γέμισα τὸ κύπελλο... Ούτε καν άγγιξα μ' αυτό το νερό... Ήθελα νά ξαναθυμθώ ακόμα μία φορά. Καί θυμήθηκα...

Σ' ένα μικρό σπίτι κάποιου προαστείου, στο οποίο σκαρφάλωναν τ' αγκυκλήματα κ' οι κισοί, κατοικούσε ή Ντενίλ ! Η μουν τότε δεκάξη χρόνων, ούτε δεκάξη, δεκαπέντε. Κι' αυτό που με ξάφνιαζε, ήταν ότι τόσο άνθρωποι — κηπουροί που πήγαιναν στο παζάρι ή φτωχοί υπάλληλοι που διαζόντουσαν νά φτάσουν στο γραφείο τους, γιατί ό τμυιατάρης τους ήταν αυστηρός, χωρικοί που τραβούσαν γιά τὰ χωράφια με την άξινα στον ώμο, ή αμαξάδες που ανέβαιναν τόν ανήφορο χτυπώντας το καμτσίκι τους — μπορούσαν νά περνάνε μπρὸς απ' αυτό τὸ σπίτι διάφοροι χωρίς νά φαίνονται πὸς υποψιάζονται ότι ή πιὸ αξιολάτρευτη παρθένου τὸ κόσμου, κοιμόταν εκεί μέσα, πίσω απ' τὰ γκρίζα παντζούρια, τὰ κατὰκλειστα.

Μά εγὼ τὸ ήξερα πὸς ήταν εκεί ή γοητευτική Ντενίλ και πὸς κοιόταν στο μικρό κρεβάτι της θάλεποντας στὸν ύπνο της τὰ δυὸ άγαπημένα της πουλάκια που είχαν φιλονεικήσει χθὲς τὸ απόγευμα μέσα στο κλουβί τους...

Κ' ήξερα ακόμα τί έπρεπε νά κάνω γιά νά ξυπνήσω τήν τεμπελούλα ! Τραβώντας πλάι-πλάι στοὺς τοίχους, με τὰ χέρια στις τσέπες σαν άφηρημένος, σιγοτραγουδούσα, καθώς περνούσα μπρὸς απ' τὸ κλειστὸ παράθυρό της, ένα τραγουδί που εκείνη μου τὸ είχε μάθει, τὸ παλιὸ τραγουδί τῶν νεανικῶν μας ερώτων...

Έπειτα, γρήγορα - γρήγορα, κρυθόμουν σ' ένα δρομάκο, πλάι στο σπίτι.

Δὲν έπερίμενα εκεί πολλή ώρα. Άνάλαφρα κι' αθόρυβα γιά νά μὴ ξυπνήσουν τὸν πατέρα της και τή μητέρα της, ή άγαπημένη μου μισοάνοιγε τήν πόρτα, προβάλλοντας τὸ μικρὸ τριανταφυλένιο της πρόσωπο, κι' έπειτα, αφού θεοδιαωνόταν πὸς δεν τήν έβλεπε κανείς, έθγαινε έξω κι' έτρεχε κοντά μου. Καί παίρναμε τὰ μονοπάτια που περνούσαν ανάμεσα στους κήπους, πίσω απ' τὰ σπίτια, τραβώντας πρὸς τὰ δάση τὰ μουσκεμένα από δροσιά.

Πέστε μου... Θυμάστε ακόμα, γέριες θελανιδιές, τὰ λουλουδάκια που μαζέψαμε κάτω από τοὺς πρόσχαρους ίσκιους σας και σάλευσαν και παραμέριζαν ἐδὼ κι' ἐκεί με χαμόγελα φωτός ; Πιασμένοι από τὸ χέρι — εκείνη άκουμπούσε συχνά τὸ κεφάλι της στὸν ώμο μου — λέγαμε τρυφερά λόγια, γελώντας κι' άναστενάζοντας συγχρόνως, ἐνὼ τὰ πουλιά φρεσκοζυπνημένα στα φυλάματα, τιτίβιζαν κι' αγαπιόντουσαν σαν κι' ἐμᾶς...

— Α! ή γλυκειές, ή άγαπημένες ἐκείνες ώρες !...

Μά ένα πρωί, τὸ κακὸ τραγουδήσα τὸ τραγουδί μου μπρὸς στο κλειστὸ της παράθυρο, που είχε κατὶ τὸ πένθιμο τήν ημέρα εκείνη, ὅπως και τήν ἄλλη και τήν παράλληλη...

Τέλος, έπειτα από τρεῖς ήμέρες, ή Ντενίλ δῆλκε από τὸ σπίτι

της, στολισμένη σαν νυφοῦλα, μέσα σ' ένα φέρετρο που τ' ακολουθοῦσαν ὁ πατέρας της και ή μητέρα της και μερικοί γυμνοί με τὸ κεφάλι σκυφτό, ἐνὼ εγὼ πὸς πέρα έκλαψα.

Με τήν καρδιά σφιγμένη απ' αὐτὴν τήν πένθιμη ανάμνησι, θυθισα τὸ κύπελλο στο ποτάμι τῆς Λήθης... Μά δεν τὸ τράβηξα και δεν ήπια. Ήθελα νά ξαναθυμθώ και ξαναθυμήθηκα.

Ήταν ὥραία ή Ρόζα - Ροζέττα ; Όχι ! Μά ήταν πολὺ ξανθὴ και πολὺ λευκή. Είχε ὅλα τὰ τραγούδια στο στόμα της και ὅλες τις τρέλλες στα μάτια της. Είχε πάντα ένα διαβολέμένο κέφι κι' ὅταν έπινε λίγο έκανε τὸ κόσμου τ' άστεία...

Ή Ρόζα — Ροζέττα ξάφνιασε, θάμπωσε, γυήτευσε τή νεότητά μου τή φοιτητική μου νεότητα.

Τήν είχα σχεδὸν άναπνήσει... Κι' ὅταν μου τήν έκλεψε δεν έρω κι' εγὼ πὸς άτιμος παραγγελιοδόχος και τήν έπηρε μισή του, έμεινα γιά πολὺν καιρὸ θλιμμένος μέσα στην μικρή ροητική μου κάμαρη, ὅπου άντηχοῦσε ακόμα τὸ γέλιο της και τὸ τραγουδί της...

Τράβηξα από τὸ ποτάμι τὸ κύπελλο γεμάτο. Μά δεν τὸ έφερα στα χέλι μου. Κύτταξα με θλέμμα άπλανές τὸ πένθιμο νερό και θυμόμουν, θυμόμουν...

Ήσουν τέλεια, ὦ Λουκιανή !... Ψηλή, σβέλτη και άπέραντα σοφάρη και γλυκειά μέσα στη μακαρία ρόμπα σου που ή ούρα της — τις σπάνιες φορές που κατέβαινες από τὸ άμάκι σου — φαίνονταν σαν νά περιφρονῇ τὸ πλακόστρωτο τοῦ δρόμου ! Μοῦ φάνησαν, καθώς ποτὲ δεν άνοιγες τὸ στόμα και κρατούσες πάντα τὰ μάτια σου μισόκλειστα, σαν τήν εὐγένεια στην ίδια, θεά σχεδὸν κι' όχι γυναίκα !... Όλες ή γοητείες ξεχωνότουσαν από πάνω σου !...

Άλλοίμονο ὅμως ! Έσένα τήν τόσο περήφανη, τήν τόσο μακρυνή και ξένη, σ' άγαπούσα εγὼ ὁ φτωχὸς άνδρας ! Όταν έθγαινες τ' άπόγευμα έξω, ντυμένη στα μαύρα, με τὸ πρόσωπό σου σκεπασμένο από τὸ βέλο σου γιά νά κάνης τις φιλοφρονήσεις σου, σ' ακολουθοῦσα τρέχοντας πίσω από τ' άμάκι σου... Κ' ήμουν τρισευχαρισμένος ὅταν πρόφταναν νά σε δῶ τήν ώρα που διέσχίζες τὸ πεζοδρόμιο, μπροστά σε κάποιον φτωχό σπιτο, ὅπου πήγαινες νά δώσης τήν παρηγοριά και τὸ χρυσάφι με τὸ γαυτοφορεμένο χέρι σου... Ήνευρεῦόντου και πούθουσαν νά είμαι γέρος και άθλιος, ξαπλωμένος σὲ μ' άχυροστρωμένη, γιάτί ίσως έτσι θά έμπαπες στο τωχόσπιτό μου... Έτσι μόνο θά μπορούσαν νά φιλήσουν τὸ κρινιδάχτυλο χέρι σου που θά μούδινε έλεημοσύνη...

Μά δεν λυπόμουν καθόλου που τόσο άπόστασι με χώριζε από σένα... Ήξερα πὸς είσαστε όχι μόνο ή πιὸ μεγάλη και ή πιὸ ὡραία κυρία, αλλά και ή πιὸ άγνή. Ήξερα πὸς κι' αν ακόμα έμπαίνα στον κόσμο σου και γινόντου φίλος σου, δεν θά μπορούσα νάχω καμμιὰ έλπίδα... Ότι ή αὐστηρότης που χαμογέλιού σου έσθινε τις έπιθυμίες μέσα σ' ὅλες τις καρδιές και σταματοῦσε τις έξομολογήσεις σε ὅλα τὰ χέλι...

Γι' αὐτὸ δεχόμουν μ' έγκατέστησι τήν τύχη μου και σκεφτόμουν μελαγχολικά ότι ήμουν γιά σένα κάποιος που δεν υπάκουε. Ήσουν ή θεότης κ' ήμουν ὁ λάτρης σου... Μήπως και ὁ θεός ὁ ίδιος έξερει ὅλους τοὺς πιστούς του ; Και ή εὐτυχία μου που σε λάτρευα με παρηγορούσε, γιάτί δεν μπορούσα νά σοῦ τὸ πᾶ...

Ή εὐτυχία αὐτή θάσταξε τρία ὀλόκληρα χρόνια ὡς τήν ημέρα που έμαθα, ότι ὁ σύζυγός σου είχε υποβάλει έναντιόν σου άγωγή διαζυγίου γιάτί ένα θράδυ γυρίζοντας από τὸ κυνήγι, σε ὅρηκε στην άγκαλιά τοῦ ίπποκόμου σου μέσα στο σταῖλο !...

Άποφασιστικά, αὐτὴν τή φορά έφερα τὸ κύπελλο στα χέλι μου ! Μά δεν έπια ούτε μια στάλα απ' τὸ πένθιμο νερό που ξαναχύθηκε, σαν μια θρύσι από δάκρυα, μέσα στο ποτάμι...

Τότε ή Μούσα ξαναγύρισε και φώναζε :

— Πᾶς δεν θέλεις τή λσμονιά, ἐνὸς που υποφέρει !

— Σκληρὴ παρηγορήτρα, τῆς άπάντησα, δεν ὕπαρχει μοιραῖος και πικρὸς έρως που ή ανάμνησι του νάναι τόσο φοιχή, σο ή άπελπισία του νά μὴν έχη άγαπήσει κανείς ποτὲ... Κι' αν έξερει ένα ποτάμι που τὸ εὐλογημένο και καταραμένο νερό του ζαντανεύει και έρεθίζει τήν μνήμη, ὀδήγησέ με στις ὁθες του γιά νά μεθύσω από άγωνία και γοητεία !

ΤΟΥ CATULLE MENDES

Η ΚΑΤΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2101)

ήν βρισκόταν πουθενά... Ούτε και στο δωμάτιο του θε(ου Φλο- μιν ήταν... Μία μόνον εξήγηση άπόμεινε τοῦ μυστηρίου: ότι ὁ θεός Σαλβαίν είχε βγῆ έξω...

Γρήγορα-γρήγορα, ή θεά Άδριανή ξαναγύρισε στο κεφα- λιστάκι και φώναξε :

— Σαλβαίν ! Σαλβαίν !

Ή υπερέρτρια έτρεξε άμέσως.

— Ό κύριος βγήκε έξω ; τήν ρώτησε.

— Ναί, κυρία... Λίγο μετά τὸ μεσημέρι.

— Και ξαναγύρισε ;

— Σχεδὸν άμέσως...

— Μήπως τὸν είδες νά ξαναβγαίνει έξω ;

— Όχι, κυρία, δεν ξαναβγήκε έξω. Τὸν άκουσα πρὸ μιας

ώρας στην κάμαρή του νά μετακινῇ τὸ ντουλάπι ή τὸ γραφεῖο.

Ή Ντενίλ κ' ή θεά της ξαναγύρισαν πρὸς τὸ δωμάτιο

τοῦ θε(ου Σαλβαίν. Μά μονάχα ή τελευταία μπήκε μέσα.

— Ναί, εἶπε, πραγματικά... Τὸ γραφεῖο έχει μετακινήθῃ...

— Ένα από τὰ συρτάρια εἶνε άνοιχτό...

Κι' άρχισε νά φωτίζει ὅλα τὰ έπιπλα, τὸ ένα κατόπιν τοῦ

άλλου... Τὸ παράθυρο τὸ έκρυβαν βαρεῖα παραπετάσματα... Τὸ

ντουλάπι με τὸν καθρέφτη ήταν μισάνοιχτο...

Έξωθεν ή θεά Άδριανή έβγαλε μια κραυγή... κ' ή Ντενίλ

άπλήθυνε... Ή θεά Άδριανή έτρεμε σύγκορμη κ' ή νέα είδε

ἐπ' αὐτῆς καταγῆς ένα φύλλο χαρτιοῦ άσπρο: ένας μαῦρος

σφαῖρὸς ήταν χαραγμένος σ' αὐτό...

— Πάλι τὰ ίδια ! τράυλισε ξετρελλαμένη. Ντενίλ ! Ντενίλ !

Πού εἶνε ὁ θεός σου... Φοβάμαι... Τρέμω...

Και συγχρόνως ή θεά Άδριανή πλησίασε στο παράθυρο

και παραμέρισε τήν κουρτίνα σαν νάθελε νά κυττάξῃ έξω...

Μά τότε ή νέα τήν είδε νά τραβιέται πίσω περίτρωμη, με

τὰ χαρακτηριστικά άλλοιωμένα από έναν άπέραντο τρῶμα...

Νωθώντας μάλιστα πὸς θάπεφτε κάτω, έτρεξε και πρόλαβε

νά τῆς ἀπιάξῃ τή λάμπα απ' τὸ χέρι...

— Ή θεά Άδριανή ήθελε νά φωνάξῃ, μὰ άναρθρο, ήχοι

έβγαιναν από τὸ στόμα της...

Έτρεμε σύγκορμη, και τὰ μάτια της είχαν πεταχτῇ έξω

ἐπ' αὐτῆς κόγχες τους, ἐνὼ με τὸ χέρι της έδειχνε πρὸς τὸ παρά-

θυρο.

(Άκολουθεῖ)

ΗΣΠΑΘΙΑ ΤΟΥ ΖΑΡΝΑΚ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2094)

Τὰ ίστορικά αὐτὰ λόγια τοῦ νικητοῦ, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε σὲ διά- στασι τοῦ τὸ νικημένο, δεν έκαναν καμμιὰ αἰσθησι στο βασιλέα, ὁ

ὅποιος ήθελε νά ήταν διαφορετικὸ τὸ άποτέλεσμα τῆς μονομαχίας κι

ή ίστορία έμενε σιωπηλὴ και κατωφύγη.

Τρεῖς φορὲς ὁ Ζαρνάκ ίκέτευσε τοῦ κακὸν τὸν βασιλέα νά χάριση

τῇ ζωῇ στον Λά Σαταινιερί. Τρεῖς φορὲς ίκέτευσε τὸν αντίπαλό του

ναυαγιά του φίλο νά παραδεχτῇ τὸ άδικό του και νά ξαναρχίσουν

τὴν παλιὰ φιλία τους.

Ό Λά Σαταινιερί έμενε άφωνος.

Χρειάστηκε, τέλος, νά επέμβῃ ὁ κοντόσταυλὸς Μουμορανσὺ στὸν

βασιλέα γιά νά τὸν κἀνῃ νά πάρῃ μιὰ άπόφασι.

Με μιὰ κουρασμένη κίνησι ὁ Έρρίκος 2ος, που ή μονομαχία δεν

ήν ἐνδιέφερε πειά, διάταξε νά μεταφέρουν τὸν πληγωμένο στη σιγήνη του.

Κι' ἐνὼ τώρα ὁ Ζαρνάκ χαιρόταν τὸ θρίαμβό του και μεθοῦσε με

τὴν εὐεργετική του πλῆθους, ὁ αντίπαλός του άφριζε απ' τὸ κακό του.

Τὴν ή πρώτη φορά που είχε βρεῖ τὸ δάσκαλό του στο πεδίο τῆς

πολεμ. θεωρώντας τὸν ἐναντὶ του ὡς άτιμασμένο, δεν είχε πειά παρὰ

μὰ μόνο σκέψι: Νά μὴν ἐπιζήση τῆς άτιμίας του. Καί μεσ' στη μά-

νη του άπέσπασε τοὺς ἐπιδέσμους που είχαν βάλει στο τραῦμα του

καὶ άρτήθηκε κάθε περιθάλπι.

Έτσι, έπειτ' από τρεῖς μέρες, πέθανε.

Ό λαός, μόλις έμαθε τὸ θάνατό του, δεν μπρόρεσε νά συγκα-

ρίνη τήν άνανάτησί του κατὰ τοῦ βασιλέως, ὁ ὁποῖος είχε εγκρίνει

νά νῆσι μπροστά στα μάτια του μιὰ τόσο βαρβάρη μονομαχία και πού

ήν έβγαίναν τόσο άσχημα τήν βασιλεία του...

Μά κ' ή μοῖρα εὐαίρησε σκληρὰ τὸν Έρρίκο 2ον γι' αὐτό: Δέκα

χρόνια άργότερα, ὁ κόμης ντὲ Μονγκομερύ, σ' ένα κονταροχτύπημα

που ήναι ἐπ' εὐκαιρία τὸν γάμου τῆς κόρης τοῦ βασιλέως, έβγαλε τὸ

αἷμα τοῦ Έρρίκου 2ου, ὁ ὁποῖος έπειτ' από λίγες μέρες πέθανε απ' τήν

αἰματῇ του.

Πέθανε στις 10 Ἰουλίου 1559, δηλαδή δέκα χρόνια άκριβῶς από

τὴν ημέρα τοῦ θανάτου τοῦ Λά Σαταινιερί.

Η ΑΝΩΝΥΜΕΣ ΕΠΙΣΤΟΛΕΣ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2081)

«Χθὲς τὸ βράδυ, διπλοῦν φονικὸν δρᾶμα ζηλοτυπίας, έλαβε χώραν εἰς μιάν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Περειρ. Ὁ κ. Χ., φανταζόμενος ὅτι άπατάται ὑπὸ τῆς συζύγου του, έπυροβόλησεν ἐναντίον της και τήν έφόνευσε. Κατόπιν έφόνευσε και τὸν έπταετῇ υἱὸν του και ήθέλησε ν' αὐτοκτονήσῃ. Ή σφαῖρα ὅμως ήστόχησε και έτρουματίσθη έλαφρῶς. Ὁ έγκληματίας συνελήφθη και κρατεῖται εἰς τήν Άσφάλειαν».

Έδειξα τήν εἰδησι αὐτὴν στον προϊστάμενό μου, ὁ ὁποῖος μου εἶπε:

— Κάναμε ὅτι μπορούσαμε γιά ν' άποφύγουμε τὸ δρᾶμα αὐτό. Ή άνάγκησιν άπεκάλυψε ὅτι ὅλη αὐτὴ ή τραγωδία ώφέλειστο σ' ένα φίλο τοῦ φονέως, ὁ ὁποῖος, ἐπὶ τῇ εὐκαιρία τῆς πρωταπριλιάς, τοῦ είχε στείλει τὸ σκίτσον που τὸν παρίστανε κερασφόρο, χωρίς νά φαν- τάζεται τις αἰματηρὲς συνέπειες τῆς φάρσας του.

Η ΧΡΥΣΗ ΚΟΥΠΑ

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2074)

Ή πριγκήπισσα έβγαλε τότε τήν κούπα της κι' έδειξε σὲ ὁ βασι- ληά πὸς τή χρησιμοποιούσε. Μόλις τὸ είδε αὐτὸ βασιλῆας, θαμπώ- θηκε και τῆς ζήτησε νά τοῦ δώσῃ τήν κούπα.

— Θά σοῦ τήν δώσω, τοῦ άπάντησε ή κόρη του, αν ὑποταχθῇς τῇ μένα.

Κι' ὁ βασιλῆας δέχτηκε νά ὑποταχθῇ στην πριγκήπισσα, ή ὁποία

τοῦ εἶπε τότε :

— Κι' εγὼ έκανα τὸ ίδιο, ἄλλοτε, γιά ν' άποκτήσω αὐτὴ τήν

κούπα. Δόθηκα σ' ένα παλληκάρι...

Κι' ὁ βασιλῆας, άναγνωρίζοντας τήν κόρη του, τήν συγχώρεσε...

Έπειτα ή πριγκήπισσα πήγε κι' είδε τὸν χτίστη, στον ὁποῖο άνα-

γνώρισε τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ της και λαχταρισμένη έπεσε στην

άγκαλιά του, γιάτί τὸν αγαπούσε τρελλά... Ὅσο γιά τὸν Άλβανό, αὐ-

τὸν τὸν γέμισε με χρυσὰ νομίσματα, γιά νά τὸν άποζημιώσῃ γιά τὸ

πάθημά του.

Υστερ' απ' ὅλ' αὐτά, ὁ βασιλῆας, ή κόρη του κι' ὁ χτίστης, γύ-

ρισαν στο παλάτι, ὅπου έγινε ὁ γάμος τους που βάστηξε σαράντα μέ-

ρες και σαράντα νύχτες, με χοροὺς και τραγούδια...

Σήμερα έχουν ένα σωρὸ παιδιὰ. Τοὺς εἶδα, ἐδὼ και λίγο καιρὸ, και με παρακάλεσαν νά πῶ χαιρετίσματα σ' ὅλους σας...

Ο ΣΥΖΥΓΟΣ ΜΟΥ, Ο ΦΡΑΝΣΟ ΤΟΝ...

(Συνέχεια ἐκ τῆς σελίδος 2112)

δωσε τήν γαλήνη τοῦ πνεύματος, τήν ίσορροπία, τήν έμπιστοσύ- νη στον εαυτό του. Γι' αὐτὸ εἶμαι τώρα περισσότερο εὐτυχισμέ- νη, από ὅ,τι ήμουν ποτέ...

Δὲν νοιώθω τήν μεθυστική, τήν τρελλή και θορυβώδη εὐτυχία ἐνὸς χαμινιού, μὰ μιὰ εὐτυχία θαθειά, γερή, σοφάρη και εὐ- θυμὴ συγχρόνως...

Ό Κάρλαιλ εἶπε: «Ό έρως εἶνε τὸ κέντημα τῆς φαντασίας στο παντῇ τῆς πραγματικότητος».

Άλλοτε, έφτιαξα ένα λαμπρὸ κέντημα, μὰ άκατάστατο, σ' ένα παντῇ έλαφριὸ που με τὸ πρώτο γάντζώμά του κάπου, κατα- κομματιάστηκε. Μά αὐτὴ τή φορά τὸ κέντημά μου εἶνε καθαρό, λιγώτερο λαμπρὸ, μὰ, πιὸ κανονικό, σ' ένα ὥραίο ὕψωμα, ὅλο μετάξι κι' άτσαλάκωτο...

Νά γιάτί παντρεύτηκα τὸν Φράνσο Τόν.

ΤΖΟΑΝ ΚΡΑΟΥΦΟΡΝΤ

ΟΙ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΤΩΝ

ΤΙ ΜΑΣ ΓΡΑΦΟΥΝ ΟΙ ΦΙΛΟΙ ΜΑΣ

Το φύλλο του «Μπουκέτου» και της «Οικογενείας» τιμάται παντού δραχμές 4. «Η παθάρτος υπερτιμήσε των παρά των Υποπαρακτορείων απαγορεύεται.

«Η από των αναγνωστών μας αποσπασμένη συνηγορία και μη συνοδευσμένη από δικαίωμα κρέσας εκ δραχμών πέντε εις γραμματόσημα, δεν λαμβάνεται ως» φων.

Ν. Ν. Ε. ν. — Ένταυθα — Τό πεζογραφημά σας όχι επιτυχές. Γ. Ξ. Ε. ν. ν. Τό ποιήμα σας κοινόν, πολύ κοινόν μάλιστα. Αφού ξέρετε ότι υπάρχει εκ μέρους μας «κακή πρόθεσις» να σας κατηγορήσουμε τα έργα σας, γιατί τα στέλνετε σε μας και όχι σε κάποιο νέο, εκδοθέν περιοδικό, όπου θα γίνουν δεκτά μετά πολλών επαίνων, αν μάλιστα τα συνοδεύετε και με ένα-δύο πενήντοδραχμα...

Α. Χ. Α. Ξ. Ε. ν. ν. — Δυστυχώς, έπαύσαμε να δεχόμεθα απαντήσεις δια την «Ιδανική Σύζυγον» από το τέλος του παρελθόντος Ιουνίου.

Μ. Ε. Σ. Ο. Λ. Ο. Υ. Γ. Ε. ν. — Μας γράφετε στην επιστολή σας:

«Κύριε Διευθυντά,
Δια της παρούσης μου σας αποστέλλω το ποίημα μου «Όταν Ξεχνούν» και θα σας παρακαλέσω εάν εγείνεται όπως δημοσιευθή εις το ήμετερον περιοδικόν, με το έξης ψευδώνυμο «Μεσολογγίτης ηλεγκρολόγος».

«Όλος ήμετερος»

Δυστυχώς όμως το ποίημά σας δεν είναι επιτυχές. Δεν δύναται να διορασθή καν ποίημα. Κι' αυτό συμβαίνει διότι απορρίπτεται να γράψετε ποιήματα χωρίς να γνωρίζετε ακριβώς τι είναι ποίηση. Ένα ποίημα και ένα πεζό τραγουδι ακόμα θέλουν τέχνη, πείραν μόρφωσιν, ταλέντο. Τα έχετε όλα αυτά; Το ποίημά σας αποδεικνύει το αντίθετον. Και ιδού η απόδειξις:

ΠΟΙΗΜΑ

«ΌΤΑΝ ΞΕΧΝΟΥΝ»

«Όταν θ' αρχίσης να βαρένης και να πλοιάξης τα γερατιά.
Τότε θ' αρχίσουν και αι τύψεις να βαρύνουν τη ψυχή σου.
Όπου θ' ενάντι πια πολύ άργά. Θαρρής και πάλην ή κυτιάξης
Γιό πορτρέτο στο σταυρό ποθ' θ' να μόχουν ή γονύς μου.
Αλλά και αυτό δεν θ' ας κήνη πια καλή.
Γιατί θ' έχουν πετάξει πια τα νιάτα και θ' ας σου μένουνε τα
Γυρατιά...

«Αλλίμονο όμως...

Θ' ενάρθη και γιά σένα μια ήμερα που, θ' ας ξεχαστής, παν-
τονιά.

Θέλετε τώρα την συμβουλή μας; Να πάψετε να γράφετε στίχους Ματαιοπονείτε άδικως.

Αντ. Πετροπούλου ν. Βόλου. — Τό δηλώσαμεν προ πολλού. Δεν δεχόμεθα πλέον απαντήσεις επί της έρευνής της Ιδανικής και στείλετε την απάντησιν σας εγκαί-
ρως.

Δ. Σαρογιάν ν. — Και σε σας έχουμε να πούμε τό ίδιο: Απαντή-
σεις επί της έρευνής μας έπαύσαμε να δεχόμεθα από τού Ιουνίου. Τό δηλώσαμε δέ αυτό εγκαίρως γιά να σπεύσουν να στείλουν και τας
ιδιές των οι καθυστερησάντες.

Γ. Λαμπρογιάν ν. Λευ-
κωσίαν (Κύπρον). — Τό ποιήμα σας «Νεκρολούδα» όχι δημοσι-
εύσιμον. Τού λείπει ακριβώς ή
πνοή της ποιήσεως. Και συμβαίνει
ισως αυτό γιατί στηριχθήκατε γιά
να τό γράψετε σ' άρισμένον περι-
στατικό της ζωής σας. Ολιβερόν
βέβαια τό περιστατικόν, αλλά, συ-
νηθέστατα, τού ποιήματα τού είδους
αυτού δεν έπιτυγχάνουν.

Ελευθέριον Μητροπολί-
τη ν. Θεοφάνη. — Τα βιβλία σας
έστάλησαν. Γιά τας ύπολοίπους
εγκρίσεις μας συμβουλευθήτε την
εις τό «Μπουκέτο» σχετικήν δήλω-

σιν. Τά κην Σαλιάρη.

«Η σειρά των τόμων πού
«Μπουκέτου» υπάγει. Όσο
τοσ τιμάται δραχμές πέντε.
Οι υπόλοιποι δέ 350 δραχ-
μας. Τό στίχον σας ή
τόσον έπιτυχή. Γιατί δέν
τάτε εις μίαν ιδιωτικήν
λήν ζωγραφική, άφοι έτε-

Ε. Μ. (Φοιτητήν). Ένταυθα. — Τό πεζογραφημά σας δέν
κακό, ως μία άρχή βέβαια. Απολύτα κρινόμενον όμως δέν είναι
πτον και τέλειον. Γι' αυτό σας δίνουμε την έξης καλή συμβουλή: Νά
μήν πάψετε να γράφετε. Γράφετε, διορθώνετε, σκέπτε, μελετάτε. Έν
θα τό καταφέρετε να δημιουργήσετε μία μέρα κάτι τό άξιον λόγου.
Α λ ί κ η ν Χ ρ ο ν ο π ο ύ λ ο υ. — Οι στίχοι σας ήρ έτε-
χείς. Νά π. χ. ένα των ποιημάτων σας:

ΘΥΜΑΣΑΙ;

Θυμάσαι, πώς μαζί — μαζί, έπήραμε τό μονοπάτι
κάποιο ώραίο δειλινό, πούταν γεμάτο άπότη; ..
Θυμάσαι, πώς γελοούσαμε με τόση ξεγνοιασιά
και την καρδιά μας γέμιζε, μι' άπέραντη χαρά; ..

Ήταν ή ώρα μαγική, γεμάτη νοσταλγία
χαρά μας ήταν μία, και σκέπτι μας καμμία
μα στην καρδιά μου κρύφτηκε, δειλή μελαγχολία
διαν αντίκρουσα τό μάτια σου, γεμάτ' άμφιβολία...

Θυμάσαι, ώ! τή σκοτεινή, πώς έκλεινε δονδροστονία
διαν τού χωριου μου πλάκωσε, ή μαυρή δυστυχία;
Θυμάσαι, πώς τό δάκρυα θολώσαν τη ματιά σου
διαν σου είπα πώς με πλήγωσε, ή τόση άπονία σου; ..

Θέλετε τώρα την συμβουλή μας; «Αν μελετήσετε και καταβ-
λίγη περισσότερη προσπάθεια θα γράψετε πολύ καλύτερους στίχους.
Από σας εξαρτάται αυτό και περιμένουμε τό αποτέλεσμα της
λής σας προσπάθειας.

Γ. Σ. Α. Λ. Ι. Α. Ρ. η ν. Κηφισιά. — Μας γράφετε στην επιστο-
λή σας:

«Αγαπητό μου Μπουκέτο

Έχάρηκα πάρα πολύ πού τό βιβλίο ήλθαν τόσος γρήγορα. Κάποτε έκανα τό βί-
βλίο ένα άλλο περιοδικό και πια
ήλθαν... μετά από δέκα πέντε
ήμέρας!»

Σας ευχαριστούμεν γιά τού-
τας λόγια. Τό «Μπουκέτο» έρ-
πάντοτε υποδειγματική τάξη και
δουλειές του και πάντα προσπα-
νά ευχαριστή τούς άγαπητούς
ναγνώστες του. Ό «Καπετάν
τασιμα» και τό «Ημερολόγιο»
σας έστάλησαν.

Μ α ρ ο ν. — Διάβολοι!
Δέν δεχόμεθα πλέον από τού Ιου-
νίου, απαντήσεις γιά τόν Ιδανικήν
σύζυγον.

Δ. Μ. α. ρ. Ζάκυνθος. — Δυσ-
τυχώς δέν δεχόμεστε πλέον απαν-
σεις επί της έρευνής μας. Για
άγγισσατε να στείλετε την άπαν-
τή σας; Είχατε χαρμόνιο άπο-
μνημόν έν τώ μεταξύ ν' άπαντή-
τε, όπως τόσος χιλιάδες νέον
δεσποινίδων.

ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΑ

«Όλοι αϊ κομψαί κυρίαί των Αθη-
νών αγοράζουν μόνον τ'α καλλυντικά

«Ράδιουμ»

των ιατρικών εργαστηρίων της ιατρού

ΧΡΥΣΟΥΛΑΣ ΙΩΑΚΕΙΜΙΔΟΥ

Οδηγία Δωρεάν — όδός Καραγεώργη.
Σερβίας 8 Τηλέφ. 21566.

Η ΠΟΥΔΡΑ «RADIUM», ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

SCHERK

Από τους
Πεκέδες και
μπιμπικια
ούλε
Ιχνος πήξον.

Μεγάλο φιαλίδιο Δραχ. 90.
Μικρότερο Δραχ. 55.

«Έτσι μας γράφει μία Κυρία από τό Ψυχικό. Αυτό δείχνει
άλλη μία φορά πόσο αποτελεσματικά επενεργεί ή Λοσιόν
πρώτου Scherk. Μεταμορφώνει τό δέρμα και αφαιρεί όλες
της ακαθαρσίες. Η νέα επιδερμίδα παρουσιάζεται φρέσκια,
χωρίς λεκέδες, λεία. Γεν. Αντήρας: Π. Ι. Μαγκριώτης,
Έρμου - Νίκης άρ. 10. Τηλ. 25-739.

Scherk
Face
Lotion

(Λοσιόν δια τό πρόσωπον)

ΜΑΤΙΤΕ

Η πούδρα καλλονής L. T. PIVER θα σας δώση τό υπέροχο
και βελούδινο MAT χρώμα, πού τόσον θαυμάζουν οι άνδρες.

Η MATITE είνε ή κατ' έξοχήν MAT πούδρα, διότι είνε
χωρίς τάλκ και όλα τα συστατικά της είνε μάτ.

Αρωματοποιία L. T. PIVER, Paris. «ΜΗΝΥΤΡ»

Τα Καλλυντικά...

...ΠΟΥ ΕΒΡΑΒΕΥΘΗΣΑΝ ΕΙΣ ΤΗΝ
ΤΕΛΕΥΤΙΑΝ ΔΙΕΘΝΗ ΈΚΘΕΣΙΝ
ΤΟΥ ΛΟΝΔΙΝΟΥ με μέγα τιμητι-
κόν βραβείον και χρυσούν με-
τάλλιον είναι τα άγνα καλλυν-
τικά της ACADEMIE DE BEAUTE
Με ΚΕΤΤΥ Έρμου 35 Αθήνα
Τηλεφ. 22-0-88
ΒΙΤΑΜΙΝΕΣ - ΟΡΜΟΝΕΣ

Ζητήσατε έπίσης την πού-
δρα Mysikum. Είνε ή
φθισμένη Πούδρα τού
Scherk. Μεγάλο κουτί
Δραχ. 80.-, μικρότερο 50.-

ΜΟΔΑ - ΦΘΗΝΕΙΑ

Φθινόπωρον. Έποχή των πλε-
κτών, θα τό βρήτε στού ΚΑΖΕ
σα τιμάς άπιστέως φθηνάς.
Τέγιερ τά πλέον μοντέρνα. Μπα-
ρολέ ται διακονά έτοιμα και
και επί παραγγελία και άπαντα
τά είδη πλεκτικής. Επίσης ύ-
φάσματα με τόν πήχυν διά Ταγιέρ
έξρεσέ και Μπαρολέ. Πώλησις
χονδρική και λιανική. Όλοι στην
ΦΘΗΝΕΙΑ

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 45

Αί βαφαί ARTI δέν φθείρουν τό
φορέματα.

ΜΙΑ ΝΕΑ & ΤΑΧΕΙΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΚΑΘΙΣΤΑ
ΤΟΥΣ ΟΔΟΝΤΑΣ ΚΑΤΑΛΕΥΚΟΥΣ

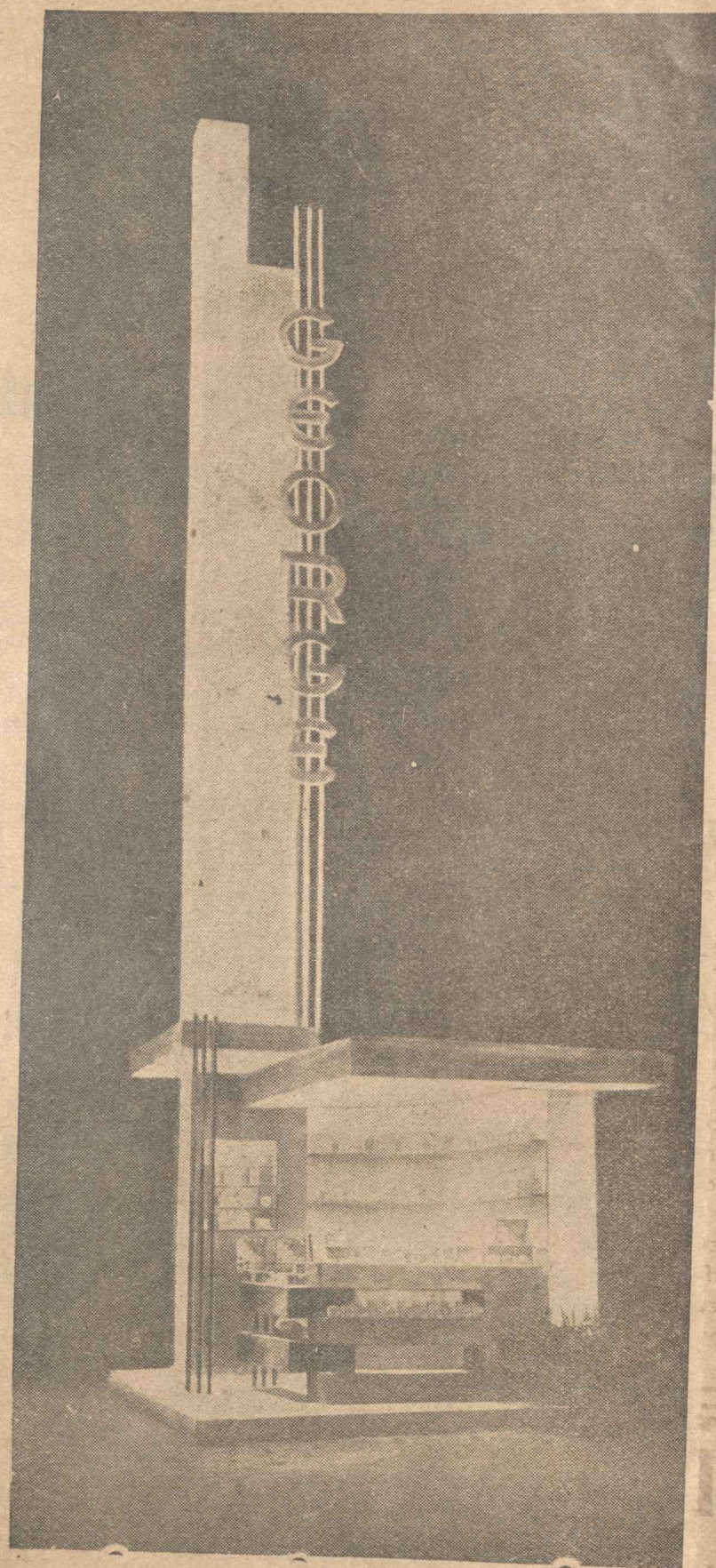

Η νέα επιστήμη απέδειξε ότι έκ-
τομύρια μικρών μορίων έπικαλύ-
πτουν την επιφάνειαν των όδόντων
και προκαλούν τό κίτρινομα αυτών,
τό όποιον καμία συνήθης όδοντο-
κρεμα δέν μπορεί να εξαλείψη. Δι-
αυτό «συνιστούμε την ΚΟΛΥΝΟΣ
επί έξοάς ψήξεως». Με τό πρώτο
βούρτσισμα τό δόντια σας γίνονται
άπιστέως λευκά και στιλπνά τά δέ
ούλα σας εξυγιαίνονται τελείως.
Τ' αποτελέσματα της ΚΟΛΥΝΟΣ
αφαιρούνται εις δύο παράγοντας:
Πρώτον: ή ΚΟΛΥΝΟΣ περιλαμ-
βάνει τά καλλίτερα άναγνωρισμένα
διαρκής ΠΑΡΑΚΑΤΗΚΗ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ, ΑΘΗΝΑΙ

ΚΟΛΥΝΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΑΘΗΝΑΙ

Τὸ περίπτερον τοῦ Οἴκου καλλυντικῶν

GEORGE

εἰς τὴν Χ. Διεθνή Ἐκθεσὶν Θεσσαλονίκης, ὅπερ χάρις εἰς τὴν ἐξαιρετικὴν του ἐμφάνισιν καὶ τὴν ἀνωτερότητα τῶν ἐκτεθέντων εἰδῶν συνεκέντρωσε καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς ἐκθέσεως τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κομποῦ κόσμου καὶ τῆς ἀνωτέρας κοινωνίας.

Ἡ ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΗΣ ΩΡΑΙΟΤΗΤΟΣ ΠΑΡΑ ΤΙΝΟΣ ΚΑΘΗΜΕΡΗΣ
ΕΞΑΛΕΙΦΕΙ ΤΑΣ *Βαδείας*

Πρόσωπο καταρτυγμένο
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΑΝΩ ΤΩΝ 50 ΕΤΩΝ

Με εξαφανισθείσας
ΦΑΙΝΕΤΑΙ ΕΩΣ 30 ΕΤΩΝ

Ἀπλή καὶ εὐθνή συνάμα ἡ ἀνακαλύψις τοῦ καθήγητοῦ Dr. Stejkal καθιστᾷ δυνατόν εἰς κάθε γυναῖκα νὰ φαίνεται κατὰ πολλὰ χρόνια νεωτέρα ἀπὸ ὅ,τι εἶνε. Ἀφοῦ ἀνεκάλυψε, ὅτι αἱ ρυτίδες ἀφαιρούνται εἰς τὴν ἀπόλειαν ἑνὸς πολυτιμοῦ στοιχείου τοῦ δέρματος, ὀνομαζομένου Biscoel, ὁ ἐξοχος οὗτος καθήγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Βιέννης κατόρθωσε νὰ εὕρῃ ἐν μέσῳ νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν νεότητά εἰς τὸ δέρμα. Τὸ ἐπιτεύχθεν γήσιον Biscoel ἀπὸ ὧν νὰ ζῶα, περιέχει καὶ τώρα ἐντὸς κρέμας Τοκαλὸν ἀποκλειστικῶς χρώματος ρόζ. Ἐπιθέστε ταύτην τὸ θρόνυ προτοῦ κατακλιθεῖτε. Ἀπορροφᾷται κατὰ τὸν θάνατον σας, ἐξαλείφει τὰς ρυτί-

δας καὶ τὸνάνει τὸ δέρμα καθιστᾷ βελούδιον. Οἱ μύες τοῦ προσώπου καὶ αἱ πτυχὰί κατὰ τὴν γήσιν χάνονται, τὸ πρόσωπον τῆς Κρέμας Τοκαλὸν λαμβάνει ὅχι λιπαρὸν ἀλλὰ δραστηριότη. Αὕτη λαμβάνει καὶ στυφὰ ἀπαρτῶνται σταλμίνους πόρους καὶ ἐν στίγματι. Ἐγγράμματα καὶ αὕτη θεραπεία (πρὸς καὶ προσδίδει εἰς τὴν θνητὴν δα καὶ νεανικὴν χάριν, ἐν χρημάτων σας ἐπιστομῶν, μηθευόμενα ἀπὸ σήμερον Τοκαλόν, δύνασθε νὰ ἐπαναφέρῃτε τὴν νεότητά σας. Ἄντ. Α. Π. Ρεμπουζιάν, τέλους 42, Ἀθήναι.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Τὸ Ἰνδικὸν ἔλαιον ΤΡΙΧΟ-ΦΟΙΝΙΣ, ἐγκεκριμένον παρὰ τὸ Ὑπουργεῖον Ὑγιεινῆς, εἶνε τὸ μόνον ἀθάλας φυτικὸν σκεύασμα, ἄνευ οὐδεμιᾶς θαφῆς καὶ χημικῆς οὐσίας καὶ τὸ ὁποῖον μεταβάλλει φυσιολογικῶς τὰς λευκανθείσας χὰς εἰς τὸ προηγούμενον χρῶμα αὐτῶν, ἐκθόν, μέλλον, ἵστανόν, δίδει νέαν ζωὴν εἰς αὐτάς ὡς καὶ στυλνότητα. Τὸ ὡς ἄνω Ἰνδικὸν ἔλαιον, λόγῳ τῶν φυτικῶν οὐσιῶν ἀπαλλάσσει τελείως καὶ ἐντὸς μικροῦ χρονικοῦ διαστήματος πιτυρίαν καθὼς καὶ τὰς λοιπὰς παθήσεις τοῦ δέρματος κεφαλῆς, ἀναπτύσσων ἀλματωδῶς τὴν τριχοφυΐαν. Πωλήσεις καὶ πληροφορίαι παρὰ τῶν Γενικῶν Ἀντιπροσώπων Φ. Φωτιάδης καὶ Ο. Γ. Βεϊνόγλου ἐν Ἀθήναις ὁδὸς Πειραιῶς 78, ἐν Πειραιεὶ Μακρὰς Στῶας 42 καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ Βλαχάκου 1. Ἐπίσης καὶ παρὰ τῷ ἱατρῷ κ. Α. Χαλαρίδῃ, Ἀνακράτης 78, Καλλιθέα, καὶ παρὰ τῇ φαρμακοποιῇ Γ. Κρασσοπούλου Πειραιῶς 18.

ΔΟΜ. ΒΑΡΔΑΚΩΤΑΣ
ΖΩΓΡΑΦΟΣ-ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΣ
Καλλιτεχνικὸς συνεργάτης τοῦ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»
ΑΤΕΛΙΕ Σταδίου 28 Β', ὁδὸς
ΑΘΗΝΑΙ

Τὰ φορέματά σας δὲν θὰ διακρίνονται ὡς βαμμένα μόνον ἀνὰ τὰ βάψετε μετὰ:

ARTI

Με τὰς βαφὰς ARTI ἀποτύχετε εἰς τὴν βαφὴν μόνον τὰς μὰτων σας.

ΡΕΥΜΑΤΙΣΜΟΙ; ΑΡΘΡΙΤΙΣ;

Ἀγοράσατε ἀμέσως
ἓνα **ΕΜΠΛΑΣΤΡΟΝ**
ΛΕΟΝΤΟΣ
ἀλλὰ τὸ γνήσιον.

ΜΑΡΚΑ ΛΕΟΝΤΟΣ

ΕΜΠΟΡΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

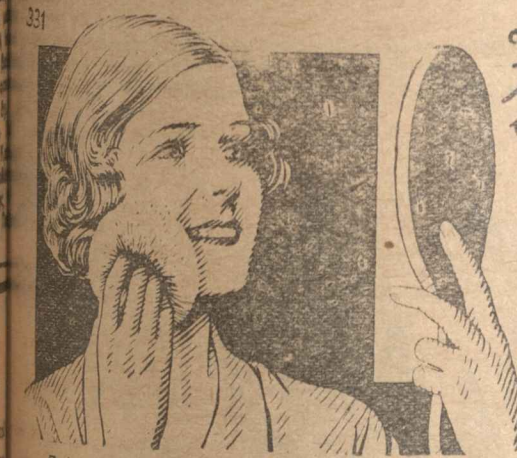
ΠΑΣΑ
ΤΡΑΠΕΖΙΤΙΚΗ
ΕΡΓΑΣΙΑ

Κάλτσες — κυλῶτες — Γάντια — Τσάντες
Κασκορά — Κομβία — Ἀγκράφ — Ἀνθη
καὶ ὅλα τὰ ψιλικά σας.

“ΣΤΟ ΡΕΚΟΡ,”
ΔΗΜ. ΚΟΡΑΚΗ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 16

ΤΗΛ. 21595

Ἡ πούδρα
διδώνει καλλίτερα

ὅταν προηγούμενως ἐπαλείψετε τὸ πρόσωπον μετὰ Νιβέα. Ἡ Νιβέα ἐμποδίζει τὴν ἀπειλουμένην ἐμφράξιν τῶν πόρων, ἐπιτρέπει εὐκόλῳ ἀφαίρεσιν τῆς πούδρας καὶ τοῦ ροῦζ καὶ διατηρεῖ τὸ δέρμα, λόγῳ τῆς περιεκτικότητος τῆς εἰς EUCERIT, νεανικὸν καὶ δροσερόν, λείον καὶ βελούδιον.

Therapie:
Εμπόσιος πόρος, ἄστυμα, δερματὶς, ψευδανθράκας, Πληγὰς Κισσῶν, Ἐκλ. Φλεγμοναί, Ἐκζέμα, Ψωρίαια, Ἐγκαύματα, Δερματικὰ παθήσεις, Ἐγκεκρίμενα ποσώματα μετὰ βραδείων, ἐπαιων, ἐπιστημονικῶν γνωματεύσεων Ἰνστιτούτων, Καθηγητῶν, ἱατρῶν κ.λ.π. Θεραπεία ἀλάνθαστος, ἀνιδύς, ταχίστη, εὐθνή. Ἡ δοκιμὴ πείθει, ἐκπληροεῖται. Πωλεῖται εἰς τὰ Φαρμακεία καὶ Φαρμακτερεία.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΑ ILON S.A. ALLEMAGNE - FRANCE

ΕΙΣ ΤΟΝ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΟΙΚΟΝ
Ι. ΓΟΥΛΑΚΟΥ

ΤΜΗΜΑ
ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ
ΚΑΙ ΚΑΠΕΛΩΝ
ὑπὸ τὴν Διεύθυνσιν Λιλῆς

ΠΑΡΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΕΚΛΕΚΤΑ ΝΤΕΜΙ-ΣΑΙΖΟΝ & ΧΕΙΜΕΡΙΝΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ
ΤΩΝ ΚΑΛΙΤΕΡΩΝ ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΩΝ
ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ 45
ΑΡ. ΤΗΛ. 25515

ΤΜΗΜΑ
ΑΝΔΡΙΚΩΝ & ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ
ΥΠΟΔΗΜΑΤΩΝ
ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

Τό πόδι μου πονούσε τόσο όσο...

Ήμουν υποχρεω-
μένη να φορέσω
παντούφα για να
πάω στην αγορά.

Ο κόσμος γελοῦσε βλέποντάς με αλλά τό πόδι μου ἦτο τόσο πρησμένο καί πονεμένο, μέ κάλους, τυχώματα καί τύλους εἰς τόν μέ-
γαν δάκτυλον τοῦ ποδός ὥστε δέν
μυροῦσα νά τό βάλῃ σέ παπού-
τσι χωρίς τρομερόν πόνον. Μόνον
ένος, πού ὑποφέρει σάν ἐμένα
μπορεῖ νά φαντασθῇ τήν χαράν
μου ὅταν βρῇκα ἕναν ἀπλοῦν, καί
εύκολον τρόπον διὰ νά θέσω τέρ-
μα εἰς ὅλην τήν ἀγωνία τοῦ πο-
δός. Ένας φίλος μου μοῦ ᾤμι-
λησε περί τῶν σχεδόν μαγικῶν
ἀποτελεσμάτων ἑνός δξυγονούχου
ποδολοῦτρου μέ Σαλτράτ Ροντέλλ.
Μετά τρία λεπτά ἀφοῦ τό ἐδοκί-
μασα, κάθε κίνησι καί πρῆξιμο
ἐξηφανίσθησαν τελείως. Οἱ κάλοι
ἐμαλάκωσαν, ὥστε μόρεσα νά
τοῦς ξεριζώσω ἐξ ὀλοκλήρου μα-
ζί μέ τήν ῥίζαν των. Τώρα μπο-
ρῶ νά φορέσω παπούτσια πού
μοῖ ἔρχονται καλά στή πόδι καί
νά περπατῶ ὅλην τήν ἡμέραν μέ
πλήρη ἄνεσιν. Τά Σαλτράτ Ρον-
τέλ πωλοῦνται μέ ἐγγύησιν εἰς τή
φαρμακεία σέ τιμὴν πολὺ μικρή.

Τά φορέματά σας μόνον
ἀν τά βάψετε μέ:
δέν θά ξεβάφουν ποτέ

ARTI

Κ. ΚΟΛΙΤΣΙΔΗΣ
ΠΑΘΟΛΟΓΟΣ-ΠΑΙΔΙΑΤΡΟΣ
ΑΧΑΡΝΩΝ 182

ΔΕΛΤΙΟΝ ΒΙΒΛΙΟΥ
ΟΚΤΑΒΙΟΥ ΦΕΓΙΕ

"Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ,"

ΔΙΑ ΚΑΘΕ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Όπως πάντοτε σέ κάθε ἐποχή, τό
Κῆμα ΑΚΡΟΠΟΛ σᾶς παρουσιάζει τὰ
καλύτερα καί μοντέρνα ὑφάσματα ἔτσι
καί διὰ τήν χειμερινήν σαιζὸν παρέλαβε
μεγάλας ποσότητας καί πωλεῖ μέ μεγά-
λας ἐκπτώσεις.

Ἡ τοι:

ΜΑΛΛΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Φορέματα Σκωτσέζικα	Δρ. 40
Φορέματα Μπλανζέ	> 50
Φορέματα Μπουκλὲ	> 60
Φορέματα Κλοκέ κτλ.	> 70

ΜΑΛΛΙΝΑ ΕΠΑΝΟΦΩΡΙΩΝ

Παλτά Σπόρ διπλόφραδα	Δρ. 70
Παλτά Σπόρ μπλανζέ	> 100
Παλτά Σπόρ σκωτσέζικα	> 120
Παλτά Σπόρ χιονέ	> 130
Παλτά Σπόρ ἔστρα	> 150

ΠΑΛΤΑ ΤΟΥΑΛΕΤΤΑΣ

Παλτά Τουαλέτας σκέτα	Δρ. 140
Παλτά Τουαλέτας μπουκλὲ	> 160
Παλτά Τουαλέτας κλοκέ	> 180
Παλτά Τουαλέτας καμηλό	> 200
Παλτά Τουαλέτας Ντρά	> 160

Παρελήφθησαν Μοντέρνα Μεταξωτά
εἰς πλουσίαν συλλογὴν καθὼς καί με-
γάλην ποικιλίαν εἰς λευκά διὰ Νυφικὰς
Τουαλέτας.

ΤΜΗΜΑ ΚΑΛΤΣΩΝ (Τιμὰ Ἑργο-
στασίῳ). Κάλτσα μεταξωτὴ ἀπὸ δρ.
58.—65—80—90—100—125. Ἰδιαιτέρως
σᾶς συνιστῶμεν τήν λεπτήν καί στερεάν
μεταξωτὴν κάλτσα **ALMA** τῶν 195 μέ
δρ. 150 τῆς ὁποίας εἰμεθα Γενικοὶ Ἀν-
τιπρόσωποι.

Ἐπίσης Κάλτσες βαμβακερῆς ἀπὸ δρ.
20—25—40—50— κτλ. Πρὸς τό συμφέ-
ρον σας ἐπισκεφθῆτε τήν Ἐκθεσίμ μας.
Προσοχὴ ἀκριβὴ Διευθυνοῖν μας βλέπε
Κῆμα ΑΚΡΟΠΟΛ Ἑρμοῦ 18Α

Ο ΧΕΙΧΩΝ ΕΡΧΕΤΑΙ!.. ΕΤΟΙΜΑΣΘΗΤΕ!

Καί πρῶτα ἀπ' ὅλα βάψατε μόνας
σας τὰ περσινὰ σας φορέματα μέ τὰ
ιδεώδεις Γερμανικὰς βαφὰς **ARTI** καί
θὰ γίνουν καινούργια καί μοντέρνα καί
οὐδέποτε θὰ διακρίνονται ὡς βαμμέ-
να. Δέν εἶνε ρεκλάμα· εἶνε πραγ-
ματικότης. Δοκιμάσατε καί θὰ πεισ-
θῆτε. Αἱ βαφαὶ **ARTI** οὐδέποτε ξεβά-
φουν οὔτε καί ἐπιφέρουν στὸ φόρεμα
τήν παραμικρὰν φθοράν. Οὐδέποτε ὁ-
μως νά δέχεσθε νά σας δίδουν βαφὰς
χρῆμα μέ τήν δικαιολογίαν ὅτι καί αὐ-
ταί εἶνε μάρκας **ARTI** διότι βαφαὶ
ARTI χρῆμα δέν ὑπάρχουν παρὰ μό-
νον εἰς πακετίδια μέ τήν μάρκα **ARTI**.
Πωλοῦνται στὰ φαρμακεία καί ἐμπο-
ρικά. Ἀντιπροσωπεῖα: Ἀθήναι — ὁ-
δὸς Λέγκα 21α Θεσσαλονίκη — ὁδὸς
Ἑρμοῦ 16.—

Ο ΑΥΓΟΥΛΑΣ

ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 18 ΤΗΛ. 2638
ΑΘΗΝΑΙ

Κατέχει πλέον τό μυστικό τῆς δια-
τηρήσεως πάντοτε περιποιημένων ὀν-
χῶν εἰς διαφόρους ἀποχρώσεις μέ τὸ
παγκοσμίου φήμης βερνίκια τοῦ ὀνύχου.

L' ECLAT

Μιά ἀπλή δοκιμὴ θὰ σᾶς πείσῃ καί θὰ
σᾶς ἀποδείξῃ ὅτι τὰ προϊόντα τοῦ εἰνε
ἀπαράμιλλα μέ τὰ τῶν καλυτέρων καί
μεγαλυτέρων Οἰκῶν Καλυντικῶν τοῦ
κόσμου.

ΓΕΝΙΚΟΙ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ — ΜΑΚΕΔΟΝΙΑΣ — ΘΡΑΚΗΣ

ΑΔΕΛΦΟΙ Θ. ΤΖΟΛΛΑ

Ὁδὸς βασιλέως Κωνσταντοῦ 25, πρὶν Βενιζέλου-ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ELBEO

ΚΑΛΤΣΑΚΙΑ
ΠΑΙΔΩΝ ΑΦ-
ΘΑΣΤΟΥ ΣΤΕ-
ΡΕΟΤΗΤΟΣ

ΠΟΤΕ ΒΑΣΤΟΥΝ Η ΚΑΛΤΣΕΣ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ

Μόνον μιά ἐξαιρετικὰ καλή κάλτσα εἶνε καί στερεὰ καί βαρὺ
κατὰ φυσικὴν συνέπειαν, πολὺ περισσότερον ἀπὸ μιά εὐθνήτατη καί
κατώτερη, καί τότε τήν χαίρεσθε πραγματικὰ καί πιδ πολὺ.
Τέτοιες κάλτσες θὰ βρῆτε μόνον τοῦ ἐργοστασίου

ELBEO

Πωλοῦνται εἰς τὰ καλύτερα καταστήματα
Αἱ γνήσιαι **ELBEO** ἔχουν ἐπάνω τήν ΜΑΡΚΑ κεντητήν.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ — ΑΘΟΘΗΚΗ
ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ 46 ΤΗΛ. 21.318

ΓΙΑΝΝΟΥΤΣΙΚΟΣ - ΠΕΤΣΙΑΒΑΣ Α. Ε.

Τὸ
χαμόγελό μου
ἀσώκρητο
δέλντηρον

ἓνα νέον

Πρῶτα δὲν τολ-
μοῦσανά γελάσω.

Τώρα δὲν ἀφίνω εὐκαιρία πού νά μὴ
δείξω τὰ ὠραία μου δόντια, τὰ ὅποια
μοῦ ἐχάρισε ἡ χρῆσις τῆς

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑΣ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ - ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ
ΣΠΥΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ - ΖΕΑΣ 98 - ΠΕΙΡΑΙΑ

